Έτος Ζ'

Τεῦχος 149ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὑπόθεσις Μανώλη Γλέζου—Ὁλόκληρο τὸ κείμενο τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος τοῦ ἐν Ἀθήναις Διαρκοῦς Στρατοδικείου, διὰ τὸν Γλέζον καὶ τοὺς συνεργάτας του, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 7223

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ ἐπιστήμη περὶ ἠθικῆς—Τί πρέπει νὰ γνωρίζουν οἱ νέοι, διάλεξις ὀργανωθεῖσα χάριν τῶν φοιτητῶν παρὰ τοῦ «Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συνδέσμου», ὑπὸ ἀειμνήστου ἰατροῦ Ἀλεξάνδρου Γεωργιάδη..... 7235

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐπετείας καὶ ἀληθείας, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα (Ἄρθρα 407—410 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα..... 7248

ΑΡΧΑΙΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗ

Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου – Ἀθηνῶν. Στοχασμοὶ-Κρίσεις-Συμπεράσματα, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Χαρ. Σταμάτη 7255

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7260

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7262

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Δελτία ταυτότητος νέου τύπου 7264

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7270

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 149ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΗ'. ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΑΝΩΛΗ ΓΛΕΖΟΥ

— ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΕΜΠΤΙΚΟΥ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΔΙΑ ΤΟΝ ΓΛΕΖΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΣ ΤΟΥ —

ΔΙΑΡΚΕΣ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀριθ. 897/59

.....

Ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως διακριβωθέντα πραγματικὰ περιστατικὰ κατ' ὀρθὸν νομικὸν χαρακτηρισμὸν στοιχειοθετοῦσι τὴν ἀντικειμενικὴν καὶ ὑποκειμενικὴν ὑπόστασιν: α) τοῦ ἀδικήματος τῆς προσφορᾶς διὰ τὴν προμήθειαν μυστικῶν πληροφοριῶν στρατιωτικῆς σημασίας κ.λ.π. ἐπὶ σκοπῷ κατασκοπίας, ἀπὸ κοινοῦ (ἄρθρ. 9 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθ. 2 Α.Ν. 375/36) διὰ τοὺς ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Κολλιγιάννην Κων/νον τοῦ Λαζάρου, 2) Βέττα ἢ Κουρμούλην Φωκίωνα τοῦ Παναγιώτου, 3) Βουτσᾶν Ἐλευθέριον τοῦ Ἰωάννου, 4) Εὐθυμιάδην Θεόδωρον τοῦ Μιχαὴλ, 5) Τρικκαλινὸν Γεώργιον τοῦ Χρήστου, 6) Τρικαλινοῦ Ἰωάνναν σύζ. τοῦ Γεωργίου, 7) Συγκελάκην Ἀντώνιον τοῦ Εὐαγγέλου καὶ 8) Καρκαγιάννην Ἀντώνιον τοῦ Ἀστερίου καὶ β) τῆς παροχῆς βοηθείας κ.λ.π. εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐν γνώσει τῶν προθέσεων αὐτῶν (ἄρθρ. 10 παρ. 1 Α.Ν. 375/36) διὰ τοὺς ἐκ τῶν κατηγορουμένων : 1) Ραγουζαρίδην Κων/νον τοῦ Βασιλείου, 2) Καραμπάσην Στυλιανὸν τοῦ Ἀντωνίου, 3) Εὐθυμιάδην Δημήτριον τοῦ Μιχαήλ, 4) Εὐθυμιάδου Παναγιώταν σύζυγον τοῦ Δημητρίου, 5) Μοῦχον Δημήτριον τοῦ Σταματίου, 6) Μαλιάκαν Ἀντώνιον τοῦ Κυριάκου, 7) Μαλιάκα Μαριάνθην σύζ. τοῦ Ἀντωνίου, 8) Δολιανίτην Γεώργιον τοῦ Κων/νου, 9) Δολιανίτου Βασιλικὴν σύζυγον τοῦ Γεωργίου, 10) Γλέζον Ἐμμανουὴλ τοῦ Νικολάου, 11) Γρηγοριάδην Γεώργιον τοῦ Ἐλευθερίου καὶ 12) Γρηγοριάδου Μαρίαν σύζυγον τοῦ Γεωργίου διὰ τὸν 3 καὶ 4 κατ' ἐξακολούθησιν καὶ διὰ τοὺς 6, 7, 8 καὶ 9 ἀπὸ κοινοῦ, πράξεσι προβεπομέναις καὶ τιμωρουμέναις ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 9 ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρ. 2, 10 παρ. 1 καὶ 14 Α.Ν. 375/36 «Περὶ τιμωρίας τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀπειλουσῶν τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας» ὡς τὸ ἄρθρ. 2 ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 1 Α.Ν. 1255/1938, 12, 26 παρ. 1, 27, 45, 98, 471 παρ. 6 Π.Κ. καὶ ὑπαρχουσῶν ἀποχρωσῶν ἐνδείξεων ἐνοχῆς κατ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖς εἰρημέναις πράξεσι,

δέον ὅπως παραπεμφθῶσιν οὗτοι εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ παρ' ᾧ παρίσταμαι Στρατοδικείου, ἁρμοδίου καθ' ὕλην καὶ κατὰ τόπον, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ ταύταις (ἄρθρ. 14 Α.Ν. 375/36, 97 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος 1952).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατηγορουμένων οἱ: 1) Κολλιγιάννης Κων/νος τοῦ Λαζάρου, 2) Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τοῦ Παναγιώτου καὶ 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα σύζυγος τοῦ Γεωργίου, εἶναι φυγάδες καὶ ἀγνοεῖται ἡ ἐνεστῶσα διαμονή των, νομίμως δὲ ἐπεραιώθη ἡ ἀνάκρισις ἐκδοθέντων κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ ΥΙ Τμήματος τοῦ παρ' ᾧ παρίσταμαι Στρατοδικείου, τῶν ὑπ' ἀριθ. 8/58, 10/58 καὶ 11/58 ἐνταλμάτων συλλήψεως, ὧν δέον ὅπως διαταχθῇ ἡ διατήρησις τῆς ἰσχύος των μέχρι τῆς συλλήψεως τῶν κατηγορουμένων καὶ ταύτης ἐπιτευχθησομένης ἡ προφυλάκισις αὐτῶν μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας.

Ἐπειδὴ νόμιμος συντρέχει περίπτωσις ὅπως κατ' ἄρθρ. 301 παρ. 2 καὶ 313 Σ.Π.Κ. διαταχθῇ ἡ διατήρησις τῆς ἰσχύος τῶν κατὰ τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Βουτσᾶ Ἐλευθερίου τοῦ Ἰωάννου, 2) Εὐθυμιάδου Θεοδώρου τοῦ Μιχαὴλ, 3) Ραγουζαρίδη Κων/νου τοῦ Βασιλείου, 4) Συγκελάκη Ἀντωνίου τοῦ Εὐαγγέλου, 5) Καρκαγιάννη Ἀντωνίου τοῦ Ἀστερίου, 6) Γλέζου Ἐμμανουὴλ τοῦ Νικολάου, 7) Τρικκαλινοῦ Γεωργίου τοῦ Χρήστου, 8) Γρηγοριάδου Γεωργίου τοῦ Ἐλευθερίου, 9) Γρηγοριάδου Μαρίας συζύγου τοῦ Γεωργίου ὑπ' ἀριθ. 26/58, 24/58, 21/58, 27/58, 28/58, 1/59, 3/59 καὶ 2/59 ἐνταλμάτων φυλακίσεως ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ ΥΙ Τμήματος, καὶ ἡ παράτασις τῆς προφυλακίσεως αὐτῶν μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας.

Ἐπειδὴ νόμιμος συντρέχει περίπτωσις ὅπως κατὰ τὰ ἄρθρα 301 παρ. 2 καὶ 133 Σ.Π.Κ. διαταχθῇ ἡ σύλληψις τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Καραμπάση Στυλιανοῦ τοῦ Ἀντωνίου, 2) Εὐθυμιάδου Δημητρίου τοῦ Μιχαήλ, 3) Εὐθυμιάδου Παναγιώτας συζύγου τοῦ Δημητρίου, 4) Μούχου Δημητρίου τοῦ Σταματίου, 5) Μαλιάκα Ἀντωνίου τοῦ Κυριάκου, 6) Μαλιάκα Μαριάνθης συζύγου τοῦ Ἀντωνίου, 7) Δολιανίτου Γεωργίου τοῦ Κων/νου καὶ 8) Δολιανίτου Βασιλικῆς συζύγου τοῦ Γεωργίου καὶ ταύτης ἐπιτευχθησομένης ἡ προφυλάκισις αὐτῶν μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀνακρίσεως δὲν προέκυψαν ἀποχρῶσαι ἐνδείξεις ἐνοχῆς κατὰ τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Ζαχαροπούλου Ἀχιλλέως τοῦ Βασιλείου, 2) Τανὲ Πέτρου τοῦ Χαραλάμπους, 3) Θανασᾶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Παναγιώτου, 4) Καλογερᾶ Σωτηρίου τοῦ Ἀριστείδου, 5) Μοροχλιάδου Θεοδώρας τοῦ Κων/νου, 6) Μοροχλιάδου Νικολάου τοῦ Κων/νου καὶ 7) Σουλτάνη Ἀγγέλου τοῦ Παναγιώτου δυνάμεναι νὰ στηρίξωσι Δημοσίαν ἐπ' ἀκροατηρίῳ κατ' αὐτῶν κατηγορίαν ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 10 Α.Ν. 375/36 καὶ δέον ὅπως μὴ γίνῃ κατ' αὐτῶν κατηγορία ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Συμφωνῶν πρὸς τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσηγητοῦ

ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Ὅπως παραπεμφθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ παρ' ᾧ παρίσταμαι Στρατοδικείου: α) οἱ: 1) Κολλιγιάννης Κων/νος τοῦ Λαζάρου, ἐτῶν 40, γεννηθεὶς ἐν Καραντᾷ Θηβῶν, ἄδη φυγὰς καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, 2) Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τοῦ Παναγιώτου, ἐτῶν 45, γεννηθεὶς ἐν Πόρῳ, καθηγητὴς Μαθηματικῶν, ἄδη φυγὰς καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα σύζυγος τοῦ Γεωργίου τὸ γένος Δημητρίου Ζορμπαλᾶ, ἐτῶν 39, γεννηθεῖσα ἐν Μικρῷ Χωρίῳ Καρπενησίου καὶ ἄδη φυγὰς καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, 4) Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τοῦ Ἰωάννου, ἐτῶν 40, λογιστής, γεννηθεὶς ἐν Προποντίδι Μ. Ἀσίας καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, 5) Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τοῦ Μιχαήλ, ἐτῶν 51, γουνέμπορος, γεν-

νηθεὶς ἐν Ἰκονίῳ Μ. Ἀσίας καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, 6) Τρικκαλινὸς Γεώργιος τοῦ Χρήστου, ἐτῶν 45, πτυχιοῦχος Νομικῆς, γεννηθεὶς ἐν Ἀλμυρῷ - Μαγνησίας, καὶ κατοικῶν ὡσαύτως, 7) Συγκελλάκης Ἀντώνιος τοῦ Εὐαγγέλου, ἐτῶν 30, σπουδαστὴς Ραδιοτεχνικῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις καὶ 8) Καρκαγιάννης Ἀντώνιος τοῦ Ἀστερίου, ἐτῶν 26, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, γεννηθεὶς ἐν Λαρίσῃ καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, ἅπαντες Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι: ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν Ρουμανίας, Ἀνατολικῆς Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἀπὸ 18-10-1957 μέχρι 7 Μαΐου 1959 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον χωρὶς νὰ διατελῶσιν ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 A.N. 375/36 συνθήκας ἦτοι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτοὺς ἢ νὰ ἔχωσι λάβει γνῶσιν εἴτε ἐπισήμως, εἴτε λόγῳ τῆς εἰδικότητός των, τοῦ ἐπαγγέλματός των, τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐργοληψίας ἢ ἐργασίας ἢ λόγῳ τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἀποστολῆς ἐπὶ σκοπῷ κατασκοπίας, προσεφέρθησαν ἀπὸ κοινοῦ ὅπως προμηθευθῶσιν ὑλικὸν στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια ἢ σχεδιαγράμματα, χάρτας, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ μεταφερομένων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἢ ὑλικῶν ὀχυρώσεως, πληροφορίας μυστικὰς στρατιωτικῆς σημασίας ἐνδιαφέρουσας τὴν ἄμυναν ἢ τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας, καὶ ἀνακοινώσωσι ταύτας ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς εἰς πρόσωπα μὴ ἐξουσιοδοτημένα πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς ἦτοι οἱ μὲν ἓξ πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εὑρισκόμεναι ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, ἀφοῦ τὸ πρῶτον τῇ ἐντολῇ τῆς μετὰ τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπίας τῶν Χωρῶν τούτων συνεργαζομένης ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξεπαιδεύθησαν εἰς διαφόρους σχολὰς κατασκοπίας, κληθέντες ὑπὸ ταύτης καὶ ἀγνώστων πρακτόρων τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω Χωρῶν, οἱ δὲ ἕτεροι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος εὑρισκόμενοι ἐν Ἑλλάδι προσκληθέντες καὶ οὗτοι παρ' ἀγνώστων πρακτόρων τοῦ Κ.Κ.Ε. προσεφέρθησαν ὅπως μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναδιοργανώσωσιν ἐν Ἑλλάδι τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον καὶ διαθέτοντες χρηματικὰ ποσὰ δοθέντα εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω, προμηθεύσωσι τὰ ἀνωτέρω ὑλικὰ στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια, χάρτας, σχεδιαγράμματα, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ τῶν μεταφερομένων καὶ ἐναποθηκευμένων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Χώρας στρατιωτικῶν εἰδῶν καὶ ὑλικῶν κατασκευῆς ὀχυρωματικῶν ἔργων, μυστικὰς πληροφορίας στρατιωτικῆς σημασίας ἀναγομένας εἰς τὴν σύνθεσιν, ὀργάνωσιν, ὁπλισμὸν καὶ διάταξιν τῶν στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ αἐροπορικῶν δυνάμεων καὶ ὑπηρεσιῶν, εἰς ἀριθμόν, τόπον καὶ φύσιν ἐκτελουμένων ὀχυρωματικῶν ἔργων χρησίμων διὰ τὴν ἄμυναν τῆς Χώρας ἀπὸ ξηρᾶς θαλάσσης καὶ ἀέρος, εἰς σχέδια ἐπιστρατεύσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐν καιρῷ εἰρήνης, πολέμου ἢ ἐπιστρατεύσεως, κινήσεων στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ αἐροπορικῶν δυνάμεων, εἰς τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ τὴν κατάστασιν τῶν στρατιωτικῶν συγκοινωνιῶν καὶ πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὰ ἀνωτέρω, νὰ ἀνακοινώσωσι καὶ διαβιβάσωσι τὰς πληροφορίας ταύτας εἰς πρόσωπα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν, μὴ ἔχοντα ἁρμοδιότητα διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ γνῶσιν αὐτῶν, εἴτε ἐπανερχόμενοι αὐτοπροσώπως εἰς τὰς ἄνω Χώρας εἴτε δι' ἀποστολῆς πρὸς τοῦτο προσώπων, εἴτε δι' ἀσυρμάτων παρανόμως λειτουργούντων, εἴτε καὶ ἐν Ἑλλάδι εἰς πρόσωπα ὁρισθησόμενα ὑπ' αὐτῶν, πρὸς τοῦτο δὲ ἐφοδιασθέντες διὰ χρημάτων εἰς ξένα ἰδίᾳ νομίσματα καὶ δὴ δολλάρια, διὰ πλαστῶν δελτίων ταυτότητος καὶ κρυπτογραφικῶν κωδίκων, εἰσῆλθον λάθρᾳ εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἓξ πρῶτοι τῶν ἀνωτέρω καλυπτόμενοι ὑπὸ ψευδώνυμα καὶ ἀποκρύπτοντες τὴν ἰδιότητά των κατὰ διάφορον χρόνον ἕκαστος, ἦτοι: 1) ὁ Κολλιγιάννης Κων/νος ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1958 ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πέτρος» καὶ «Γλέζος Μανώλης», 2) ὁ Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τὴν 7-9-58, 3) ὁ Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τὴν 14-8-1958

μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ζαχαρόπουλος Ἰωάννης τοῦ Νικολάου κ.λ.π.», 4) Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τὴν 13-11-57 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μαυρόπουλος Νικόλαος τοῦ Ἀνδρέου κ.λ.π., 5) Τρικαλινὸς Γεώργιος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδης Ἡρακλῆς κ.λ.π.» καὶ «Τικτόπουλος Γεώργιος κ.λ.π.», 6) ἡ Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ τὰ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδου Ἀλεξάνδρα», οἱ δ' ἐνταῦθα εὑρισκόμενοι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος κυκλοφοροῦντες ὁ μὲν πρῶτος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος καὶ ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ἀνάγνου Χριστόπουλος κ.λ.π.», ὁ δὲ δεύτερος μὲ πλαστὸν δελτίον ταὐτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Στρατίδης Ἀπόστολος κ.λ.π.», β) οἱ: 1) Ραγουζαρίδης Κων/νος τοῦ Βασιλείου, ἐτῶν 40, γεννηθεὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Αἰγύπτου καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, Ἐμπορικὸς Ἀντιπρόσωπος, 2) Καραμπάσης Στυλιανὸς τοῦ Ἀντωνίου, ἐτῶν 41, γεννηθεὶς εἰς Εὔδηλον Ἰκαρίας καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος, 3) Εὐθυμιάδης Δημήτριος τοῦ Μιχαήλ, ἐτῶν 43, γεννηθεὶς ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικῶν ἐν Χαλανδρίῳ Ἀττικῆς, ἀδιόριστος δημοδιδάσκαλος, 4) Εὐθυμιάδου Παναγιώτα, σύζ. τοῦ Δημητρίου, τὸ γένος Παναγιώτου Θανασᾶ, ἐτῶν 40, γεννηθεῖσα ἐν Αὐλῶνι - Τριφυλλίας καὶ κατοικοῦσα ἐν Χαλανδρίῳ Ἀττικῆς, οἰκοκυρά, 5) Μοῦχος Δημήτριος τοῦ Σταματίου, ἐτῶν 35, γεννηθεὶς καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, ὑδραυλικὸς, 6) Μαλιάκας Ἀντώνιος τοῦ Κυριάκου, ἐτῶν 46, γεννηθεὶς ἐν Πολιχνίτῳ Λέσβου καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, ὑπάλληλος ἑστιατορίου, 7) Μαλιάκα Μαριάνθη σύζυγος τοῦ Ἀντωνίου, τὸ γένος Μιχαὴλ Εὐθυμιάδου, ἐτῶν 43, γεννηθεῖσα ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικοῦσα ἐν Ἀθήναις, μοδίστα, 8) Γλέζος Ἐμμανουὴλ τοῦ Νικολάου, ἐτῶν 36, γεννηθεὶς ἐν Ἀπειράνθῳ Νάξου καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις Δημοσιογράφος, 9) Δολιανίτης Γεώργιος τοῦ Κων/νου, ἐτῶν 35, γεννηθεὶς ἐν Ἁγίοις Δούλοις Κερκύρας καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, 10) Δολιανίτου Βασιλικὴ σύζυγος τοῦ Γεωργίου τὸ γένος Ν. Δημητροκάλλη, ἐτῶν 24, γεννηθεῖσα ἐν Νάξῳ καὶ κατοικοῦσα ἐν Ἀθήναις, Δημ. Ὑπάλληλος, 11) Γρηγοριάδης Γεώργιος τοῦ Ἐλευθερίου, ἐτῶν 38, γεννηθεὶς ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικῶν ἐν Ἀθήναις, βοηθὸς Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ καὶ 12) Γρηγοριάδου Μαρία σύζυγος τοῦ Γεωργίου, τὸ γένος Ἀντωνοπούλου Ἀνδρέου, ἐτῶν 33, γεννηθεῖσα ἐν Πειραιεῖ καὶ κατοικοῦσα ἐν Ἀθήναις, οἰκοκυρὰ ἅπαντες Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι ἐνῷ οἱ: 1) Κολλιγιάννης Κων/νος τοῦ Λαζάρου, 2) Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τοῦ Παναγιώτου, 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα σύζυγος τοῦ Γεωργίου, 4) Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τοῦ Ἰωάννου, 5) Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τοῦ Μιχαήλ, 6) Τρικκαλινὸς Γεώργιος τοῦ Χρήστου, 7) Συγγελάκης Ἀντώνιος τοῦ Εὐαγγέλου καὶ 8) Καρκαγιάννης Ἀντώνιος τοῦ Ἀστερίου, ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν Ρουμανίας, Ἀνατολικῆς Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἀπὸ 18-10-1957 μέχρι 7 Μαΐου 1959 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον, χωρὶς νὰ διατελῶσιν ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 Α.Ν. 375/36 συνθήκας ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτοὺς ἢ νὰ ἔχωσι λάβει γνῶσιν εἴτε ἐπισήμως, εἴτε λόγῳ τῆς εἰδικότητός των, τοῦ ἐπαγγέλματός των, τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐργοληψίας ἢ ἐργασίας ἢ λόγῳ τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἀποστολῆς ἐπὶ σκοπῷ κατασκοπίας προσεφέρθησαν ἀπὸ κοινοῦ ὅπως προμηθευθῶσιν ὑλικὰ στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια ἢ σχεδιαγράμματα, χάρτας, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ μεταφερομένων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἢ ὑλικῶν ὀχυρώσεως, πληροφορίας μυστικὰς στρατιωτικῆς σημασίας ἐνδιαφέροντα τὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας, νὰ ἀνακοινώσωσι ταύτας ἐν Ἑλλάδι ἐκτὸς αὐτῆς εἰς πρόσωπα μὴ ἐξουσιοδοτημένα πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς, ἤτοι οἱ μὲν ἓξ πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εὑρισκόμενοι ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, ἀφοῦ τὸ πρῶτον τῇ ἐν-

τολῆ τῆς μετὰ τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπίας τῶν Χωρῶν τούτων συνεργαζομένης ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξεπαιδεύθησαν εἰς διαφόρους σχολὰς κατασκοπίας, κληθέντες ὑπὸ ταύτης καὶ ἀγνώστων πρακτόρων τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω Χωρῶν, οἱ δὲ ἕτεροι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος εὑρισκόμενοι ἐν Ἑλλάδι προσκληθέντες καὶ οὗτοι παρ' ἀγνώστων πρακτόρων τοῦ Κ.Κ.Ε. προσεφέρθησαν ὅπως μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναδιοργανώσωσιν ἐν Ἑλλάδι τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον καὶ διαθέτοντες χρηματικὰ ποσὰ δοθέντα εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προμηθευθῶσι τὰ ἀνωτέρω ὑλικὰ στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια, χάρτας, σχεδιαγράμματα, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ τῶν μεταφορομένων καὶ ἐναποθηκευμένων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Χώρας στρατιωτικῶν εἰδῶν καὶ ὑλικῶν κατασκευῆς ὀχυρωματικῶν ἔργων, μυστικὰς πληροφορίας στρατιωτικῆς σημασίας ἀναγομένης εἰς τὴν σύνθεσιν, ὀργάνωσιν, ὁπλισμὸν καὶ διάταξιν τῶν στρατιωτικῶν ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων καὶ ὑπηρεσιῶν, εἰς ἀριθμόν, τόπον καὶ φύσιν ἐκτελουμένων ὀχυρωματικῶν ἔργων χρησίμων διὰ τὴν ἄμυναν τῆς Χώρας ἀπὸ ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος, εἰς σχέδια ἐπιστρατεύσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐν καιρῷ εἰρήνης, πολέμου καὶ ἐπιστρατεύσεως, κινήσεις στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων, εἰς τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ, εἰς τὴν κατάστασιν τῶν στρατιωτικῶν συγκοινωνιῶν καὶ πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὰ ἀνωτέρω, νὰ ἀνακοινώσωσι καὶ διαβιβάσωσι τὰς πληροφορίας ταύτας εἰς πρόσωπα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον χωρῶν, μὴ ἔχοντα ἁρμοδιότητα διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ γνῶσιν αὐτῶν, εἴτε ἐπανερχόμενοι αὐτοπροσώπως εἰς τὰς ἄνω Χώρας εἴτε δι' ἀποστολῆς πρὸς τοῦτο προσώπων, εἴτε δι' ἀσυρμάτων παρανόμως λειτουργούντων, εἴτε καὶ ἐν Ἑλλάδι εἰς πρόσωπα ὁρισθησόμενα ὑπ' αὐτῶν, πρὸς τοῦτο δὲ ἐφοδιασθέντες διὰ χρημάτων εἰς ξένα ἰδία νομίσματα καὶ δὴ δολλάρια, διὰ πλαστῶν δελτίων ταυτότητος καὶ κρυπτογραφικῶν κωδίκων, εἰσῆλθον λάθρα εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἐξ πρῶτοι τῶν ἀνωτέρω καλυπτόμενοι ὑπὸ ψευδώνυμον καὶ ἀποκρύπτοντες τὴν ἰδιότητά των κατὰ διάφορον χρόνον ἕκαστος, ἤτοι: 1) ὁ Κολλιγιάννης Κων/νος ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1958 ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πέτρος» καὶ «Γλέζος Μανώλης», 2) ὁ Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τὴν 7-9-58, 3) ὁ Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τὴν 14-8-58 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ζαχαρόπουλος Ἰωάννης τοῦ Νικολάου κ.λ.π., 4) Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τὴν 13-11-57 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μαυρόπουλος Νικόλαος τοῦ Ἀνδρέου κ.λ.π.», 5) Τρικκαλινὸς Γεώργιος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδης Ἡρακλῆς» κ.λ.π. καὶ «Τικτόπουλος Γεώργιος κ.λ.π.», 6) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ τὰ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδου», οἱ δ' ἐνταῦθα εὑρισκόμενοι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος κυκλοφοροῦντες ὁ μὲν πρῶτος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος καὶ ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ἀνάγνου Χριστόπουλος κ.λ.π.», ὁ δὲ δεύτερος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Στρατίδης Ἀπόστολος κ.λ.π.», οὗτοι γνωρίζοντες τὰς προθέσεις αὐτῶν, παρέσχον αὐτοῖς βοήθειαν, κατοικίαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως αὐτῶν, ὡς κατωτέρω ἤτοι: 1) Ὁ Ραγουζαρίδης Κων/νος τοῦ Βασιλείου τὴν 9-10-58 ἐν Ἀθήναις γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν εἰς τὸν ἐξ αὐτῶν Βουτσᾶν Ἐλευθέριον τόπον ἀποκρύψεως, ἤτοι μετέφερεν αὐτὸν ἐντολῇ τοῦ Κολλιγιάννη Κων/νου καὶ τὸν ἀπέκρυψεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Περγάμου 44 οἰκίαν τοῦ Καραμπάση Στυλιανοῦ. 2) Ὁ Καραμπάσης Στυλιανὸς τοῦ Ἀντωνίου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 9-10-58 μέχρι 20-10-58 γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψεν τὸν ἐξ αὐτῶν Βουτσᾶν Ἐλευθέριον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Περγάμου 44 οἰκίαν, κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἡμέρας. 3) Ὁ Εὐθυμιάδης Δημήτριος τοῦ Μιχαὴλ κατὰ τὸ ἀπὸ 13-11-57 μέχρι 2-10-58 χρονικὸν διάστημα, ἐν Ἀθήναις, Χαλανδρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ

διὰ πλειόνων πράξεων συνιστωσῶν ἐξακολούθησιν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος, γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω, παρέσχεν εἰς αὐτοὺς βοήθειαν, τόπον ἀποκρύψεως καὶ κατοικίαν ἤτοι ἐρχόμενος εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ Κολλιγιάννη Κων/νου, Βουτσᾶ 'Ελευθερίου καὶ Εὐθυμιάδου Θεοδώρου, μετέφερεν αὐτοὺς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 38913 ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου του εἰς διάφορα σημεῖα τῆς περιοχῆς 'Αττικῆς, εἰς τοὺς τόπους συναντήσεως αὐτῶν μετ' ἄλλων στελεχῶν τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου, παρέσχεν κατοικίαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως εἰς τὴν ἐν Χαλανδρίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη - Γρίβα ἀριθ. 46 κειμένην οἰκίαν του εἰς τὸν Κολλιγιάννην Κων/νον κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τέλους 'Απριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1958, εἰς τὸν ἀδελφόν του Εὐθυμιάδην Θεόδωρον ἀπὸ 13-11-57 καὶ μεταγενεστέρως, μετέφερε καὶ ἀπέκρυψε τὸν Βέτταν Φωκίωνα εἰς τὴν ἐν Καλλιθέᾳ οἰκίαν τῆς Μοροχλιάδου Θεοδώρας, τὴν 7-9-58 μετέφερε καὶ ἀπέκρυψε τὸν Βουτσᾶν 'Ελευθέριον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ του Μαλιάκα 'Αντωνίου. 4) 'Η Εὐθυμιάδου Παναγιώτα σύζυγος Δημητρίου, ἐν 'Αθήναις, Χαλανδρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 13-11-58 μέχρι 2-10-58 διὰ πλειόνων πράξεων συνιστωσῶν ἐξακολούθησιν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος γνωρίζουσα τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω παρέσχεν εἰς αὐτούς βοήθειαν, τόπον ἀποκρύψεως καὶ κατοικίαν, ἤτοι ἦλθεν κατ' ἐπανάληψιν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Κολλιγιάννην Κων/νον, Εὐθυμιάδην Θεόδωρον καὶ Βουτσᾶν 'Ελευθέριον καὶ ἐχρησιμοποιήθη παρ' αὐτῶν ὡς σύνδεσμος μεταφέρουσα σημειώματα εἰς διάφορα στελέχη τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου, παρέλαβε 3.500 δολλάρια προερχόμενα ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ παρέδωκε ταῦτα εἰς τὸν Εὐθυμιάδην Θεόδωρον, διηυκόλυνε διὰ παντὸς τρόπου τὴν ὑπ' αὐτῶν συγκρότησιν τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου ἐν 'Ελλάδι, ἐδέχθη καὶ ἀπέκρυψε ἐν τῇ ἐν Χαλανδρίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη - Γρίβα 46 οἰκίᾳ της τὸν Κολλιγιάννην Κων/νον κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους 'Απριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1958 χρονικὸν διάστημα καὶ τὸν Εὐθυμιάδην Θεόδωρον ἀπὸ 13-11-57 καὶ μεταγενεστέρως. 5) 'Ο Μοῦχος Δημήτριος τοῦ Σταματίου γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν εἰς αὐτοὺς βοήθειαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως ἤτοι τῇ συστάσει τοῦ Εὐθυμιάδου Δημητρίου ἐδέχθη καὶ ἀπέκρυψεν τὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω Βέτταν Φωκίωνα εἰς τὴν ἐν Καλλιθέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αμαζῶνος 188 κειμένην οἰκίαν τῆς μνηστῆς του Μοροχλιάδου Θεοδώρας ἀπὸ 8-9-58 μέχρι 18-9-1958. 6) 'Ο Μαλιάκας 'Αντώνιος τοῦ Κυριάκου καὶ 7) 'Η Μαλιάκα Μαριάνθη σύζυγος τοῦ 'Αντωνίου γνωρίζοντες τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ κοινοῦ παρέσχον κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν ἐξ αὐτῶν Βουτσᾶν 'Ελευθέριον, τῇ συστάσει τοῦ Εὐθυμιάδου Θεοδώρου, εἰς τὴν ἐν Καλλιθέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ 'Αμαζῶνος 188 κειμένην οἰκίαν του ἀπὸ τοῦ τέλους Αὐγούστου 1958 μέχρι τῆς 9-10-1958. 8) καὶ 9) 'Ο Δολιανίτης Γεώργιος καὶ ἡ σύζυγός του Δολιανίτου Βασιλικὴ γνωρίζοντες τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν ἀπὸ κοινοῦ παρέσχον κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν ἐξ αὐτῶν Κολλιγιάννην Κων/νον, τῇ συστάσει τοῦ Γλέζου 'Εμμανουήλ, εἰς τὴν ἐν 'Αθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γερμανικοῦ 24 κειμένην οἰκίαν των ἀπὸ 16-8-58 μέχρι 18-8-1958. 10) 'Ο Γλέζος 'Εμμανουὴλ γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν αὐτοῖς βοήθειαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως, ἤτοι ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῶν Κολλιγιάννη Κων/νου ἀπέκρυψεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν 'Αθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γερμανικοῦ 24 κειμένην οἰκίαν τοῦ Δολιανίτου Γεωργίου ἀπὸ 16-8-58 μέχρι 18-8-1958 συνεργασθεὶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ περὶ τοῦ τρόπου ὀργανώσεως τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου. 11) καὶ 12) 'Ο Γρηγοριάδης Γεώργιος καὶ ἡ σύζυγός του Γρηγοριάδου Μαρία, ἐν 'Αθήναις τὴν 7-5-59 γνωρίζοντες τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ κοινοῦ παρέσχον κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν ἐξ αὐτῶν Τρικκαλινὸν Γεώργιον ἤτοι ἀπέκρυψαν αὐτὸν ἐπὶ ἕνα περίπου μῆνα εἰς τὴν ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νάνσεν 2 κειμένην οἰκίαν των. "Ητοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄνω ἄρθρων. Νὰ διαταχθῇ ἡ διατήρησις τῆς ἰσχύος τῶν ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ ΥΙ Τμή-

ματος τοῦ Στρατοδικείου ἐκδοθέντων ἐνταλμάτων φυλακίσεως κατὰ τῶν κατηγορουμένων : 1) Βουτσᾶ Ἐλευθερίου τοῦ Ἰωάννου, ὑπ' ἀριθ. 26/58, 2) Εὐθυμιάδου Θεοδώρου τοῦ Μιχαὴλ, ὑπ' ἀριθ. 24/58, 3) Ραγουζαρίδη Κων/νου τοῦ Βασιλείου, ὑπ' ἀριθ. 21/58, 4) Συγκελάκη Ἀντωνίου τοῦ Εὐαγγέλου, ὑπ' ἀριθ. 27/58, 5) Καρκαγιάννη Ἀντωνίου τοῦ Ἀστερίου, ὑπ' ἀριθ. 25/58, 6) Γλέζου Ἐμμανουὴλ τοῦ Νικολάου ὑπ' ἀριθ. 28/58, 7) Τρικκαλινοῦ Γεώργιου, ὑπ' ἀριθ. 1/59, 8) Γρηγοριάδου Γεωργίου τοῦ Ἐλευθερίου, ὑπ' ἀριθ. 3/59 καὶ 9) Γρηγοριάδου Μαρίας συζύγου τοῦ Γεωργίου, ὑπ' ἀριθ. 2/59 καὶ παράτασις τῆς προφυλακίσεως αὐτῶν μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας. Νὰ διαταχθῇ ἡ διατήρησις τῆς ἰσχύος τῶν κατὰ τῶν: 1) Κολλιγιάννη Κων/νου τοῦ Λαζάρου, 2) Βέττα ἢ Κουρμούλη Φωκίωνος τοῦ Παναγιώτου καὶ 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννας συζύγου τοῦ Γεωργίου ἐνδοθέντων ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ τοῦ ΥΙ Τμήματος ὑπ' ἀριθ. 8/58, 10/58 καὶ 11/58 ἐνταλμάτων συλλήψεως, μέχρι τῆς συλλήψεως αὐτῶν καὶ ταύτης ἐπιτευχθησομένης ἡ προφυλάκισις αὐτῶν μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας. Νὰ διαταχθῇ ἡ σύλληψις τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων : 1) Καραμπάση Στυλιανοῦ τοῦ Ἀντωνίου, 2) Εὐθυμιάδου Δημητρίου τοῦ Μιχαήλ, 3) Εὐθυμιάδου Παναγιώτας συζύγου τοῦ Δημητρίου, 4) Μούχου Δημητρίου τοῦ Σταματίου, 5) Μαλιάκα Ἀντωνίου τοῦ Κυριάκου, 6) Μαλιάκα Μαριάνθης συζύγου τοῦ τοῦ Ἀντωνίου, 7) Δολιανίτου Γεωργίου τοῦ Κωνσταντίνου, 8) Δολιανίτου Βασιλικῆς συζύγου τοῦ Γεωργίου καὶ ταύτης ἐπιτευχθησομένης ἡ προφυλάκισις αὐτῶν μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας. Νὰ μὴ γίνῃ κατηγορία κατὰ τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Ζαχαροπούλου Ἀχιλλέως τοῦ Βασιλείου, 2) Τανὲ Πέτρου τοῦ Χαραλάμπους, 3) Θανασᾶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Παναγιώτου, 4) Καλογερᾶ Σωτηρίου τοῦ Ἀριστείδου, 5) Μοροχλιάδου Θεοδώρας τοῦ Κων/νου, 6) Μοροχλιάδου Νικολάου τοῦ Κων/νου καὶ 7) Σουλτάνη Ἀγγέλου τοῦ Παναγιώτου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ἰουνίου 1959
Ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος
ΣΚΟΡΔΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ἀκοῦσαν αὐτοῦ καὶ προφορικῶς ἀναπτύξαντος τὴν πρότασίν του καὶ εἶτα ἀποχωρήσαντος

Ἰδὸν τὴν δικογραφίαν
Σκεφθὲν κατὰ Νόμον

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου οὖσα ὀρθὴ καὶ συμφώνος πρὸς τὰ ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης τακτικῆς ἀνακρίσεως προκύψαντα πραγματικὰ περιστατικά, δεκτὴ ὡς τοιαύτη καὶ παρὰ τοῦ Συμβουλίου καθίσταται

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Ἰδὸν καὶ τ' ἄρθρα 299, 301 παρ. 2, 303 παρ. 1, 313, 314 παρ. 1 καὶ 434 τοῦ Σ.Π.Κ. 270 παρ. 2, 276 καὶ 597 τοῦ Κ.Π.Δ.

Δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου.

Παραπέμπει εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Διαρκοῦς Στρατοδικείου Ἀθηνῶν τούς: Α): 1) Κολλιγιάννην Κων/νον τοῦ Λαζάρου, ἐτῶν 40, γεννηθέντα ἐν Καραντᾷ Θηβῶν, ἤδη φυγάδα καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, 2) Βέτταν ἢ Κουρμούλην Φωκίωνα τοῦ Παναγιώτου, ἐτῶν 45, γεννηθέντα ἐν Πόρῳ καθηγητὴν Μαθηματικῶν, ἤδη φυγάδα καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάνναν σύζυγον τοῦ Γεωργίου, τὸ γένος Δημητρίου Ζορμπαλᾶ ἐτῶν 39, γεννηθεῖσαν ἐν Μικρῷ Χωρίῳ Καρπενησίου καὶ ἤδη φυγάδα καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, 4) Βουτσᾶν Ἐλευθέριον τοῦ Ἰωάννου, ἐτῶν 40, λογιστήν, γεννηθέντα ἐν Προποντίδι Μ.Ἀσίας καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, 5) Εὐθυμιάδην Θεόδωρον τοῦ Μιχαήλ, ἐτῶν 51, γουνεργάτην, γεννηθέντα ἐν Ἰκονίῳ

Μ. Ἀσίας καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, 6) Τρικκαλινὸν Γεώργιον τοῦ Χρήστου, ἐτῶν 45, πτυχιοῦχον Νομικῆς, γεννηθέντα ἐν Ἀλμυρῷ-Μαγνησίας καὶ κατοικοῦντα ὡσαύτως, 7) Συγγελάκην Ἀντώνιον τοῦ Εὐαγγέλου, ἐτῶν 30, σπουδαστὴν Ραδιοτεχνικῆς Σχολῆς, γεννηθέντα καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις καὶ 8) Καρκαγιάννην Ἀντώνιον τοῦ Ἀστερίου, ἐτῶν 26, φοιτητὴν τῆς Νομικῆς, γεννηθέντα ἐν Λαρίσῃ καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, ἅπαντας Ἕλληνας καὶ Χριστιανοὺς Ὀρθοδόξους ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι: Ἰδιῶται ὄντες, ἐν Τασκένδη-Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν Ρουμανίας, Ἀν. Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας οἱ ἐξ πρῶτοι, οἱ δὲ Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ 18-10-57 μέχρι 7-5-59 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον χωρὶς νὰ διατελῶσιν ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 Α.Ν. 375/36 συνθήκας, ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτοὺς ἢ νὰ ἔχωσι λάβει γνῶσιν εἴτε ἐπισήμως, εἴτε λόγῳ τῆς εἰδικότητός των, τοῦ ἐπαγγέλματός των τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐργοληψίας ἢ ἐργασίας ἢ λόγῳ τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἀποστολῆς προσεφέρθησαν ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐπὶ σκοπῷ κατασκοπίας ὅπως προμηθευθῶσιν ὑλικὸν στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια ἢ σχεδιαγράμματα, χάρτας, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ μεταφερομένων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἢ ὑλικῶν ὀχυρώσεως, πληροφορίας μυστικὰς στρατιωτικῆς σημασίας ἐνδιαφερούσας τὴν ἄμυναν ἢ τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας, καὶ ἀνακοινώσωσι ταύτας ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς εἰς πρόσωπα μὴ ἐξουσιοδοτημένα πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, ἤτοι οἱ μὲν πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εὑρισκόμενοι ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, ἀφοῦ τὸ πρῶτον τῇ ἐντολῇ τῆς μετὰ τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπίας τῶν Χωρῶν τούτων συνεργαζομένης ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξεπαιδεύθησαν εἰς διαφόρους σχολὰς κατασκοπίας, κληθέντες ὑπὸ ταύτης καὶ ἀγνώστων πρακτόρων τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω Χωρῶν, οἱ δὲ ἕτεροι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος εὑρισκόμενοι ἐν Ἑλλάδι προσκληθέντες καὶ οὗτοι παρ' ἀγνώστων πρακτόρων τοῦ Κ.Κ.Ε. προσεφέρθησαν ὅπως ἀναδιοργανώσωσι ἐν Ἑλλάδι τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον καὶ διαθέτοντες χρηματικὰ ποσὰ δοθέντα εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προμηθευθῶσι τὰ ἀνωτέρω ὑλικὰ στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια, χάρτας, σχεδιαγράμματα, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ τῶν μεταφερομένων καὶ ἐναποθηκευμένων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς χώρας στρατιωτικῶν εἰδῶν καὶ ὑλικῶν κατασκευῆς ὀχυρωματικῶν ἔργων, μυστικὰς πληροφορίας στρατιωτικῆς σημασίας ἀναγομένας εἰς τὴν σύνθεσιν, ὀργάνωσιν, ὁπλισμὸν καὶ διάταξιν τῶν στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων καὶ ὑπηρεσιῶν, εἰς ἀριθμόν, τόπον καὶ φύσιν, ἐκτελουμένων ὀχυρωματικῶν ἔργων χρησίμων διὰ τὴν ἄμυναν τῆς Χώρας ἀπὸ ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος, εἰς σχέδια ἐπιστρατεύσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐν καιρῷ εἰρήνης, πολέμου ἢ ἐπιστρατεύσεως, κινήσεις στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων, εἰς τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ, εἰς τὴν κατάστασιν τῶν στρατιωτικῶν συγκοινωνιῶν καὶ πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὰ ἀνωτέρω, νὰ ἀνακοινώσωσι καὶ διαβιβάσωσι τὰς πληροφορίας ταύτας εἰς πρόσωπα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν, μὴ ἔχοντα ἁρμοδιότητα διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ γνῶσιν αὐτῶν, εἴτε ἐπανερχόμενοι αὐτοπροσώπως εἰς τὰς ἄνω Χώρας εἴτε δι' ἀποστολῆς πρὸς τοῦτο προσώπων, εἴτε δι' ἀσυρμάτων παρονόμως λειτουργούντων, εἴτε ἐν Ἑλλάδι εἰς πρόσωπα ὁρισθησόμενα ὑπ' αὐτῶν πρὸς τοῦτο δὲ ἐφοδιασθέντες διὰ χρημάτων εἰς ξένα ἰδίᾳ νομίσματα καὶ δὴ δολλάρια, διὰ πλαστῶν δελτίων ταυτότητος καὶ κρυπτογραφικῶν κωδίκων, εἰσῆλθον λάθρᾳ εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἐξ πρῶτοι τῶν ἀνωτέρω καλυπτόμενοι ὑπὸ ψευδώνυμα καὶ ἀποκρύπτοντες τὴν ἰδιότητά των κατὰ διάφορον χρόνον ἕκαστος, ἤτοι: 1) ὁ Κολλιγιάννης Κων/νος ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1958 ὑπὸ τὸ ψευδώνυμα «Πέτρος» καὶ «Γλέζος Μανώλης», 2) ὁ Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τὴν 7-9-58, 3) ὁ Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τὴν 14-8-58

μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ζαχαρόπουλος Ἰωάννης τοῦ Νικολάου κ.λ.π.», 4) ὁ Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τὴν 13-11-57 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μαυρόπουλος Νικόλαος τοῦ Ἀνδρέου κ.λ.π.», 5) ὁ Τρικκαλινὸς Γεώργιος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν 1958 μὲ πλαστὰ δελτία ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα, «Μελίδης Ἡρακλῆς κ.λ.π.» καὶ «Τικτόπουλος Γεώργιος κ.λ.π.», 6) ἡ Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ τὰ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδου Ἀλεξάνδρα», οἱ δ' ἐνταῦθα εὑρισκόμενοι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος κυκλοφοροῦντες ὁ μὲν πρῶτος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος καὶ ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ἀνάγνου Χριστόπουλος κ.λ.π.», ὁ δὲ δεύτερος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Στρατίδης Ἀπόστολος κ.λ.π.».

Ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 2 Σ.Π.Κ. 9 ἐν συνδ. πρὸς ἄρθρα 2 καὶ 14 τοῦ Α.Ν. 375/36 «περὶ τιμωρίας τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀπειλουσῶν τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας» ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1255/38, 12, 26, 27, 45, 98, 462, 471 παρ. 6 Π.Κ. καὶ ἄρθρ. 97 τοῦ Συντάγματος.

Β): 1) Ραγουζαρίδην Κωνσταντῖνον τοῦ Βασιλείου, ἐτῶν 40 γεννηθέντα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ - Αἰγύπτου καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, ἐμπορικὸν ἀντιπρόσωπον, 2) Καραμπάσην Στυλιανὸν τοῦ Ἀντωνίου, ἐτῶν 41, γεννηθέντα εἰς Εὔδηλον Ἰκαρίας, καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, ἰδιωτικὸν ὑπάλληλον, 3) Εὐθυμιάδην Δημήτριον τοῦ Μιχαήλ, ἐτῶν 43, γεννηθέντα ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικοῦντα ἐν Χαλανδρίῳ Ἀττικῆς, ἀδιόριστον δημοδιδάσκαλον, 4) Εὐθυμιάδου Παναγιώταν συζ. Δημητρίου, τὸ γένος Παναγιώτου Θανασᾶ, ἐτῶν 40, γεννηθεῖσαν ἐν Αὐλῶνι - Τριφυλλίας καὶ κατοικοῦσαν ἐν Χαλανδρίῳ Ἀττικῆς, οἰκοκυράν, 5) Μοῦχον Δημήτριος τοῦ Σταματίου, ἐτῶν 35, γεννηθέντα καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, ὑδραυλικόν, 6) Μαλιάκαν Ἀντώνιον τοῦ Κυριάκου, ἐτῶν 46, γεννηθέντα ἐν Πολυχνίτῳ Λέσβου καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, ὑπάλληλον ἐστιατορίου, 7) Μαλιάκα Μαριάνθην σύζυγον τοῦ Ἀντωνίου, τὸ γένος Μιχαὴλ Εὐθυμιάδου, ἐτῶν 43, γεννηθεῖσαν ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικοῦσαν ἐν Ἀθήναις, μοδίστραν, 8) Γλέζον Ἐμμανουὴλ τοῦ Νικολάου, ἐτῶν 36, γεννηθέντα ἐν Ἀπειράνθῳ Νάξου καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, δημοσιογράφον, 9) Δολιανίτην Γεώργιον τοῦ Κωνσταντίνου, ἐτῶν 35, γεννηθέντα ἐν Ἁγίοις Δούλοις Κερκύρας καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις, 10) Δολιανίτου Βασιλικὴν σύζυγον Γεωργίου τὸ γένος Ν. Δημητροκάλη, ἐτῶν 34, γεννηθεῖσαν ἐν Νάξῳ καὶ κατοικοῦσαν ἐν Ἀθήναις δημόσιον ὑπάλληλον, 11) Γρηγοριάδην Γεώργιον τοῦ Ἐλευθερίου, ἐτῶν 38, γεννηθέντα ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικοῦντα ἐν Ἀθήναις βοηθὸν Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ καὶ 12) Γρηγοριάδου Μαρίαν σύζυγον τοῦ Γεωργίου τὸ γένος Ἀντωνοπούλου Ἀνδρέου, ἐτῶν 33, γεννηθεῖσαν ἐν Πειραιεῖ καὶ κατοικοῦσαν ἐν Ἀθήναις, οἰκοκυράν, ἅπαντας Ἕλληνας καὶ Χριστιανοὺς Ὀρθοδόξους ἵνα δικασθῶσιν ὡς ὑπαίτιοι τοῦ ὅτι:

Ἰδιῶται ὄντες, ἐνῷ οἱ ὡς ἄνω: 1) Κολλιγιάννης Κωνσταντῖνος τοῦ Λαζάρου 2) Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τοῦ Παναγιώτου, 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα σύζυγος τοῦ Γεωργίου, 4) Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τοῦ Ἰωάννου, 5) Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τοῦ τοῦ Μιχαήλ, 6) Τρικκαλινὸς Γεώργιος τοῦ Χρήστου 7) Συγγελάκης Ἀντώνιος τοῦ Εὐαγγέλου καὶ 8) Καρκαγιάννης Ἀντώνιος τοῦ Ἀστερίου, ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν Ρουμανίας, Ἀνατολικῆς Γερμανίας, Τσεχοσλοβακίας καὶ Βουλγαρίας οἱ ἓξ πρῶτοι, οἱ δὲ Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ ἀπὸ 18-10-57 μέχρι 7 Μαΐου 1959 χρονικὸν διάστημα καὶ πρότερον, χωρὶς νὰ διατελῶσιν ὑπὸ τὰς ἐν ἄρθρῳ 1 Α.Ν. 375/36 συνθήκας ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχωσιν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτοὺς ἢ νὰ ἔχωσι λάβει γνῶσιν εἴτε ἐπισήμως, εἴτε λόγῳ τῆς εἰδικότητός των, τοῦ ἐπαγγέλματός των, τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἐργοληψίας ἢ ἐργασίας ἢ λόγῳ τῆς ἀνατεθείσης αὐτοῖς ἀποστολῆς προσεφέρθησαν ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐπὶ σκοπῷ κατασκοπίας ὅπως προμηθευθῶσιν ὑλικὰ στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια ἢ σχεδιαγράμματα, χάρτας, γραπτὰ ἔγγραφα,

πληροφορίας περὶ μεταφερομένων στρατιωτικῶν εἰδῶν ἢ ὑλικῶν ὀχυρώσεως, πληροφορίας μυστικὰς στρατιωτικῆς σημασίας ἐνδιαφερούσας τὴν ἄμυναν καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας, καὶ ἀνακοινώσωσι ταύτας ἐν Ἑλλάδι ἐκτὸς αὐτῆς εἰς πρόσωπα μὴ ἐξουσιοδοτημένα πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς ἤτοι οἱ μὲν ἐξ πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εὑρισκόμενοι ἐν Τασκένδῃ Ρωσίας καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, ἀφοῦ τὸ πρῶτον τῇ ἐντολῇ τῆς μετὰ τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπίας τῶν Χωρῶν τούτων συνεργαζομένης ἡγεσίαστοῦ Κ.Κ.Ε. ἐξεπαιδεύθησαν εἰς διαφόρους σχολὰς κατασκοπίας, κληθέντες ὑπὸ ταύτης καὶ ἀγνώστων πρακτόρων τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω Χωρῶν, οἱ δεύτεροι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καραγιάννης Ἀντώνιος εὑρισκόμενοι ἐν Ἑλλάδι προσκληθέντες καὶ οὗτοι παρ' ἀγνώστων πρακτόρων τοῦ Κ.Κ.Ε. προσεφέρθησαν ὅπως ἀναδιοργανώσωσιν ἐν Ἑλλάδι τὸ κατασκοπευτικὸν δίκτυον καὶ διαθέτοντες χρηματικὰ ποσὰ δοθέντα εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προμηθευθῶσι τὰ ἀνωτέρω ὑλικὰ στρατιωτικῆς φύσεως, σχέδια, χάρτας σχεδιαγράμματα, γραπτὰ ἔγγραφα, πληροφορίας περὶ τῶν μεταφερομένων καὶ ἐναποθηκευομένων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς χώρας στρατιωτικῶν εἰδῶν καὶ ὑλικῶν κατασκευῆς ὀχυρωματικῶν ἔργων, μυστικὰς πληροφορίας στρατιωτικῆς σημασίας ἀναγομένας εἰς τὴν σύνθεσιν, ὀργάνωσιν, ὁπλισμὸν καὶ διατάξιν τῶν στρατιωτικῶν ναυτικῶν, καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων καὶ ὑπηρεσιῶν, εἰς ἀριθμὸν τόπον καὶ φύσιν ἐκτελουμένων ὀχυρωματικῶν ἔργων χρησίμων διὰ τὴν ἄμυναν τῆς χώρας ἀπὸ ξηρᾶς θαλάσσης καὶ ἀέρος, εἰς σχέδια ἐπιστρατεύσεως καὶ κινητοποιήσεως τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐν καιρῷ εἰρήνης, πολέμου καὶ ἐπιστρατεύσεως, κινήσεις στρατιωτικῶν ναυτικῶν καὶ ἀεροπορικῶν δυνάμεων, εἰς τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ, εἰς τὴν κατάστασιν τῶν στρατιωτικῶν συγκοινωνιῶν καὶ πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν σχετικὴν πρὸς τὰ ἀνωτέρω, νὰ ἀνακοινώσωσι καὶ διαβιβάσωσι τὰς πληροφορίας ταύτας εἰς πρόσωπα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν ἄνω ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Χωρῶν, μὴ ἔχοντα ἁρμοδιότητα διὰ τὴν παραλαβὴν καὶ γνῶσιν αὐτῶν, εἴτε ἐπανερχόμενοι αὐτοπροσώπως εἰς τὰς Χώρας εἴτε δι' ἀποστολῆς πρὸς τοῦτο προσώπων, εἴτε δι' ἀσυρμάτων παρανόμως λειτουργούντων, εἴτε ἐν Ἑλλάδι εἰς πρόσωπα ὁρισθησόμενα ὑπ' αὐτῶν πρὸς τοῦτο δὲ ἐφοδιασθέντες διὰ χρημάτων εἰς ξένα ἰδία νομίσματα καὶ δὴ δολλάρια, διὰ πλαστῶν δελτίων ταυτότητος καὶ κρυπτογραφικῶν κωδίκων, εἰσῆλθον λάθρᾳ εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ ἐξ πρῶτοι τῶν ἀνωτέρω καλυπτόμενοι ὑπὸ ψευδώνυμα καὶ ἀποκρύπτοντες τὴν ἰδιότητά των κατὰ διάφορον χρόνον ἕκαστος ἤτοι: 1) ὁ Κολλιγιάννης Κων/νος ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου 1958 ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα «Πέτρος» καὶ «Γλέζος Μανώλης», 2) ὁ Βέττας ἢ Κουρμούλης Φωκίων τὴν 7-9-58, 3) ὁ Βουτσᾶς Ἐλευθέριος τὴν 14-18-58 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ζαχαρόπουλος Ἰωάννης τοῦ Νικολάου κ.λ.π.», 4) ὁ Εὐθυμιάδης Θεόδωρος τὴν 13-11-57 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μαυρόπουλος Νικόλαος τοῦ Ἀνδρέου κ.λ.π.), 5) ὁ Τρικκαλινὸς Γεώργιος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδης Ἡρακλῆς κ.λ.π.» καὶ «Τικτόπουλος Γεώργιος κ.λ.π.», 6) ἡ Τρικκαλινοῦ Ἰωάννα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους 1958 μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ τὰ ψευδῆ στοιχεῖα «Μελίδου Ἀλεξάνδρα», οἱ δ' ἐνταῦθα εὑρισκόμενοι Συγκελάκης Ἀντώνιος καὶ Καρκαγιάννης Ἀντώνιος κυκλοφοροῦντες ὁ μὲν πρῶτος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος καὶ ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Ἀνάγνου Χριστόπουλος κ.λ.π.», ὁ δὲ ἕτερος μὲ πλαστὸν δελτίον ταυτότητος ὑπὸ ψευδῆ στοιχεῖα «Στρατίδης Ἀπόστολος κ.λ.π.». Οὗτοι γνωρίζοντες τὰς προθέσεις αὐτῶν, παρέσχον αὐτοῖς βοήθειαν, κατοικίαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως αὐτῶν ὡς κατωτέρω: 1) Ὁ Ραγουζαρίδης Κων/νος τοῦ Βασιλείου τὴν 9-10-58 ἐν Ἀθήναις γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν εἰς τὸν ἐξ αὐτῶν Βουτσᾶν Ἐλευθέριον καὶ τόπον ἀποκρύψεως ἤτοι μετέφερεν αὐτὸν ἐντολῇ τοῦ Κολλιγιάννη Κων/νου καὶ τὸν ἀπέκρυψεν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Περγάμου 44 οἰκίαν τοῦ Καραμπάση

Στυλιανοῦ. 2) Ὁ Καραμπάσης Στυλιανὸς τοῦ Ἀντωνίου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 9-10-58 μέχρι 20-10-58 γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψεν τὸν ἐξ αὐτῶν Βουτσᾶν Ἐλευθέριον εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Περγάμου 44 οἰκίαν, κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἡμέρας. 3) Ὁ Εὐθυμιάδης Δημήτριος τοῦ Μιχαὴλ κατὰ τὸ ἀπὸ 13-11-57 μέχρι 2-10-58 χρονικὸν διάστημα, ἐν Ἀθήναις, Χαλανδρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ διὰ πλειόνων πράξεων συνιστωσῶν ἐξακολούθησιν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος, γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω, παρέσχεν εἰς αὐτοὺς βοήθειαν, τόπον ἀποκρύψεως καὶ κατοικίαν ἤτοι ἐρχόμενος εἰς προσωπικὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν: Κολλιγιάννη Κων/νου, Βουτσᾶ Ἐλευθερίου καὶ Εὐθυμιάδου Θεοδώρου μετέφερον αὐτοὺς κατ' ἐπανάληψιν διὰ τοῦ ὑπ'ἀριθ. 38.913 ἰδιωτικοῦ αὐτοκινήτου του εἰς διάφορα σημεῖα τῆς περιοχῆς Ἀττικῆς εἰς τοὺς τόπους συναντήσεως αὐτῶν μετ' ἄλλων στελεχῶν τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου, παρέσχεν κατοικίαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως εἰς τὴν ἐν Χαλανδρίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη - Γρίβα ἀριθ. 46 κειμένην οἰκίαν του εἰς τὸν Κολλιγιάννην Κων/νον κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ τέλους Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1958, εἰς τὸν ἀδελφόν του Εὐθυμιάδην Θεόδωρον ἀπὸ 13-11-1957 καὶ μεταγενεστέρως μετέφερε καὶ ἀπέκρυψε τὸν Βέτταν Φωκίωνα εἰς τὴν ἐν Καλλιθέᾳ οἰκίαν τῆς Μοροχλιάδου Θεοδώρας, τὴν 7-9-58 μετέφερε καὶ ἀπέκρυψε τὸν Βουτσᾶν Ἐλευθέριον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπ' ἀδελφῇ γαμβροῦ του Μαλιάκα Ἀντωνίου. 4) Εὐθυμιάδου Παναγιώτα σύζυγος τοῦ Δημητρίου ἐν Ἀθήναις, Χαλανδρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 13-11-57 μέχρι 2-10-58 διὰ πλειόνων πράξεων συνιστωσῶν ἐξακολούθησιν ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγκλήματος γνωρίζουσα τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω ἦλθεν κατ' ἐπανάληψιν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Κολλιγιάννην Κων/νον, Εὐθυμιάδην Θεόδωρον καὶ Βουτσᾶν Ἐλευθέριον καὶ ἐχρησιμοποιήθη παρ' αὐτῶν ὡς σύνδεσμος μεταφέρουσα σημειώματα εἰς διάφορα στελέχη τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου, παρέλαβε 3,500 δολλάρια προερχόμενα ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ παρέδωκε ταῦτα εἰς τὸν Εὐθυμιάδην Θεόδωρον, διηυκόλυνε διὰ παντὸς τρόπου τὴν ὑπ' αὐτῶν συγκρότησιν τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου ἐν Ἑλλάδι, ἐδέχθη καὶ ἀπέκρυψε ἐν τῇ ἐν Χαλανδρίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καραϊσκάκη - Γρίβα 46 οἰκίᾳ της τὸν Κολλιγιάννην Κων/νον κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1958 χρονικὸν διάστημα καὶ τὸν Εὐθυμιάδην Θεόδωρον ἀπὸ 13-11-57 καὶ μεταγενεστέρως. 5) Ὁ Μοῦχος Δημήτριος τοῦ Σταματίου ἐν Καλλιθέᾳ ἀπὸ 8-9-58 ἕως 18-9-58 γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν εἰς αὐτοὺς βοήθειαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως ἤτοι τῇ συστάσει τοῦ Εὐθυμιάδου Δημητρίου ἐδέχθη καὶ ἀπέκρυψεν τὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω Βέτταν Φωκίωνα εἰς τὴν ἐν Καλλιθέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀμαζῶνος 188 κειμένην οἰκίαν τῆς μνηστῆς του Μοροχλιάδου Θεοδώρας ἀπὸ 8-9-58 μέχρι 18-9-1958. 6) Ὁ Μαλιάκας Ἀντώνιος τοῦ Κυριάκου καὶ 7) Ἡ Μαλιάκα Μαριάνθη σύζυγος τοῦ Ἀντωνίου ἐν Καλλιθέᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους Αὐγούστου 1958 μέχρι 2-10-1958 γνωρίζοντες τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ κοινοῦ παρέσχον κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν ἐξ αὐτῶν Βουτσᾶν Ἐλευθέριον, τῇ συστάσει τοῦ Εὐθυμιάδου Θεοδώρου, εἰς τὴν ἐν Καλλιθέᾳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀμαζῶνος 188 κειμένην οἰκίαν των ἀπὸ τοῦ τέλους Αὐγούστου 1958 μέχρι τῆς 9-10-1958, 8) καὶ 9) Ὁ Δολιανίτης Γεώργιος καὶ ἡ σύζυγός του Δολιανίτου Βασιλικὴ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 10-8-58 ἕως 18-8-58 γνωρίζοντες τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν καὶ συνεργῶν ἀπὸ κοινοῦ παρέσχον κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν ἐξ αὐτῶν Κολλιγιάννην Κων/νον, τῇ συστάσει τοῦ Γλέζου Ἐμμανουήλ, εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γερμανικοῦ 24 κειμένην οἰκίαν των ἀπὸ 16-8-58 μέχρι 18-8-58. 10) Ὁ Γλέζος Ἐμμανουὴλ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 16-8-1958 ἕως 18-8-1958 γνωρίζων τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω αὐτουργῶν παρέσχεν αὐτοῖς βοήθειαν καὶ τόπον ἀποκρύψεως ἤτοι ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἐξ αὐτῶν Κολλιγιάννη Κων/νου καὶ ἀπέκρυψεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γερμανικοῦ 24 κειμένην οἰκίαν τοῦ Δολιανίτου Γεωργίου ἀπὸ 16-8-58 μέχρι 18-8-58 συνεργασθεὶς

κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ περὶ τοῦ τρόπου ὀργανώσεως τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου. 11) καὶ 12) Ὁ Γρηγοριάδης Γεώργιος καὶ ἡ σύζυγός του Γρηγοριάδου Μαρία ἐν Ἀθήναις τὴν 7-5-59 καὶ πρότερον ἐπὶ μῆνα περίπου γνωρίζοντες τὰς προθέσεις τῶν ἀνωτέρω ἀπὸ κοινοῦ παρέσχον κατοικίαν καὶ ἀπέκρυψαν τὸν ἐξ αὐτῶν Τρικκαλινὸν Γεώργιον, ἤτοι ἀπέκρυψαν αὐτὸν κατὰ τὸν ὡς ἄνω μῆνα περίπου εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νάνσεν 2 κειμένην οἰκίαν των.

Ἤτοι ἐπὶ παραβάσει τῶν ἄρθρων 2 Σ.Π.Κ. 10 παρ. 1 ἐν συνδ. πρὸς 2, 9 καὶ 14 τοῦ Α.Ν. 375/36 «Περὶ τιμωρίας τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀπειλουσῶν τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας» ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1255/38, 12, 26, 27, 45, 98, 462, 471 παρ. 6 Π.Κ. καὶ ἄρθρον 97 τοῦ Συντάγματος.

Ἀποφαίνεται ὅπως μὴ γίνῃ κατηγορία κατὰ τῶν: 1) Ζαχαρόπουλου Ἀχιλλέως τοῦ Βασιλείου, ἐτῶν 47, γεννηθέντος ἐν Μ. Ἀσίᾳ καὶ κατοικοῦντος ἐν Δραπετσώνι-Ἀττικῆς, λογιστοῦ, 2) Τανὲ Πέτρου τοῦ Χαραλάμπους, ἐτῶν 40, γεννηθέντος ἐν Καστορίᾳ καὶ κατοικοῦντος ἐν Ἀθήναις, ἐμπόρου γουναρικῶν, 3) Θανασᾶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Παναγιώτου, ἐτῶν 58, γεννηθέντος ἐν Αὐλῶνι-Τριφυλλίας καὶ κατοικοῦντος ἐν Χαλανδρίῳ-Ἀττικῆς, βιοτέχνου, 4) Καλογερᾶ Σωτηρίου τοῦ Ἀριστείδου, ἐτῶν 40, γεννηθέντος καὶ κατοικοῦντος ἐν Χαλανδρίῳ - Ἀττικῆς κτηματίου, 5) Μοροχλιάδου Θεοδώρας θυγ. τοῦ Κων/νου, ἐτῶν 28, γεννηθείσης ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ κατοικούσης ἐν Καλλιθέᾳ-Ἀττικῆς, οἰκοκυρᾶς, 6) Μοροχλιάδου Νικολάου τοῦ Κωνσταντίνου, ἐτῶν 21, γεννηθέντος ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ κατοικοῦντος ἐν Καλλιθέᾳ - Ἀττικῆς, ἐργάτου καὶ 7) Σουλτάνη Ἀγγέλου τοῦ Παναγιώτου, ἐτῶν 52, γεννηθέντος ἐν Παρορίῳ - Λεβαδείας καὶ κατοικοῦντος ἐν Ἀθήναις, λογιστοῦ, ἁπάντων Ἑλλήνων καὶ Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἄρθρου 10 παρ 1 τοῦ Ν. 375/36 «περὶ τιμωρίας τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀπειλουσῶν τὴν ἐξωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς Χώρας» ἀπὸ κοινοῦ κατ' ἐξακολούθησιν, πράξει φερομένη ὡς τελεσθείσῃ κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τόπον καὶ χρόνον, ἐλλείψει ἐνδείξεων ἐνοχῆς.

Διατάσσει τὴν παράτασιν τῆς προφυλακίσεως τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Ραγουζαρίδη Κων/νου, 2) Εὐθυμιάδου Θεοδώρου, 3) Καρκαγιάννη Ἀντωνίου, 4) Βουτσᾶ Ἐλευθερίου, 5) Συγκελάκη Ἀντωνίου, 6) Γλέζου Ἐμμανουήλ, 7) Τρικκαλινοῦ Γεωργίου, 8) Γρηγοριάδου Μαρίας καὶ 9) Γρηγοριάδου Γεωργίου μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατηγορίας, διατηρουμένης τῆς ἰσχύος τῶν κατ' αὐτῶν ἀντιστοίχως ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ΥΙ Τμήματος ὑπ' ἀριθ. 24, 25, 26, 27, 28/58, 1, 2 καὶ 3/59 ἐνταλμάτων φυλακίσεως.

Διατάσσει τὴν σύλληψιν τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Κολλιγιάννη Κων/νου, 2) Βέττα ἢ Κουρμούλη Φωκίωνος καὶ 3) Τρικκαλινοῦ Ἰωάννας καὶ ταύτης ἐπιτευχθησομένης τὴν προφυλάκισιν τούτων μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατηγορίας διατηρουμένης τῆς ἰσχύος τῶν κατ' αὐτῶν ἀντιστοίχων ἐκδοθόντων ὑπὸ τοῦ Εἰσηγητοῦ ΥΙ Τμήματος ὑπ' ἀριθ. 8, 10 καὶ 11/58 ἐνταλμάτων συλλήψεως.

Διατάσσει τὴν σύλληψιν τῶν ἐκ τῶν κατηγορουμένων: 1) Καραμπάση Στυλιανοῦ, 2) Εὐθυμιάδου Δημητρίου, 3) Εὐθυμιάδου Παναγιώτας, 4) Μούχου Δημητρίου, 5) Μαλιάκα Ἀντωνίου, 6) Μαλιάκα Μαριάνθης, 7) Δολιανίτου Γεωργίου καὶ 8) Δολιανίτου Βασιλικῆς καὶ ταύτης ἐπιτευχθησομένης, τὴν προφυλάκισιν τούτων, μέχρις ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς προκειμένης κατηγορίας.

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 25-6-59 καὶ ἐξεδόθη αὐτόθι τῇ αὐτῇ.

Ὁ Πρόεδρος
Φ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς
Δ. ΤΖΟΥΜΑΚΑΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΗΣ

— ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ —

Διάλεξις ὀργανωθεῖσα χάριν τῶν φοιτητῶν παρὰ τοῦ «Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ Κοινωνικοῦ Συνδέσμου»

† Ὑπὸ Ἰατροῦ **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ**

Ὁ ἀείμνηστος Ἰατρὸς Ἀλέξανδρος Ι. Γεωργιάδης κοινωνιολόγος, πρὸ ἐτῶν μελετήσας τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς Ἰατρικὴν ἐφημερίδα μονογραφίαν τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου ὑπὸ τὸν τίτλον: «Προστασία τῶν Ἠθῶν» ἀπέστειλεν εἰς αὐτὸν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

«Ἀξιότιμε Κύριε,

«Παρακολουθῶ εἰς τὴν «Ἰατρικὴν Ἐφημερίδα» μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέρον-» τος τὴν ὡραία σας μελέτη περὶ «Προστασίας τῶν Ἠθῶν» καὶ ἐνθουσιάσθηκα » ἰδίως μὲ τὰ τελευταίως γραφόμενά σας περὶ ἠθικῶν ὑποβολῶν πρὸς τοὺς νέους » ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἄλλου των περιβάλλοντος. Αἱ ἀλήθειαι αὐταὶ » τονιζόμεναι ἀπὸ διανοουμένους τῆς περιωπῆς σας ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ » ὅλα τὰ ἀπ' ἄμβωνος κηρύγματα. Καὶ ἐπειδὴ βλέπω ὅτι συναντώμεθα εἰς τὰς » σχετικὰς ἀντιλήψεις, λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ τὸ θάρρος νὰ ὑποβάλω ὑπὸ τὴν » κρίσιν σας τὴν ἐσώκλειστον διάλεξίν μου ποὺ εἶχα κάμη πέρυσι πρὸς τὴν φοιτητι-» κὴν νεότητα ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν σταδιοδρομίαν των καὶ ἀκόμη ἐν σχέσει » καὶ πρὸς τὰ σεξουαλικὰ ζητήματα.

«Ἐπὶ τούτοις δέξασθε, ἀγαπητέ μου Κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τῆς βαθυτά-» της καὶ εἰλικρινοῦς μου ἐκτιμήσεως.

ΑΛΕΞ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ»

Ὁ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Σεβαστὲ φίλε κ. Γεωργιάδη,

« Τὴν ὡραιοτάτην καὶ πλήρη νεανικοῦ σφρίγους διάλεξίν σας, ὅσον καὶ ἂν » προέρχεται ἀπὸ πρεσβύτην, ἐμελέτησα ὄχι μόνος ἀλλὰ μετ' ἄλλων φίλων μου καὶ » ἐλυπήθημεν διότι δὲν ἔσχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ παραστῶμεν ὅταν αὐτὴ ἐγένετο. » Εἶναι ἀνάγκη νὰ δοθῇ εἰς τὴν νεότητα πνευματικὴ τροφὴ ὑγιὴς ἀπὸ ὅλους ὅσοι » ἠμποροῦν νὰ προσφέρουν κάτι. Ἴσως ὡς ἀνταμοιβὴ μιᾶς τοιαύτης προσπαθείας » νὰ ἀντικρύσῃ κανεὶς τὰ μειδιάματα ἢ τοὺς γέλωτας τῶν ἀγυρτῶν ἐν ταῖς ἐπι-» στήμαις καὶ τῇ κοινωνίᾳ. Δὲν σημαίνει ὅμως τίποτα αὐτό. Ἡ ἰσχυρὰ θέλησις » καὶ ὁ ὀρθολογισμὸς δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ὑπερισχύσῃ. Σᾶς συγχαίρω καὶ εὖ-» χομαι νὰ συνεχίσετε τὰς τόσον ὡραίας διαλέξεις σας.

Μὲ ἐκτίμησιν

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ»

***

«Νεαροί μου φίλοι,

Μὲ τὸ θάρρος, ἢ ἂν θέλετε, καὶ μὲ τὸ θράσος τῆς ἡλικίας μου ἐτόλμησα νὰ παρεμβάλω τὴν λευκότριχα ἀνορθογραφίαν ὀλίγων σκέψεών μου μέσα εἰς τὴν ἄνθησιν τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ ὡραία ἀκαδημαϊκή σας νεότης. Ἀλλ' εἶχον συνένοχον εἰς τὸ τόλμημα αὐτὸ τὸν διοργανώσαντα τὴν ἀποψινὴν διάλεξιν «Ἀκαδημαϊκὸν Κοινωνικὸν Σύνδεσμον», πρὸς ὅν, πάντως, πλείστας ὀφείλω χάριτας.

Προλαμβάνω ἐν πρώτοις νὰ σᾶς καθησυχάσω μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σᾶς σκοτίσω τὸ κεφάλι μὲ βαθυστοχάστους θεωρίας καὶ αὐστηρὰς

σχολαστικότητας ποὺ νὰ μυρίζουν διδαχὴν καὶ πεζὴν ἠθικολογίαν, μήτε νὰ σᾶς σερβίρω ὡς εἶδος comprimé μίαν νέαν «πρὸς Δημόνικον παραίνεσιν». 'Απ' ἐναντίας, μὲ κίνδυνον νὰ μ' ἐκλάβετε ὡς παλίμπαιδα ἢ κρονόληρον, θ' αὐτομολήσω πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ χαρωπόν σας στρατόπεδον καὶ θὰ φαντασθῶ ὅτι κουβεντιάζομεν μεταξὺ φίλων εἰς τὸ καφενεῖον, πέριξ ἑνὸς τραπεζιοῦ, ὅπου τὸ δυστυχισμένο γκαρσόνι κουβαλεῖ διαρκῶς νερὰ διὰ νὰ ποτίζῃ τὴν σχετικὴν φλυαρίαν. Τώρα, ἐὰν ἡ παρουσία μου εἰς τὸν φιλικὸν αὐτὸν κύκλον ἀποτελῇ παραφωνίαν, καὶ ἂν ἀντὶ νὰ ὁμιλοῦν ὅλοι μαζύ, ὅπως γίνεται συνήθως μὲ τοὺς Ρωμηούς, σᾶς κουράσῃ μὲ τὴν γεροντικήν του πολυλογίαν μόνον ὁ ὑποφαινόμενος, αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Πάντως ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ἐδῶ φλυαρίαν θὰ ἔχετε πάντοτε νὰ κερδίσετε κάτι καλύτερον παρὰ ἂν ἀκούατε κανένα ἐξωκοινοβουλευτικὸν ρήτορα τῆς Γερουσίας τοῦ Ζαχαράτου ν' ἀναπτύσσῃ ἓν ἀπὸ τὰ χίλια μεγαλουργὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα κάθε Ἕλλην σεβόμενος ἑαυτὸν ἔχει πρόχειρα εἰς τὴν τσέπη του, ἕτοιμα νὰ σώσουν ἀσφαλῶς τὸ Ρωμέϊκο.

***

Καὶ τώρα ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Θὰ παραξενευθῆτε, δὲν ἀμφιβάλλω, μὲ τὸ θέμα ποὺ ἐδιάλεξα διὰ τὴν ἀποψινήν μου ὁμιλίαν. Ὑγεία καὶ ἠθικὴ εἶναι δύο πράγματα ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν εὑρίσκει κανεὶς καὶ μεγάλην σχέσιν μεταξύ των, παρὰ μόνον ὅταν σκεφθῇ ὅτι ἡ ὑγεία εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ κανονικὴ κατάστασις τοῦ σώματος, ἠθικὴ δὲ ἡ πλέον τελεία ἐμφάνισις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἄλλως τε καὶ κατὰ τὰ παλαιὰ φιλοσοφικὰ δόγματα καὶ κατὰ τὰς νέας ἐπιστημονικὰς θεωρίας, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι κυρίως ψυχὴ καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ δύναμις ποὺ ζωογονεῖ καὶ διευθύνει τὸν ὑλικόν του ὀργανισμὸν ἐπόμενον εἶναι ὅτι ἡ καλὴ ἢ κακὴ κατάστασις τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπηρεάζῃ καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ ἄλλου, ὅτι μὲ ἄλλα λόγια **εἶναι ἀλληλένδετος ἡ ὑγεία τοῦ σώματος μὲ τὴν ὑγείαν τῆς ψυχῆς.** Τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος τὴν ξεύρομεν καὶ τὴν ἐννοοῦμεν ὅλοι ὡς ἓν ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα ἀγαθὰ ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐκτιμῶμεν τὴν ἀξίαν του παρὰ μόνον ὅταν τὸ χάσωμεν. Τῆς ψυχῆς ὅμως ἡ ὑγεία εἶναι ἕνα πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχομεν πολὺ ἀόριστον ἰδέαν ἢ τουλάχιστον δὲν ἔχομεν ὅλοι τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν. Πάντως εἶναι βέβαιον ὅτι καὶ **ἡ θρησκεία καὶ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀκόμη συνδέουν τὴν ἔννοιαν τῆς ψυχικῆς ὑγείας μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς ἠθικῆς, δηλ. μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀγαθοῦ.** Κάθε τι ποὺ ἀπομακρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἀγαθόν, ἀποτελεῖ μίαν νοσηρὰν ἀνωμαλίαν, μίαν ἀρρώστειαν τῆς ψυχῆς, ἔστω καὶ ὅταν ὁ ψυχικῶς πάσχων φαίνεται χαίρων ἄκραν σωματικὴν ὑγείαν. Δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν τὸ ὅτι βλέπομεν καθ' ἡμέραν ἀνθρώπους ὑγιεστάτους καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ποὺ δὲν εὑρίσκονται εἰς πολὺ τρυφερὰς σχέσεις μὲ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς, ἢ ἄλλους πάλιν ἠθικωτάτους καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους ποὺ συμβαίνει νὰ ταλαιπωροῦνται ἀπὸ ἕνα ἢ ἄλλο νόσημα. Λοιπὸν μὴ σᾶς φανῇ παραδοξολόγημα ἂν σᾶς βεβαιώσω, μὲ τὸ κῦρος τῆς ἰατρικῆς μάλιστα, ὅτι ὁ ἠθικῶς ἐλαττωματικός, παρ' ὅλην τὴν φαινομένην σωματικήν του ὑγείαν, εἶναι πραγματικῶς ἄρρωστος, καὶ βαρειὰ ἄρρωστος μάλιστα, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ ψυχικὴ ὑγεία τοῦ ἐναρέτου καὶ ἠθικοῦ ἀνθρώπου πολὺ ὀλίγον ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν σωματικήν του κακουχίαν, ἔχει μάλιστα οὗτος συνήθως καὶ τὴν δύναμιν νὰ κατανικᾷ ἢ τουλάχιστον νὰ ὑπομένῃ ἀνέτως τὴν νοσηράν του κατάστασιν. Θὰ ἔχετε βεβαίως ἀκούσει τὰ θαύματα ποὺ κατορθώνει ἡ αὐθυποβολὴ καὶ ἡ ἔντασις τοῦ ψυχικοῦ σθένους.

'Ηθική, ὅπως γνωρίζετε, εἶναι ὁ κανὼν ποὺ ἐχάραξε διὰ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου ἡ διαρκῶς ἔναυλος μέσα εἰς τὴν ψυχήν του φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ λέγεται συνείδησις τοῦ ἀγαθοῦ. Σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα αὐτὸν ρυθμίζων τὴν

ζωήν του ὁ ἄνθρωπος, εὑρίσκεται πάντοτε ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὸν θεῖον νόμον καὶ πρὸς τὰ καθήκοντα ποὺ ἔχει ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ὁμοίων του. Μόνον δὲ ἐφ' ὅσον ἔχει κανονίσει τὴν θέσιν του ἀπέναντι τοῦ Πλάστου καὶ εὑρίσκεται ἐν τάξει ὡς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων ποὺ ἀνέφερα, μόνον ἔτσι μπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος εὐχαριστημένος καὶ εὐτυχὴς εἰς τὸν κόσμον. Καὶ οὔτε χρειάζεται νὰ μελετήσῃ κανεὶς συγγράμματα καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό. Ὑπάρχει μία ἁπλούστατη πρακτικὴ φιλοσοφία ποὺ τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ μπορεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ καὶ ὁ πλέον ἀμόρφωτος ἀκόμη, καὶ **ἡ φιλοσοφία αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ ἠθική, ἡ ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου.** Ὅταν πιστεύῃς καὶ ἐλπίζῃς εἰς μίαν Ὑπερτάτην Δύναμιν καὶ ἔχῃς πεποίθησιν εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν, ὅταν σέβεσαι καὶ τηρῇς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας, ὅταν σέβεσαι καὶ ἐντρέπεσαι τὸν ἑαυτόν σου ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ ἐμπίπτῃς ποτὲ καὶ νὰ μὴν ἐξευτελίζεσαι ἀπέναντι τῆς συνειδήσεώς σου διαπράττων κάτι κακὸν ἢ ἄδικον ἢ ἄτιμον, ὅταν προσπαθῇς διὰ τοῦ βίου σου, τῶν ἔργων σου, τοῦ παραδείγματός σου νὰ εἶσαι εὐσεβὴς χριστιανός, νομοταγὴς καὶ φιλόπατρις πολίτης, καλὸς οἰκογενειάρχης, χρήσιμον μέλος τῆς κοινωνίας καὶ πρὸ πάντων εὔσπλαγχνος καὶ εὐεργετικὸς ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών σου πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας ἢ ἔχοντας τὴν ἀνάγκην σου, ἐν μιᾷ λέξει καλὸς ἄνθρωπος, εἶναι περιττὸν νὰ ζητῇς νὰ μάθῃς τί εἶπον καὶ τί ἔγραψαν ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι φιλόσοφοι περὶ ἠθικῆς καὶ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς. Τὸ πρόβλημα τὸ ἔχει λύσει κατὰ τὸν πλέον ἀσφαλῆ καὶ πρακτικὸν τρόπον μὲ τὴν αἰωνίαν καὶ ἀθάνατον τριλογίαν τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης, τριλογίαν τῆς ὁποίας αἱ πρῶται ἁρμονίαι διεχύθησαν εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς εἰρηνικὰς ἠχοῦς τῶν κοιλάδων τῆς Γαλιλαίας.

***

Καθήκοντα, ὅπως εἶπα, δὲν ἔχει κανεὶς μόνον πρὸς τοὺς ὁμοίους του, ἀλλ' ἔχει καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Ἡ συνείδησις τῆς ὑπάρξεώς μας, τὸ «ἐγώ» μας, ἔχει καὶ αὐτὸ δικαιώματα, καὶ μεγάλα μάλιστα, ἐπὶ τῆς μερίμνης τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης μας. Βεβαίως δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀφίνωμεν τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ διὰ τὸ ἐγώ μας νὰ φθάνῃ εἰς τὰ ὅρια τοῦ παραλόγου ἐγωϊσμοῦ—διότι μὴ λησμονῆτε ὅτι ὑπάρχει καὶ ἕνας εὐγενὴς καὶ ὑψηλὸς ἐγωϊσμὸς ποὺ συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ καταδέχεται κανεὶς νὰ κηλιδώσῃ τὴν τιμήν, τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ὑπόληψίν του. Πάντως καὶ μόνον τὸ φυσικὸν ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ ἡ γενικὴ εἰς κάθε λογικὸν ἄνθρωπον ἀγάπη πρὸς τὴν ζωήν, μαρτυροῦν ὅτι μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους εἶναι φυσικὸν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ φροντίζωμεν διὰ τὸν ἑαυτόν μας. Μία ἀπὸ τὰς φροντίδας αὐτάς, ἡ πρώτη ἴσως ποὺ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ διατηρήσῃ ἀκέραιον τὸ δῶρον τῆς ζωῆς ποὺ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Πλάστης, εἶναι καὶ ἡ μέριμνα τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑγείαν του καὶ νὰ τὴν ἀνακτήσῃ ὅταν τυχὸν τὴν χάσῃ. Βεβαίως εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχουν τὸν λόγον ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ ἰατρική. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν πρόκειται, οὔτε εἶναι τὸ θέμα μου αὐτό, νὰ σᾶς ἀναπτύξω πῶς πρέπει νὰ κανονίσῃ κανεὶς τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, τῆς διαίτης του, τῆς ἐργασίας του, διὰ νὰ φυλάξῃ ὅσον εἶναι δυνατὸν τὴν ὑγείαν του, οὔτε ποῖα μέσα θὰ μεταχειρισθῇ ἡ ἐπιστήμη διὰ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν οὕτως ἢ ἄλλως κλονισθεῖσαν ὑγείαν. Ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσον ἄμεσον σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν σωματικὴν ὑγείαν, ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς, δηλ. ὁ συναρμονισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς πρὸς τὰς αἰωνίας ἠθικὰς ἀρχὰς τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς τιμῆς, τοῦ καθήκοντος καὶ πρὸ πάντων τῆς καλωσύνης, ποὺ εἶναι αὐτὴ καὶ μόνη ὁ ὡραιότερος καὶ γλυκύτερος συνδετικὸς κρῖκος μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Καὶ ἐν πρώτοις, ὅπως ἀνέφερα καὶ ἄλλοτε εἰς μίαν διάλεξίν μου περὶ ἰατρικῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν θρησκείαν, ἡ ἐπιστήμη σήμερον, ὕστερον ἀπὸ τὴν παταγωδῶς κατεδαφισθεῖσαν θεωρίαν τοῦ ὑλισμοῦ ποὺ δὲν ἔχει πλέον ἔδαφος νὰ βασισθῇ, ἀφοῦ

ἀπεδείχθη σήμερον ὅτι δὲν ὑπάρχει ὕλη ἀλλὰ δυναμισμός, ἡ ἐπιστήμη, λέγω, προσεχώρησεν ὁριστικῶς εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ὕπαρξις δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ μόνον τὸν ὑλικὸν ὀργανισμὸν τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μίαν ἄϋλον καὶ ἀνεξάρτητον τῆς ὕλης δύναμιν, τὴν λεγομένην **ψυχήν**, μίαν δύναμιν ποὺ δίδει τὴν ἐνέργειαν τῆς ζωῆς εἰς τὸ σῶμα καὶ διευθύνει τὰς λειτουργίας του. Ἡ δύναμις αὐτὴ ὡς ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξωτερικεύεται καὶ ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἔχει τὸ νευρικόν μας σύστημα καὶ ἰδίως τὸν ἐγκέφαλον. Ὁ ἐγκέφαλος δὲν εἶναι ἡ ἕδρα τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ ἐργαλεῖον τὸ τηλεγραφικὸν ἂς ποῦμε χειριστήριον, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ ψυχικὴ δύναμις ἐξωτερικεύει τὰς θελήσεις, τὰς σκέψεις της καὶ μεταδίδει εἰς τὸ σῶμα τὰς ἐνεργείας τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὸν σύνδεσμον αὐτὸν ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἄϋλου καὶ τοῦ ὑλικοῦ μέρους τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἀντιλαμβάνεσθε πῶς ἐπηρεάζονται ἀμοιβαίως καὶ πῶς ἡ ὁμαλὴ καὶ κανονικὴ κατάστασις, δηλ. ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς ἐξασφαλίζει καὶ τὴν ὁμαλότητα τῶν ὀργανικῶν λειτουργιῶν, δηλ. τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος.

***

Μία ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ψυχικῆς ὑγείας, ἡ ὡραιοτέρα ἴσως ἀπὸ ὅλας καὶ ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐξαίρει καὶ ἐκτιμᾷ περισσότερον ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς ἀγάπης, εἶναι καὶ ἡ καλωσύνη. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσαι δίκαιος μόνον δηλ. νὰ σέβεσαι τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου, ἐν ἄλλοις λόγοις νὰ μὴ κάμνῃς εἰς τὸν ἄλλον ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάμῃ ὁ ἄλλος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρνητικὴ ὄψις τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης, ἡ θετικὴ ὄψις εἶναι νὰ προσπαθῇς νὰ κάμνῃς εἰς τὸν ἄλλον ὅ,τι καλὸν θὰ ἐπεθύμεις νὰ σοῦ κάμουν καὶ οἱ ἄλλοι, δηλ. νὰ εἶσαι ὄχι μόνον δίκαιος ἀλλὰ καὶ καλὸς πρὸς τοὺς ὁμοίους σου. **Ἀγάπη καὶ καλωσύνη, ἰδοὺ ἡ θεμελιώδης βάσις τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.** Καὶ ἂν ὁ Χριστιανισμὸς κυριαρχῇ σχεδὸν εἰς τὸν κόσμον σήμερον εἶναι διότι ἐδίδαξε τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι πρὸ παντὸς καλός, περιέβαλε δηλαδὴ τὰς σκληρὰς καὶ αἰχμηρὰς γωνίας τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγωϊσμοῦ μὲ τὰ ἁπαλὰ καὶ θερμὰ πούπουλα τῆς ἀγαθότητος καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ.

Ἂς ἴδωμεν λοιπὸν πῶς μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἁπλούστερον ἡ μεταξὺ ὑγείας καὶ καλωσύνης σχέσις. Ὁ ὑγιὴς ἄνθρωπος, ἐκεῖνος δηλ. ποὺ ἀπολαμβάνει ἄρτιον ἢ περίπου τὸ συναίσθημα τῆς ὑπάρξεως, εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, ὁσάκις τοὐλάχιστον ἔρχονται στιγμαὶ ποὺ τοῦ δίδουν ἀνακωχὴν αἱ ἐναντιότητες καὶ αἱ πικρίαι τοῦ βίου. Ὅταν ὁ φυσικὸς καὶ ὁ ἠθικὸς πόνος μᾶς δίδῃ ἔστω καὶ προσωρινὴν ἀμνηστείαν καὶ θωπεύουν τὴν ὕπαρξίν μας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἡ ὡμορφιὰ τῆς φύσεως, ἡ ἐνδόμυχος καὶ ἀνέκφραστος εὐχαρίστησις ποὺ αἰσθανόμεθα καὶ μόνον ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ ὅτι ὑπάρχομεν, μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι περιστοιχούμεθα καὶ ἀπὸ ἄλλα ὄντα ποὺ εἶναι καὶ αὐτὰ πλασμένα διὰ νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἰδίαν ἀνάγκην νὰ χαίρωνται τὴν ζωὴν ὅπως ἡμεῖς. Καὶ ἡ πρώτη αὐτὴ βαθμὶς τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης εἶναι ἤδη ἕνα βῆμα ἔξω ἀπὸ τὰ χαρακώματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, μέσα εἰς τὴν ἀνήλεον ὑγρασίαν τῶν ὁποίων σαπίζουν αἱ κατώτεραι ψυχαί. Ὅταν ἐπιθυμῇς νὰ αἰσθανθῇ καὶ ὁ ὅμοιός σου ὅ,τι εὐχάριστον αἰσθάνεσαι, φυσικὰ θὰ εἶναι διατεθειμένη ἡ αἰσθηματική σου ὕπαρξις νὰ συμμερισθῇ καὶ ὅ,τι δυσάρεστον αἰσθάνεται ὁ ὅμοιός σου. **Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἀμοιβαιότης αὐτὴ εἰς τὸν συμμερισμὸν τῶν εὐαρέστων καὶ δυσαρέστων συναισθημάτων, εἶναι ἡ ὡραιοτέρα συνδετικὴ ὕλη τοῦ κοινωνικοῦ ἐνστίκτου.** Ἀπολαμβάνω τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ θέλω νὰ φωταγωγήσῃ ἡ χαρὰ αὐτὴ καὶ ἄλλας ὑπάρξεις τριγύρω μου, ἢ σκιάζει τὴν χαρὰν αὐτὴν ὁ πόνος τῶν ἄλλων καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σκορπίσω τὴν σκιὰν αὐτήν, μεταδίδων ὀλίγον φῶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου· ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν μίαν ἀνωτερότητα ψυχικὴν ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ στηρίζεται ἐπάνω εἰς μίαν ἀρτίαν καὶ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὴν κατάστασιν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν ὀργανικῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος, μὲ

ἄλλα λόγια προϋποθέτουν καλὴν ὑγείαν. Ὁ ὅρος τῆς ὑγείας εἶναι ἀπαραίτητος καὶ διὰ νὰ αἰσθανθῇς τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ διὰ νὰ θέλῃς νὰ τὴν ἁπλώσῃς γύρω σου. Τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ διασταλῇ εἰς ἐκδηλώσεις ἀλτρουϊσμοῦ ὅταν συνθλίβεται ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πόνου ἢ μιᾶς ἐλαττωματικῆς καταστάσεως, διότι ἀκριβῶς τότε ἔχει ἀνάγκην ξένης βοηθείας. Μόνον ὁ ὑγιὴς εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀκτινοβολῇ γύρω του τὴν ὑπερκόσμιον ἐκείνην ψυχικὴν ραδιενέργειαν ποὺ λέγεται καλωσύνη. Καὶ ἰδοὺ διατί, ἂν θέλωμεν νὰ συμπληρώσωμεν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὸ οὐράνιον στοιχεῖον τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον μας, πρέπει νὰ ἐνδιαφερώμεθα καὶ προφυλάσσωμεν τὴν ὑγείαν μας, ἀποφεύγοντες πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ τὴν ὑποσκάψῃ καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησίν μας.

Ἐξ ἄλλου, γεγονὸς ἀπὸ τὰ πλέον θετικὰ ποὺ ἔχει βεβαιώσει ἡ ψυχοπαθολογία, εἶναι ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἐκ φύσεως καὶ συστηματικῶς κακός, ὄχι ἐκ περιστάσεως καὶ ἐξ εὐλογοφανοῦς ἀφορμῆς, ὅπως γενόμεθα κάποτε ὅλοι μας, εἶναι ἄνθρωπος πάσχων ἢ ἐλαττωματικός, εἴτε διότι τὸν ἔχουν ἀδικήσει ἡ κληρονομικότης, ἡ ἀνατροφὴ καὶ τὸ περιβάλλον, εἴτε διότι ἔπαθεν ἢ πάσχει ἀπὸ ἀνωμαλίαν ἢ νόσον τοῦ νευρικοῦ συστήματος, εἴτε τέλος διότι ἐξεφυλίσθη τὸ ἠθικόν του ἀπὸ οἱανδήποτε χρονίαν παθολογικὴν κατάστασιν.

Ὁ φύσει καὶ καθ' ἕξιν κακὸς δηλαδὴ εἶναι 99 φορὰς ἐπὶ ταῖς 100 ψυχικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνισόρροπος, ὄχι βέβαια καὶ ἀνεύθυνος πάντοτε δι' ὅ,τι κακὸν διαπράττει ὡς μοχθερός, ὡς φθονερός, ὡς κακοποιὸς ἢ ἐγκληματίας, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἀνώμαλος πάντοτε καὶ ὄχι ὑγιὴς ψυχικῶς, εἰς βαθμὸν ὥστε ὁσάκις ἡ δικαιοσύνη ἔχει νὰ κάμῃ μὲ ἕνα φοβερὸν κακοῦργον, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀλλέως, συμβουλεύεται τὴν φρενιατρικήν, μήπως πρέπει νὰ τὸν ἐγκλείσῃ εἰς φρενοκομεῖον.

Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἐκ περιστάσεως σπάνιαι ἐκρήξεις κακουργικῆς ὁρμῆς ἢ καταστρεπτικῆς ὀργῆς εἰς ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν συνήθως ὁμαλοὶ καὶ ἀβλαβεῖς, θεωροῦνται σήμερον ὡς νοσηραὶ ἐνορμήσεις ἢ παροξυσμοὶ λανθανούσης ψυχικῆς ἀνωμαλίας ἢ ἐπωαζομένης ἐπιληπτικῆς διαθέσεως.

Ἐξ ἄλλου εἶναι βέβαιον—καὶ παρακαλῶ νὰ προσέξετε εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτὴν λεπτομέρειαν—ὅτι ὅλα τὰ ἐχθρικὰ πρὸς τοὺς ὁμοίους μας αἰσθήματα καὶ πάθη: ἡ κακεντρέχεια, ὁ φθόνος, τὸ μῖσος, ἡ ἐκδικητικὴ καὶ κακουργικὴ διάθεσις, εἶναι πράγματα ποὺ δηλητηριάζουν ὄχι ἁπλῶς τὴν ψυχήν, ὅπως λέγουν οἱ ἠθικολόγοι, ἀλλὰ δηλητηριάζουν κυριολεκτικῶς καὶ πραγματικῶς τὸν ὀργανισμόν, τὰ κύτταρά μας, τὸ αἷμα μας, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐνεργεῖ μία τοξικὴ οὐσία οἱαδήποτε, ὅπως ὁ ἰὸς τῶν φαρμακερῶν ζώων, ὅπως αἱ τοξῖναι τῶν παθογόνων μικροβίων, ὅπως αἱ πτωμαΐναι τῶν ἀποσυντεθειμένων θνησιμαίων. Δὲν ξέρω πῶς ἐξηγεῖ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ θεολογία τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς κακίας μὲ τὴν ψυχικὴν ἀρτιότητα καὶ ὑγείαν, ἀλλ' ἡ παθολογία ἔχει ἁπτὰ δεδόμενα νὰ πιστεύῃ ὅτι **τὸ κακὸν καὶ αἱ ὑπαγορεύσεις του εἶναι ἐξηκριβωμένως καὶ ἀναμφισβητήτως ἐπιζήμια διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν καὶ ὑγείαν,** ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν καὶ ἂν ἐκδηλοῦνται αἱ συνέπειαί των. Ὅταν ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ ἀνθρώπου λείπῃ τὸ ὀξυγόνον τῆς καλωσύνης, μαζὶ μὲ τὴν ψυχικὴν ὕπαρξιν ἀσφυκτιᾷ καὶ τὸ σῶμα, εἰς βαθμὸν μάλιστα ν' ἀποτυποῦται καὶ εἰς τὴν ὄψιν καὶ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἀκόμη τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἰδιαιτέρα ἐκείνη σφραγὶς μιᾶς παθολογικῆς καταστάσεως ἀπροσδιορίστου ἀλλὰ ὀφθαλμοφανοῦς.

***

Καὶ τώρα θὰ ἀντιστρέψω τὸ ζήτημα ἀπὸ τὴν ἄλλην του ὄψιν, ἥτις εἶναι καὶ πλέον σχετικὴ πρὸς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μου. Δὲν εἶναι μόνον ὅτι τὸ ἠθικὸν κακὸν εἶναι ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν ὑγείαν ἀλλ' εἶναι καὶ αὐταπόδεικτος ἀλήθεια καὶ τὸ ἑξῆς ἀκόμη γεγονός: **ὅτι ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἠθικὴ ἐν γένει ἐξασφαλίζει ἔν τινι**

μέτρῳ τὴν ὑγείαν καὶ παρατείνει τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως τὸ διετύπωσα τὸ πρᾶγμα δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς μου θὰ μειδιάσουν μὲ τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν ὑπερβολήν, ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ θὰ μοῦ ἀντιτείνουν: τί σχέσιν ἔχουν αἱ θεολογικαὶ ἀρεταὶ μὲ τὴν ὑγιεινὴν ἢ τὴν παθολογίαν; Μὲ ἐρωτοῦν ὡς ὀρθολογισταί· θὰ τοὺς ἀπαντήσω ὡς ἰατρός. Αἱ ἰατρικαὶ παραδοξολογίαι δὲν φιλοδοξοῦν ἁπλῶς νὰ κινήσουν τὸν θαυμασμὸν ὅπως αἱ λογοτεχνικαί· ἡ ἐπιστημονικὴ σκέψις κτίζεται πάντοτε ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς παρατηρήσεως καὶ τοῦ πειράματος, ἔδαφος ποὺ ὑποτίθεται στερεόν, μέχρι νεωτέρας εἰδήσεως τοὐλάχιστον. Λοιπὸν ἐπανέρχομαι εἰς τὸ θέμα μου καὶ ἐπιμένω, μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν τῆς ἀκραδάντου πεποιθήσεως, ὅτι ἡ καλωσύνη εἶναι μέγας συντελεστὴς ὑγείας καὶ μακροβιότητος.

Καὶ ἰδού, ἄκραις-μέσαις, μερικοὶ σχετικοὶ συλλογισμοί: Πρῶτα-πρῶτα, διὰ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν πρακτικὴν ἄποψιν, ἡ ἠθικὴ ποὺ δὲν σοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀδικήσῃς τὸν ἄλλον καὶ ἡ καλωσύνη ποὺ σοῦ ἐπιβάλλει ἀπ' ἐναντίας νὰ τοῦ φανῇς χρήσιμος, σοῦ ἐξασφαλίζουν ἀπὸ τὸ κοινωνικόν σου περιβάλλον τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, δηλαδὴ καθησυχάζουν τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Τί σημασίαν ἔχει ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ ἡσυχία αὐτή, τὸ γνωρίζουν ἴσως μόνον οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἠναγκασμένοι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς νὰ κρατοῦν διαρκῶς ὠρθωμένας τὰς ἀκάνθας τῆς ἀμύνης των, ὅπως ὁ σκαντζόχοιρος μέσα εἰς ἐχθρικὸν περιβάλλον. **Ἡ καλωσύνη ἔχει τὸν τρόπο νὰ ἀφοπλίζῃ τὸ κακόν** ἢ τουλάχιστον νὰ ἀμβλύνῃ τὰς προσβολάς του. Εἶναι ὄντως ἀκατανόητος ἀλλὰ καταπληκτικὴ ἡ ἐπιβολὴ ποὺ ἀσκεῖ τὸ ἀγαθὸν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ τῆς πλέον πεπωρωμένης. Ὅταν αἰσθάνεσαι λοιπὸν τὸν ἑαυτόν σου ἀσφαλῆ διότι κατέρριψες τριγύρω σου τὰ συρματοπλέγματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ φωτίζεις τὸν τομέα σου μὲ τὸν ἐκθαμβωτικὸν προβολέα τῆς ἀγάπης, τῆς ἠπιότητος, τῆς ἐπιεικείας, τῆς συμπαθείας τῶν καλῶν καὶ εὐγενικῶν τρόπων, ἔ, λοιπόν, καὶ μόνον τὸ συναίσθημα αὐτὸ ποὺ σὲ ἀφίνει νὰ ἀπολαύσῃς ἀδιατάρακτον τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ νὰ προχωρήσῃς ἀπροσκόπτως εἰς τὸν δρόμον τῆς προόδου καὶ τῆς τελειοποιήσεως ποὺ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, εἶναι ἤδη ἀρκετὸν διὰ νὰ κάμῃ τὴν ζωϊκήν σου μηχανὴν νὰ λειτουργῇ κανονικά, τὴν λειτουργίαν τῆς θρέψεως νὰ ἐκτελῇ ὁμαλῶς τὰς μυστηριώδεις ἀνταλλακτικὰς αὐτῆς ἐργασίας ἐπὶ τῆς ζώσης ὕλης, τὸ νευρικὸν καὶ τὸ κυκλοφοριακόν σου σύστημα νὰ λειτουργοῦν σὰν ὡρολόγι, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν κλονίζονται διαρκῶς ἀπὸ τὸ ἀνακλαστικὸν φαινόμενον τοῦ φόβου καὶ ἀπὸ τὴν ἔντασιν τῆς ἀμύνης. Τὸ λάδι τῆς καλωσύνης γαληνιάζει καὶ τὰ πλέον ἀφρισμένα κύματα τῶν ἐναντιοτήτων τῆς ζωῆς γύρω ἀπὸ τὴν τρόπιδα τῶν πεπρωμένων σου.

Ἔπειτα λίγο τὸ ἔχεις νὰ κρατῇς διαρκῶς ποτισμένα καὶ τὴν ψυχοσύνθεσίν σου ἀλλὰ καὶ τὰ σωματικά σου κύτταρα μὲ τὴν μυστικὴν ραδιενέργειαν τοῦ ἀγαθοῦ ποὺ μεταφράζεται εἰς ζωτικότητα καὶ ἀκμήν; Ἡ ἐνδόμυχος συνείδησις ὅτι μὲ τὴν ἀγαθήν σου θέλησιν καὶ τὴν ἀλτρουϊστικὴν διάθεσιν ἀποτελεῖ μέσα εἰς τὸ ἠθικὸν σύμπαν ἕνα πολύτιμον συμπυκνωτῆρα (συσσωρευτήν, ὅπως τὸν λέγουν οἱ ἠλεκτρολόγοι) ψυχικῆς ἐνεργείας φωτεινῆς καὶ ἀγαθοποιοῦ ποὺ ἐξυπηρετεῖ ὀλίγον ἢ πολὺ τὰς βουλὰς τῆς ὑπερτάτης Προνοίας τῆς κυβερνώσης τὸ σύμπαν, ἡ συνείδησις αὐτὴ ποὺ γεμίζει μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ εὐφρόσυνον ἱκανοποίησιν τὴν ψυχικήν σου ἀτομικότητα, ἐντείνει συγχρόνως καὶ ὅλα τὰ ψυχονευρικὰ καὶ νευροοργανικὰ ἐλατήρια τοῦ ἀτόμου σου καὶ πλημμυρεῖ τὸ εἶναί σου μὲ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀνταύγεια τῆς ὑγείας.

Ὅσοι ἐπὶ τέλους μοῦ κάνουν τὸ ἀδίκημα νὰ πάρουν γιὰ ἀρλοῦμπες τὰς θεωρίας αὐτάς, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ δοκιμάσουν εἰς τὴν πρᾶξιν, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, τί ἔστι καλωσύνη, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν εὑρίσκονται τὸν ἄλλον καιρὸν εἰς πολὺ τρυφερὰς σχέσεις μὲ τὴν ἀρετὴν αὐτήν. Μία ὡραία καὶ λεπτὴ χειρονομία

χριστιανικῆς εὐποιΐας ἕνας μυστικὸς παλμὸς ἀγάπης, μία σπιθοβολὴ συμπαθείας καὶ εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν ἀνακούφισιν μιᾶς δυστυχίας, τὴν παρηγορίαν ἑνὸς ἀνθρωπίνου πόνου, θὰ ἔχουν ἕνα μαθηματικῶς ἀκριβὲς καὶ ἀλάνθαστον ἀποτέλεσμα νὰ χύσουν ἕνα ὑπερφυσικὸν ἀντιφέγγισμα εὐτυχίας εἰς τὴν ψυχήν των καὶ μίαν ἀνέλπιστον εὐεξίαν εἰς τὸ σῶμά των. Δυστυχεῖς ὅσοι δὲν ἠσθάνθησαν ποτὲ εἰς τὴν ζωήν των τὸ φεγγοβόλημα καὶ τὴν εὐεξίαν αὐτήν!

***

Ἀλλὰ μετὰ τὴν καλωσύνην καὶ τὸν ἀλτρουϊσμὸν ἔρχονται καὶ ἄλλα στοιχεῖα ἠθικῆς ποὺ ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ τὴν ὑγείαν καὶ μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐδῶ θὰ ἀναφέρω, ἐλλείψει χρόνου, τρία μόνον τὰ κυριώτερα: τὴν ἐργασίαν, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν ἠθῶν. Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν πρῶτον ἀπὸ τὴν **ἐργασίαν. Λοιπόν, τῆς ζωῆς τὸ κυριώτερον καὶ πλέον οὐσιαστικὸν περιεχόμενον εἶναι ἡ ἐργασία.** Ὅλα τὰ ἄλλα, ἀνάπαυσις, τέρψις, ἀπολαύσεις εἶναι παραγεμίσματα κατάλληλα μόνον διὰ νὰ διατηροῦν στερεὸν καὶ μόνιμον τὸ περιεχόμενον αὐτό. Εἶναι δὲ ἡ ἐργασία νόμος βιολογικὸς τῆς ὑπάρξεως παντὸς ζῶντος πλάσματος, καὶ καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐργασία, δηλαδὴ ἐνέργεια, κίνησις καὶ ἄσκησις συντηροῦσα καὶ ἐνισχύουσα τὴν δυναμικότητα καὶ ζωτικότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ διότι τροφοδοτεῖ τὴν ὕπαρξιν μὲ τὸ προϊὸν αὐτῆς καὶ προάγει τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ μέσα ποὺ τοῦ προμηθεύει.

Ἡ ζωὴ ἄλλως τε καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἐνέργεια καὶ δυναμισμός. Τὸ σῶμά μας εἶναι μία θαυμασίως πολύπλοκος καὶ μὲ σοφὴν σκοπιμότητα κατεσκευασμένη μηχανή, τῆς ὁποίας καὶ ὁ τελευταῖος τροχός, τὸ κύτταρον, εὑρίσκεται εἰς ἀέναον ἐνέργειαν. Μὴ ἀφίνετε τὴν μηχανὴν αὐτὴν νὰ σκουριάσῃ καὶ ἀχρηστευθῇ μὲ τὴν ἀδράνειαν, τὴν ἀεργίαν, τὴν ὀκνηρίαν. **Ἡ κίνησις, ἡ ἐργασία, ἡ δρᾶσις εἶναι τὸ μόνον μυστικὸν τῆς κανονικῆς ζωῆς, δηλαδὴ τῆς ὑγείας.** Ἡ ἡλικία δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἀνάγκην αὐτὴν τῆς ἐνεργητικότητος καὶ γηράσκων ἀκόμη ὀφείλεις, ἂν θέλῃς νὰ παρατείνῃς ὑπὸ καλοὺς ὅρους τὴν ζωήν σου, νὰ ἀπασχολῇς ἐπαρκῶς καὶ ἐν λογικῷ μέτρῳ τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς μῦς σου. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχῃς ἀνάγκην νὰ ἐργασθῇς διὰ νὰ ζήσῃς, ἐργάζου καὶ πάλιν διὰ νὰ διατηρήσῃς τὴν ζωτικότητα καὶ τὰς δυνάμεις σου καὶ διὰ νὰ κρατῇς ἀκεραίαν τὴν ψυχικήν καὶ διανοητικήν σου ἰσορροπίαν, μὲ ἄλλα λόγια διὰ νὰ διατηρῆσαι καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑγιής. Δὲν ἤκουσα ποτὲ νὰ αὐτοκτονήσῃ ἄνθρωπος σοβαρῶς καὶ ἐντίμως ἐργαζόμενος, οὔτε εὑρέθη ἀκόμη κατὰ τῆς λύπης καὶ τῆς ψυχικῆς δυσφορίας πλέον ἀποτελεσματικὸν ναρκωτικὸν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Ἐλέχθη, καὶ εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἐργασία διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι προσευχή, καὶ σχεδὸν ὡς ἀσέβεια κατακρίνει ἡ χριστιανικὴ θρησκεία τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν. Εἴδατε τί λέγει ὁ Ἀπόστολος: «εἴ τις θέλει οὐ ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω» (Β΄ Θεσσαλ. γ΄ 10). Ὁ μὴ ἐργαζόμενος ἄλλως τε εὑρίσκει εὐκολώτερον καιρὸν καὶ διάθεσιν νὰ κατρακυλήσῃ πρὸς τὸν κατήφορον τῶν πονηρῶν σκέψεων καὶ τῶν ἀνηθίκων πράξεων, παρασύρεται δηλ. εὐκολώτερον ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ὁρμάς του, ἐπὶ ζημίᾳ βεβαίως καὶ τῆς ψυχικῆς του ὁμαλότητος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζημίᾳ ἀσφαλεῖ τῆς ὑγείας του, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του. Καὶ ἰδοὺ πῶς εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἀπαράβατον ὑποχρέωσιν τῆς ἐργασίας ποὺ ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς, εἰς κάθε ἄνθρωπον συναντᾶται ἡ ἠθικὴ μὲ τὴν ὑγείαν. **Ἄνθρωπος ἐντίμως ἐργαζόμενος εἶναι πάντοτε ἠθικὸς ἄνθρωπος, ἐπὶ πλέον δὲ καλὸς χριστιανός.** Οἱ νέοι ὅσοι φαντάζονται ὡς ἐπαχθῆ ἀγγαρείαν τὴν ἐργασίαν καὶ διαβουκολοῦνται μὲ μωρὰς ἐλπίδας ὅτι ἡ ἐπικράτησις τῶν ἀρχῶν τοῦ κομμουνισμοῦ θὰ ἀπαλλάξῃ κάποτε ἀπὸ τὴν ἀγγαρείαν αὐτὴν τὰς ἐργατικὰς τάξεις, ἂς μάθουν ὅτι οὐδέποτε στρατιαὶ δούλων εἰς τὴν ἀρχαιότητα εἰργάσθησαν ἐπαχθέστερον διὰ νὰ κτίσουν τὰς Πυραμίδας, παρ' ὅσον ταλαιπωροῦνται καὶ μοχθοῦν σήμερον εἰς, ὁλόκληρον,

μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν τοῦ Βορρᾶ οἱ ἐργάται καὶ χωρὶς μάλιστα νὰ χορταίνουν τοὐλάχιστον.

***

Ἄλλη θεμελιώδης βάσις τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς καὶ μεγάλη ἀρετὴ εἶναι καὶ ἡ ἐγκράτεια. Τὸ «κρατεῖν ἑαυτοῦ», τὸ νὰ συγκρατῇ κανεὶς τὰς ὁρμάς του, τὰς ἐπιθυμίας, τὰ πάθη ἐντὸς τῶν ὁρίων ποὺ ἐχάραξεν εἰς κάθε λογικὸν ἄνθρωπον ἡ κρίσις καὶ ἡ φρόνησις, εἶναι ἡ μεγαλειτέρα κυριαρχικὴ ἐξουσία ἀπὸ ὅσας ἠμπορεῖ νὰ ἀσκήσῃ ἕνας ἄνθρωπος, διότι δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνυπότακτον καὶ ἀδάμαστον θηρίον ἀπὸ τὸ ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι εὐκολώτερον νὰ κατανικήσῃ τις καὶ ἐξουσιάσῃ ὅλον τὸν κόσμον παρὰ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ ἀπόδειξις τὸ παράδειγμα τοῦ μεγαλειτέρου κατακτητοῦ τῶν αἰώνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἀφοῦ ἐπεξέτεινε τὴν κυριαρχίαν καὶ τὴν δόξαν του εἰς τὰ πέρατα τῆς τότε οἰκουμένης, ἀπέθανεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας καὶ τῆς δράσεώς του, διότι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κατανικήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του πρὸς τὸ φαγοπότι καὶ ὑπέκυψε τὴν ἐπαύριον μιᾶς συμποσιακῆς ἀκρασίας. Δικαίως ἐτόνισαν ἀνέκαθεν ὕμνους πρὸς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀρετὴν καὶ οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. **Ἡ ἐγκράτεια ἀποτυπώνει εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου τὴν σφραγῖδα μιᾶς ἠθικῆς ἀνωτερότητος, μιᾶς διανοητικῆς ὑπεροχῆς,** ποὺ εἶναι ὁπωσδήποτε κάτι σπάνιον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν. Ἐγκράτεια σημαίνει νὰ ἐφαρμόζῃς εἰς ὅλας σου τὰς πράξεις, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν ἀναγκῶν καὶ ἐπιθυμιῶν σου τὸν χρυσοῦν κανόνα τοῦ λογικοῦ μέτρου. Καὶ τὸ μέτρον αὐτὸ φοβοῦμαι ὅτι πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι τὸ ἔχουν εἰς τὴν τσέπην των.

Τὰς σχέσεις τῆς ἐγκρατείας πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς τὴν ὑγείαν ἀφ' ἑτέρου, τὰς μαντεύετε ἴσως ὅλοι ἂν σκεφθῆτε ὀλίγον. Ὁ ἀδυνάτου θελήσεως καὶ χαρακτῆρος ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει τὸ σθένος νὰ εἰπῇ ἕνα ἀποφασιστικὸν «ὄχι»! εἰς κάθε παρόρμησιν τῶν ἐπιθυμιῶν του καὶ παρασύρεται χωρὶς ἀντίστασιν εἰς τὸν ὀλισθηρὸν κατήφορον οἱουδήποτε πάθους, ἀπὸ τοῦ πλέον ἀθῴου μέχρι τοῦ πλέον καταστρεπτικοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ φυσικὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἠθικὴ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἠθικὸς ἄνθρωπος, διότι ἡ ἠθική, ὅσον ὀλίγον αὐστηρὰ καὶ ἂν εἶναι, σοῦ ἀπαγορεύει μερικὰ πράγματα καὶ σοῦ λέγει : μὴ κάμῃς τοῦτο, δὲν ἐπιτρέπεται ἐκεῖνο, δὲν εἶναι ἔντιμον τὸ ἄλλο, ἐκεῖνος δὲ ποὺ ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ τοὺς περιορισμοὺς τοὺς γράφει εἰς τὰ παληά του τὰ παπούτσια, εἶναι ἄνθρωπος ποὺ δὲν σέβεται οὔτε τὸν ἑαυτόν του, οὔτε κανένα ἄλλον καὶ ἐπομένως ἐπιζήμιος διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐπικίνδυνος διὰ τοὺς ἄλλους. Ἔλεγε κάποιος φιλόσοφος ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγγελος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ κτῆνος· μὲ τὴν ἀνατροφήν, τὴν μόρφωσιν καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διαπαιδαγώγησιν τὸ πρῶτον συστατικὸν ὑπερνικᾷ βαθμηδὸν τὸ δεύτερον καὶ τὸ δαμάζει. Ἕν ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς νίκης αὐτῆς εἶναι καὶ νὰ ἐξοικειωθῇ ἐγκαίρως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀρετὴν τῆς ἐγκρατείας, διότι δὲν ὑπάρχει καλλίτερος χαλινὸς ἄλλος διὰ τὸ κτῆνος ποὺ ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον στοιχεῖον ἠθικῆς καὶ μεγάλη ἀρετὴ **ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἀκόμη καὶ πολύτιμος φρουρὸς τῆς ὑγείας.** Περιττὸν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν χρονίων δυσκρασικῶν νοσημάτων ὅπως καὶ αἱ περισσότεραι παθήσεις τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ἥπατος ἰδίως εἶναι συνήθως ἀποτελέσματα μικρῶν ἢ σοβαρῶν καταχρήσεων καὶ παρεκτροπῶν, αἱ ὁποῖαι φυσικὰ δὲν μαρτυροῦν ὅτι ἡ πρώτη ἀρετὴ τοῦ πάσχοντος ἦτο ἡ ἐγκράτεια. Αἱ ἀπολαύσεις τῆς τραπέζης καὶ τοῦ ποτηριοῦ, ἐφ' ὅσον μὲ τὸν καιρὸν ὑπερβαίνουν τὰ λογικὰ ὅρια καὶ ποδοπατοῦν τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἐγκρατείας, ἐπόμενον εἶναι ὅτι προμηθεύουν ἀσφαλῶς εἰσιτήρια διὰ κλινικὰς καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ πελατεία τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀπερισκέπτων, ἡ

ἐπαγγελματικὴ κρίσις τῶν ἰατρῶν θὰ ἦτο πολὺ χειροτέρα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερον. Ἀφίνω πλέον τὰ ἀπαίσια καὶ ἐκεῖνα φοβερὰ νοσήματα εἰς τὰ ὁποῖα πληρώνει ἐνίοτε ἡ νεότης βαρύτατον φόρον, ὅταν ἀποπτύσῃ τὸν χαλινὸν τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς σωφροσύνης καὶ τὰ ὁποῖα οὔτε ὁ ἰατρὸς ποὺ τὰ θεραπεύει οὔτε ὁ διάβολος ποὺ τὰ ἔστειλε, ξέρουν πότε καὶ πῶς τελειώνουν.

Ἀλλὰ μήπως ἡ ἄλλη ἐκείνη ὀδύσσεια μερικῶν νευρικῶν παθήσεων ποὺ κάμνουν τὸν βίον ἀβίωτον, δὲν ὀφείλονται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ὑπερκόπωσιν καὶ ἐξάντλησιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀπὸ καταχρήσεις, ξενύχτια, γλέντια, παρεκτροπὰς παντὸς εἴδους, ἐκνευρισμὸν ἀπὸ καθημερινὰς διασκεδάσεις ἢ χαρτοπαικτικὰ ὄργια, ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ ἔχουν ρίψει τὸν χαλινὸν τῆς ἐγκρατείας ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεραμίδια!

Δὲν εἶναι διόλου ἀνάγκη νὰ ζῶμεν ὡς ἀσκηταὶ τῆς Θηβαΐδος καὶ ἔχει μεγάλην βιολογικὴν χρησιμότητα διὰ τὸν ὀργανισμὸν καὶ διὰ τὴν ψυχικὴν ἰσορροπίαν τοῦ ἀνθρώπου τὸ εὐεργετικὸν διεγερτήριον τῆς χαρᾶς, τῆς τέρψεως τῆς εὐθυμίας, διότι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῶν ἀμβλύνεται ὀλίγον ἡ τραχύτης τοῦ ἀγῶνος τῆς βιοπάλης καὶ μετριάζονται οἱ πικρίαι τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶναι ἁπλῶς ἐπιδόρπια εἰς τὸ τραπέζι τῆς ζωῆς **τὸ ψητὸ εἶναι ἡ ἐργασία καὶ τὸ καθῆκον.** Ἄλλως τε τὸ λογικὸν μέτρον καὶ ἡ σώφρων ἐγκράτεια κάμνουν καὶ τὰς ἀθώας αὐτὰς ἀπαραιτήτους ἀπολαύσεις στοιχεῖα ὑγείας καὶ ζωτικότητος, ἐνῷ χωρὶς τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς ἠμποροῦν ν' ἀποβοῦν ὑπόνομοι καὶ ν' ἀνατινάξουν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμη.

Καὶ τὰ λέγω αὐτὰ περισσότερον διὰ μερικοὺς νέους καὶ νέας ποὺ φαντάζονται τὴν ζωὴν ὡς ἕνα διαρκὲς πανηγύρι καὶ παίρνουν ὡς δουλειὰ τὸ γλέντι καὶ ὡς πάρεργα τὴν ἐργασίαν καὶ τὸ καθῆκον. Βεβαίως καλὰ ἦτο νὰ μὴ εἶχαν ἐκδιωχθῇ ἀπὸ τὸν Παράδεισον οἱ πρωτόπλαστοι καὶ νὰ ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀνθρωπότης νὰ πλέῃ εἰς τὴν ἀκύμαντον καὶ ἀμέριμνον ἐκείνην εὐημερίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ὡς κύριον σκοπὸν τὴν προοδευτικὴν τελειοποίησιν, ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν μέθην τῶν τέρψεων καὶ τῶν ἡδονῶν, ἐκτὸς ἂν τὸ πάρῃ κανεὶς ἀπόφασιν νὰ ἀπαρνηθῇ κάθε ἀνθρωπισμὸν καὶ προτιμᾷ νὰ ζήσῃ ὅπως τὰ ζῷα, φροντίζων μόνον τί θὰ φάγῃ καὶ θὰ πιῇ καὶ πῶς θὰ σκοτώσῃ πλέον εὐχάριστα τὴν ὥραν του. Ἡ δὲ νεότης ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἄνθησιν ἑκάστης γενεᾶς, ἔχει, μὲ τὴν ἀκμαίαν της δυναμικότητα τόσα πολλὰ καὶ σπουδαῖα πράγματα νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ ἀποθεματικὸν τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἠθικῆς τελειοποιήσεως ποὺ ἐπεσώρευσαν ὅλαι αἱ πρὸ αὐτῆς γενεαί, ὥστε δὲν ἀπομένει παρὰ ἕνα περιθώριον ὄχι καὶ πολὺ ἀμεριμνησίας καὶ τέρψεως τριγύρω ἀπὸ τὸν ἐνεργὸν βίον.

***

Καὶ ἐπειδὴ περὶ νεότητος ὁ λόγος, ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ θίξω ἐδῶ μὲ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην λεπτότητα ἕνα ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει καὶ ἀφορᾷ προπάντων τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀρκετὰ προχωρημένην. Ἐννοῶ τὴν **σωφροσύνην καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν ἠθῶν.** Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι αἱ ἠθικαὶ αὐταὶ ἀξίαι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δὲν ἔχουν μεγάλην κυκλοφορίαν εἰς τὸ χρηματιστήριον τῆς ζωῆς, ἴσως μάλιστα θεωροῦνται ἀπὸ μερικούς, ὑπὲρ τὸ δέον συγχρονισμένους(;) καὶ ὡς τίτλοι ἀφελοῦς ἁπλοϊκότητος, ἂν ὄχι καὶ καθαρᾶς ἠλιθιότητος. Μπορεῖ νὰ ἦσαν καλαὶ δι' ἄλλας ἐποχὰς αἱ ἀρεταὶ αὐταί, ἀλλ' εἰς τὴν σύγχρονον εἶναι ὅλως διόλου démodées καὶ κατάλληλοι διὰ τὸ μουσεῖον. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ πανεύμορφος σεμνότης ποὺ ἐθεωρεῖτο εἰς παρωχημένους χρόνους ὡς ὁ πλέον θελκτικὸς στολισμὸς μιᾶς κόρης καὶ σώζεται εὐτυχῶς ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς πολλὰ εὐγενικὰ καὶ κολοανατεθραμμένα κορίτσια, κινεῖ τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἠλίθιον μειδίαμα πολλῶν δεσποινίδων τῆς κοσμικῆς κινήσεως. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι κάποτε—ὅπως συχνότατα ἐπανέρχονται τόσες μόδες—

θὰ ἐπανέλθῃ καὶ ἡ μόδα τῆς σεμνότητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁπωσδήποτε δὲν ἔχει τίποτε νὰ ζημιωθῇ τὸ γόητρον καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς γυναικός.

'Αλλ' ἐδῶ θὰ ἤθελα νὰ τονίσω ἰδίως διὰ τὴν ἄρρενα νεότητα μερικὰς ἐξηκριβωμένας καὶ ἐπιστημονικὰς ἀληθείας ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ σωφροσύνης καὶ ἀγνότητος ἠθῶν, ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας ἀφ' ἑτέρου. Δὲν πρόκειται νὰ κάμω ἐδῶ διδαχὴν ἠθοπλαστικήν, διὰ τὴν ὁποίαν ὡς ἰατρὸς εἶμαι πολὺ ὀλιγώτερον ἁρμόδιος ἀπὸ τοὺς πνευματικούς μας ποιμένας. Σχετικῶς μάλιστα ἐγράφησαν τόσον πολλὰ καὶ σοφὰ πράγματα, ὥστε δὲν μοῦ ὑπολείπεται παρὰ νὰ ἀποδείξω ἀπὸ καθαρῶς ἐπιστημονικῆς καὶ ἰδίως ἰατρικῆς ἀπόψεως πόσον ἀμέσως καὶ στενῶς συνδέεται ἡ σωματικὴ ἀγνότης πρὸς τὴν ὑγείαν καὶ συγκεκριμένως τὸ ἑξῆς θέμα : πρῶτον ὅτι **ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ ἀγνότης διὰ τοὺς νέους εἶναι κατορθωτὴ καὶ οὐδεμίαν δύναται νὰ φέρῃ βλάβην** καὶ δεύτερον, ὅτι ὄχι μόνον **δὲν εἶναι διόλου ἐπιβλαβής, ἀλλ' εἶναι καὶ ὠφέλιμος εἰς τὴν ὑγείαν.**

Γνωρίζω ὅτι τὰς ἀληθείας αὐτὰς δὲν τὰς παραδέχονται ὅλοι οἱ ἰατροὶ καὶ ἰδίως μερικοὶ νευρολόγοι ἢ καὶ εἰδικοὶ τῶν μεταδοτικῶν νόσων. 'Αλλ' εἰς τὰς θεωρίας των ἀντιτάσσονται τόσον πολλαὶ καὶ ἐπίσημοι γνῶμαι σοφῶν καὶ κορυφαίων ἐπιστημόνων καὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων, ὥστε δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ σᾶς ἀναφέρω πολὺ ὀλίγας ἀπὸ μακρὰν σειρὰν τοιούτων ποὺ εἶχα δημοσιεύσει κάποτε. Βλέπετε δὲν σᾶς λέγω ἐδῶ ποία εἶναι ἡ ταπεινή μου γνώμη· σᾶς ἀφίνω νὰ κρίνετε ἀπὸ τὸ κατηγορηματικὸν κῦρος μεγάλων συγχρόνων ἰατρῶν ποὺ ἀποφαίνονται ἀπεριφράστως.

'Ο μέγας Ἄγγλος χειρουργὸς καὶ καθηγητὴς Sir James Paget ἔγραψε κάπου : «'Απὸ ὅλα τὰ πάθη εἰς ὅσα ὑπόκειται ὁ νέος, **ἡ φιληδονία εἶναι τὸ πλέον ὀλέθριον διὰ τὴν μακροβιότητα·** κανὲν ἄλλο δὲν ἐλαττώνει τόσον ἀσφαλῶς τὴν δύναμιν τῆς ζωτικότητος κανὲν ἄλλο δὲν εὐνοεῖ τόσον βεβαίως τὴν πρὸς φυματίωσιν τάσιν καὶ παρεμποδίζει τὴν ἴασίν της».

'Ο πολὺς Oesterlen τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Τυβίγγης λέγει: « 'Ο νέος ὅπως καὶ ἡ νέα ἄλλως τε πρέπει νὰ μάθῃ νὰ ἐγκρατεύεται ἕως οὗ ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Θὰ εἶναι δὲ τοσούτῳ μᾶλλον ἱκανὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν του, ὅσῳ κάλλιον χωνεύσῃ τὴν ἑξῆς ἀλήθειαν: ὅτι ἀπὸ τὴν κρίσιμον αὐτὴν περίοδον τῆς ζωῆς θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ εὐτυχία τοῦ μέλλοντός του, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὸν γάμον.».

'Ο Ἄγγλος καθηγητὴς τῆς Παθολογίας sir Lionele Béale γράφει : «Εἶναι ἀποδεδειγμένη ἀλήθεια ὅτι καὶ ἡ πλέον ἀπόλυτος ἀποχὴ καὶ ἀγνότης συμβιβάζονται τελείως πρὸς τοὺς φυσιολογικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους καὶ ὅτι ἡ ἐν οὐ δέοντι ἢ ἐκτὸς γάμου ἱκανοποίησις τῶν σαρκικῶν ἐνστίκτων οὔτε ὑπὸ τῆς φυσιολογίας δικαιολογεῖται, οὔτε ὑπὸ τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς θρησκείας».

'Ο περιβόητος 'Ιταλὸς καθηγητὴς τῆς 'Ανθρωπολογίας Mantegazza γράφει : **«Οὐδέποτε εἶδα οὔτε μίαν κἂν νόσον, ἥτις νὰ παρήχθη ἀπὸ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ εἶδα χιλιάδας νόσων ποὺ ἐπροξένησε ἡ ἀκολασία».**

'Ο καθηγητὴς sir John Hendrick τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γλασκώβης λέγει: «'Η ἀθέμιτος ἱκανοποίησις τοῦ μόλις ἀναπτυσσομένου σαρκικοῦ πάθους δὲν εἶναι μόνον ἠθικὸν σφάλμα, ἀλλ' εἶναι καὶ φοβερὰ ζημία διὰ τὸ σῶμα.'Αρίστη καὶ σωτήριος τακτικὴ δι' ἕνα νέον θέλοντα νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοιούτου κινδύνου εἶναι νὰ καλλιεργήσῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀγνότητα τῆς σκέψεως καὶ τὴν πειθαρχίαν τῆς ὅλης του ὑπάρξεως».

'Ο Ἄγγλος σοφὸς Naphcys γράφει : «Κατακρίνω μὲ ἀγανάκτησιν ὡς δόγμα ὀλέθριον ἀντιεπιστημονικὸν καὶ ἀνήθικον τὴν θεωρίαν ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψῃ σωματική τις ζημία ἀπὸ τὴν ἀγνὴν ἐγκράτειαν. 'Απ' ἐναντίας μόνη αὐτὴ ἐξασφαλίζει ἀκεραίας καὶ τὰς σωματικὰς καὶ τὰς διανοητικὰς δυνάμεις τοῦ νέου».

'Ο ἄλλοτε σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 'Ιένας Hufeland, ὁ γρά-

ψας τὴν περίφημον «Τέχνην τῆς μακροβιότητος» ἔγραφε τὰ ἑξῆς: «Ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ὑγείαν του καὶ θέλει νὰ παρατείνῃ τὴν ζωήν του ὀφείλει νὰ διατηρηθῇ σωματικῶς ἁγνὸς μέχρι τοῦ γάμου του».

Ὁ ὀνομαστὸς καθηγητὴς τῆς νευροπαθολογίας ἐν Βιέννῃ Krafft—Ebbing γράφει: «Ὅλοι οἱ ἔχοντες ὁμαλὴν καὶ φυσιολογικὴν ἰδιοσυστασίαν ἄνδρες δύνανται κάλλιστα νὰ θέτουν χαλινὸν εἰς τὰ πάθη των χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ παραμικρὸν ἀπολύτως ἡ ὑγεία των ἀπὸ τὴν ἐγκράτειαν αὐτήν».

Ὁ καθηγητὴς Perrier τῶν Παρισίων γράφει : «Ἐπικρατεῖ μία ἰδέα οἰκτρῶς ἐσφαλμένη ποὺ πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ διότι συσκοτίζει ὄχι μόνον τὸ πνεῦμα τῶν υἱῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν πατέρων τὴν κρίσιν ἀκόμη, τοὺς ὁποίους καὶ πείθει ὅτι πρέπει νὰ παραβλέπουν τὰς παρεκτροπὰς τῶν νέων: εἶναι ἡ ἰδέα περὶ φανταστικῶν κινδύνων ἀπὸ τῆς ἀπολύτου ἐγκρατείας. Λοιπὸν ἂς μάθουν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ὅτι **δὲν ὑπάρχει μεγαλυτέρα ἀσφάλεια διὰ τὴν σωματικήν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν διανοητικὴν ἀκεραιότητα ἑνὸς νέου ἀπὸ ἁγνότητα καὶ ἐγκράτειαν».**

Ὁ καθηγητὴς Jullien τῶν Παρισίων γράφει : «Ἐτάφησαν ὁριστικῶς πλέον σήμερον αἱ θρυλικαὶ αὐταὶ νόσοι τῆς ἐγκρατείας. **Ἡ σωφροσύνη κανένα ποτὲ δὲν ἔχει βλάψει εἰς τὸν κόσμον.** Ἀπ' ἐναντίας χάρις εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐγκράτειαν διατηροῦνται οἱ νέοι ὑγιεῖς καὶ ἀκμαῖοι».

Ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς Good λέγει : «Σᾶς προκαλῶ μὲ ὅ,τι στοίχημα θέλετε νὰ μοῦ εὕρετε εἰς ὅλην τὴν ἰατρικὴν φιλολογίαν ἕστω καὶ μίαν μόνην νόσον ποὺ νὰ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἐγκράτειαν».

Ὁ σοφὸς Γάλλος ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς Héricurt λέγει : «Εἶναι πρόληψις ἀνόητος ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀγνότης εἶναι ἀκατόρθωτος ἢ ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν ἄνθρωπον. Δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως καμμία ἰατρικὴ παρατήρησις ποὺ νὰ ἐβεβαίωσε τοιοῦτόν τι. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα φαίνεται ὅτι πολλάκις **ὁ ἁγνὸς βίος ὑπῆρξε σπουδαῖος παράγων ἐκτάκτου διανοητικῆς γονιμότητος.** Ἐξ ἄλλου οἱ νευρολόγοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσουν πόσον ὀλεθρία συνήθως ἀποβαίνει ἡ πρόωρος ροπὴ πρὸς τὰς ἡδονάς».

Ὁ κορυφαῖος τῶν ἀφροδισιολόγων τῆς Εὐρώπης καὶ διάσημος καθηγητὴς Furnier λέγει κάπου: «Πολὺς καὶ μὲ πολλὴν ἐπιπολαιότητα καὶ ἀκρισίαν γίνεται λόγος ἐνίοτε περὶ κινδύνων δῆθεν, τοὺς ὁποίους διατρέχει ὁ νέος ἀπὸ τὴν ἐγκράτειαν. Ὁμολογῶ ἐκ μέρους μου ὅτι δὲν γνωρίζω τοιούτους κινδύνους, οὔτε ποτὲ ἕως τώρα τοὺς παρετήρησα, ἂν καὶ δὲν μοῦ ἔλειψε βέβαια τὸ πρὸς παρατήρησιν ἀνθρώπινον ὑλικόν».

Ὅλοι οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ οἱ ἰατροὶ τῶν Ἀμερικανικῶν νοσοκομείων ἐν συνεδρίῳ κάποτε ἀπεφάνθησαν ὁμοφώνως: «Διαβλέποντες τὴν ἔκτασιν τῶν δεινῶν, τὰς σωματικὰς νόσους, τὰ ἀποτελέσματα οἰκτρᾶς κληρονομικότητος καὶ τὰς ἠθικὰς ἀθλιότητας, ὅλα αὐτὰ τὰ μοιραῖα παρεπόμενα ἀκολάστου βίου, διακηρύττομεν ὁμοφώνως καὶ ἐν συνειδήσει ὅτι **ἡ ἁγνότης**—βίος ἁγνὸς καὶ ἐγκρατὴς δι' ἀμφότερα τὰ φῦλα—**εἶναι σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρίστας συνθήκας τῆς σωματικῆς ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς ὑγείας.**

Ὁ Διεθνὴς Σύνδεσμος Ὑγιεινῆς καὶ Ἠθικῆς Προφυλάξεως εἰς ἓν συνέδριον πρό τινων ἐτῶν ἐν Βρυξέλλαις, εἰς ὃ συμμετέσχον ἀντιπρόσωποι 14 χωρῶν τοῦ κόσμου, ἐψήφισε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν ἑξῆς σύστασιν : «Ἀνάγκη πρὸ παντὸς νὰ διδαχθῇ ἡ ἄρρην νεολαία ὅτι οὐ μόνον ἡ ἀγνότης καὶ ἡ ἐγκράτεια δὲν εἶναι ἐπιβλαβεῖς, ἀλλ' ὅτι καὶ εἶναι εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἀξιοσύστατοι αἱ ἀρεταὶ αὗται ἀπὸ καθαρῶς ἰατρικῆς καὶ ὑγιεινῆς ἀπόψεως».

Ὥστε βλέπετε ὅτι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἄμβωνος ποὺ τονίζει ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως τὴν σωτήριον ὠφελιμότητα τοῦ ἁγνοῦ καὶ ἐγκρατοῦς καὶ σώφρονος βίου, ἔρχεται νὰ προστεθῇ ὡς ἰσχυρὰ καὶ θετικὴ ὑπόκρουσις ἡ κατηγορημα-

τική καὶ ἐπίσημος γνώμη τῆς ἐπιστήμης ὅτι ἡ ἀγνότης τῶν ἠθῶν καὶ ἡ σωφροσύνη διὰ πάντα ἄνθρωπον δὲν εἶναι μόνον ὑπερτάτη ἐκδήλωσις ἠθικῆς ἀνωτερότητος καὶ πεφωτισμένης θελήσεως ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ σοβαρὸν ἐχέγγυον ἀκμαίας σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὁμαλότητος.

***

Καὶ ἐν προκειμένῳ θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς ἐπαναλάβω τί ἔλεγα σχετικῶς κάποτε εἰς ἕνα νεαρόν μου συγγενῆ, ὅστις ἀνησυχήσας ὁπωσδήποτε μὲ τὸν θόρυβον ποὺ γίνεται τελευταίως περὶ τὰ σεξουαλικὰ ζητήματα ἦλθε νὰ μοῦ ζητήσῃ ἐμπιστευτικῶς τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ πρακτέου. Ἔσπευσα νὰ τὸν καθησυχάσω μὲ μερικὰς συμβουλὰς ἐντὸς τοῦ πλαισίου πάντοτε κάποιας λογικῆς καὶ πρακτικῆς ἐνατενίσεως τῶν πραγμάτων. Τοῦ εἶπα λοιπὸν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«...Προσπάθησε ἰδίως, παιδί μου, μὲ τὸν φυσικὸν βίον, μὲ τὴν σωμασκίαν, μὲ καμμίαν εὐγενῆ ψυχαγωγίαν ἢ σοβαρὰν πνευματικὴν προσπάθειαν καὶ πρὸ πάντων μὲ τὴν αὐθυποβολὴν ἐναρέτου σωφροσύνης νὰ φέρῃς ὅσον ἠμπορεῖς ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸ πανίσχυρον ἐκεῖνο ὁρμέμφυτον τῆς ζωϊκῆς φύσεως ποὺ ὑπενθυμίζει τὴν ἀμοιβαίαν ἔλξιν τῶν δύο ἀντιθέτων ἠλεκτρικῶν ρευστῶν. Ὑπῆρξα καὶ ἐγὼ νέος κάποτε καὶ δὲν εἶναι διόλου ἐντροπὴ νὰ μοῦ ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν μένεις πάντοτε ἀπολύτως ἀναίσθητος καὶ ἀδιάφορος εἰς τὴν θέαν μιᾶς συμπαθητικῆς νέας. Πάντως μὴ βιασθῇς νὰ περικαύσῃς, ὅπως τὰ ἐφήμερα ἐκεῖνα πτερωτὰ ἔντομα, τὰς πτέρυγας τῆς νεότητός σου εἰς τὴν φλόγα τοῦ ἐρωτικοῦ ἐνστίκτου. **Ἔχει καὶ ἄλλα ὑψηλότερα πεδία δράσεως ἡ ζωὴ διὰ νὰ ἐπιδείξῃς τὸν ἀνδρισμόν σου.** Μόνον οἱ νευρικῶς ἀνισόρροποι καὶ ἠθικῶς ἔκφυλοι νέοι φαντάζονται ὅτι ὁ μόνος προορισμὸς τῆς νεότητος εἶναι νὰ περισαίνῃ ἀσθμαίνουσα πέριξ ἑνὸς ποδογύρου ὁσονδήποτε ἑλκυστικοῦ, οὔτε ἔχει καμμίαν φυσιολογικὴν ὑπόστασιν ἡ ἀνόητος καὶ τελείως ἀντιεπιστημονικὴ πρόληψις ὅτι ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια δι' ἕνα νέον εἶναι τάχα ἐπιζήμιος εἰς τὴν ὑγείαν του. Τὰ σοφίσματα αὐτὰ τὰ ἐπενόησαν μόνον ἡ ἔλλειψις θελήσεως, ἡ ἀδυναμία χαρακτῆρος καὶ ἡ ψυχονευρικὴ ἀνισορροπία.

Μὴν ὑποβάλῃς εἰς δοκιμασίαν τὴν νευρικήν σου ἀντοχὴν μὲ τὰς διεγερτικὰς ὑποβολὰς αἰσχρῶν συνομιλιῶν ἢ ἀναγνωσμάτων ἢ θεαμάτων ἢ συναναστροφῶν.

Ἀπόφευγε λοιπὸν φρονίμως καὶ ἐγκαίρως κάθε δόλωμα ποὺ σοῦ προτείνει μὲ τὸ ἀγκίστρι της ἡ φύσις καὶ προχώρει εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς γαλήνιος καὶ σοβαρὸς ὡς Ρωμαῖος συγκλητικός, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ ἠλίθια μειδιάματα τῆς γαλαρίας. Καιρὸς παντὶ πράγματι· καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔλθῃ κάποτε καὶ ἡ σειρά σου νὰ ἐκπληρώσῃς ἐπισήμως καὶ ἐν τάξει πρὸς τοὺς θείους καὶ τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς τὸ ἐπιβεβλημένον καθῆκόν σου πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸ εἶδος. Ἀλλ' ὡς τότε ὑποτίθεται ὅτι ἔχεις κι' ἄλλη δουλειά.

Προσπάθησε πάντως νὰ μὴ προεξοφλήσῃς ἀπερισκέπτως τὰς πιστώσεις τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴν ἀφίσῃς τὴν ἀμείλικτον λογιστικὴν τῆς φύσεως νὰ ἐγγράψῃ εἰς τὸ παθητικόν σου κονδύλια, τὰ ὁποῖα νὰ ἔχῃς, νὰ πληρώσῃς ἀργότερα. Καὶ ἐπειδὴ σὲ γνωρίζω ἀρκετὰ σοφὸν διὰ τὴν ἡλικίαν σου, σοῦ ὑπενθυμίζω ὅτι σχετικῶς πρὸς τὸ θέμα, περὶ οὗ σοῦ ὡμίλησα, ἀρχὴ σοφίας εἶναι ὁ φόβος... κανενὸς ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα νοσήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν συνήθως τὴν ποινὴν τῆς ἀκρασίας καὶ ἀκολασίας. Καὶ μόνον ἂν πρόκειται νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὸ ὀλέθριον κατάντημα τοῦ νὰ εἶναι τακτικὸς πελάτης τῶν εἰδικῶν ἰατρείων ἢ νὰ φιλοδωρήσῃ τὸ περιβάλλον του ἢ τὰ παιδιὰ ποὺ θὰ γεννήσῃ μὲ τ' ἀποτρόπαια δῶρα τῆς σπειροχαίτης ἢ τοῦ γονοκόκκου, ἀξίζει τὸν κόπον καὶ τὴν γενναιότητα νὰ διαφυλάξῃ μαζὶ μὲ τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων του καὶ τὴν ἀγνότητα τοῦ σώματός του. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται ἄλλως τε, χάριν μιᾶς ἰλιγγιώδους λησμοσύνης ὀλίγων στιγμῶν, νὰ διακυβεύσῃς καὶ τὴν τωρινήν σου ἡσυχίαν καὶ τὴν μέλλουσαν οἰκογενειακήν σου γαλήνην καὶ πρὸ

πάντων τὴν ζωτικότητα τῆς γενεᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν κάποτε θὰ μεταλαμπαδεύσῃς τὸν σπινθῆρα τῆς ζωῆς».

***

Καὶ ἐπειδὴ ἔκαμα λόγον εἰς τὸν νεαρόν μου φίλον περὶ διεγερτικῶν ἀναγνωσμάτων, λυποῦμαι ἀληθῶς—καὶ ὑποθέτω ὅτι ἐκφράζω συγχρόνως ἐν προκειμένῳ καὶ τὸν ἀγανάκτησιν ὅλων τῶν ἀτίμων ἀνθρώπων—λυποῦμαι, λέγω, ὅτι ὁ ἔντυπος χάρτης κατήντησεν ἀπό τινος εἰς τὸν τόπον μας φορεὺς ὅλων τῶν ἠθικῶν μολυσμάτων ποὺ ἀπειλοῦν μὲ ἀσφυξίαν τὰς τρυφερὰς ψυχὰς τῶν νέων καὶ τῶν παιδιῶν ἀκόμη. Ὅλαι αἱ βρωμερότητες τῆς πορνογραφίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς λογοτεχνίας, ὅλαι αἱ φρικιαστικαὶ λεπτομέρειαι ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων καὶ κακοηθειῶν σερβίρονται καθ' ἡμέραν ἀπὸ τῶν στηλῶν καὶ τοῦ ἡμερησίου καὶ τοῦ περιοδικοῦ τύπου εἰς μίαν λυσσαλέαν ἅμιλλαν τὶς πρῶτος νὰ διαφθείρῃ πληρέστερον τὰς νεανικὰς συνειδήσεις καὶ νὰ ὑποσκάψῃ τὰς ἠθικὰς ἀξίας, ὅσαι διατηροῦνται ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχοσύνθεσιν καὶ διανοητικότητα. Τὸν φιλολογικὸν αὐτὸν ἢ μᾶλλον δεκαρολογικὸν σαδισμόν, ἀπορῶ πῶς τὸν ἀνέχεται ἡ Πολιτεία καί, ἐνῷ καταδιώκει τοὺς λαθρεμπόρους τῶν ναρκωτικῶν ποὺ ἐπὶ τέλους βλάπτουν μερικοὺς ἐκφύλους, ἀφίνει τοὺς ἀπαισίους αὐτοὺς δηλητηριαστὰς τῶν συνειδήσεων καὶ τῶν ἠθῶν νὰ ὑπονομεύουν ἀνενοχλήτως τὴν ζωτικότητα καὶ ὑγείαν τῆς φυλῆς μας. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐντραποῦν ἐπὶ τέλους καὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὸν ἄχαριν αὐτὸν ἐκμαυλιστικὸν ρόλον των καὶ θὰ ἀφίσουν ἥσυχον τὸν τυπογραφικὸν χάρτην διὰ καλλιτέραν χρῆσιν.

***

Καὶ τελειώνω, ἀφοῦ σᾶς ἐτελείωσα μὲ τὴν γεροντικήν μου πολυλογίαν. Τὸ χειρότερον δὲ εἶναι ὅτι σᾶς ἐπεφύλαξα διὰ τὸ τέλος τὸ comprimé πρὸς Δημόνικον ποὺ εἴπαμε ν' ἀποφεύγουμε στὴν ἀρχήν, ἀλλὰ οἱ ἰατροὶ εἴμεθα πάντοτε ἀνοικονόμητοι μὲ τὶς ρετσέτες μας. Λοιπόν, κύριοι, ἡ φυλή μας, μία φυλὴ μὲ ἱστορίαν πενῆντα αἰώνων ποὺ εἶναι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον μία ἀτελείωτος τεθλασμένη μὲ κορυφώματα δόξης ἰλιγγιώδη καὶ μὲ καταβυθίσματα περιπετειῶν τρομακτικά, ἢ αἰωνόβια ἐλαττώματα, δὲν ἐπιτρέπεται καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε φυσικὸν νὰ ἐκφυλισθῇ καὶ διαλυθῇ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη παρ' ὅλας τὰς... φιλοτίμους προσπαθείας ποὺ καταβάλλομεν πρὸς τοῦτο ὅλοι. Ὁ μοιραῖος αὐτὸς ἀσκός, ποὺ ἔλεγε καὶ ἡ Πυθία, «δῦναι δὲ οὐ θέμις», βυθίζεται ἀλλὰ δὲν βουλιάζει. Καὶ αὐτὸ ὅμως ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε σεῖς οἱ νέοι πρωτοπόροι τῆς διανοήσεως καὶ μέλλοντες ἡγέται τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἔθνους. Καὶ θὰ τὸ θελήσετε δὲν ἀμφιβάλλω. Ἂν ἡμεῖς ἀντιπροσωπεύωμεν τὸ παρελθὸν μὲ τὰς προσπαθείας καὶ τὰς θυσίας ἀλλὰ καὶ τὰς μεγαλειώδεις μωρίας ποὺ ἐκάμαμεν, ἡ γενεά σας ἐκπροσωπεῖ τὸ μέλλον μὲ τὰς φωτεινὰς ἀπόψεις καὶ τοὺς μαγικοὺς ἀντικατοπτρισμοὺς τῶν ἐλπίδων, ὅσας στηρίζει εἰς τὴν μέλλουσαν δρᾶσιν σας τὸ Ἔθνος. Ἡ φιλοτιμία οὐδέποτε ἔλειψεν ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος καὶ εἶμαι ἀπολύτως αἰσιόδοξος, παρ' ὅλας τὰς ἱερεμιάδας ποὺ ἐνοχλοῦν καθ' ἡμέραν τ' αὐτιά μου, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας καὶ μὲ τὰς προσπαθεία σας τὸ Ἔθνος μας θὰ ἴδῃ καλλιτέρας τύχας. Καὶ διὰ νὰ εἶσθε καὶ σεῖς ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι περὶ αὐτοῦ δὲν ἔχετε παρὰ **νὰ συντονίσετε καὶ συναρμονίσετε τὴν ἄνθησιν τῆς διανοήσεως ποὺ ἀντιπροσωπεύετε μὲ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς μεγάλας καὶ αἰωνίους ἠθικὰς ἀξίας ποὺ ἔγιναν δυστυχῶς σήμερον ὁ στόχος κακοβούλων ἐπιθέσεων πανταχόθεν.** Τὰς ἀξίας αὐτὰς ποὺ λέγονται Θρησκεία, Πατρίς, Οἰκογένεια, Τιμή, Καθῆκον, Ἐργασία, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὰς ἀφίσετε νὰ ποδοπατηθοῦν καὶ λυποῦμαι εἰλικρινῶς ποὺ δὲν εἶμαι ποιητὴς διὰ νὰ τονίσω ἐκ τῶν προτέρων ἕναν ὑπέροχον ὕμνον πρὸς τὴν ὡραίαν Ἀκαδημαϊκὴν νεότητα, ποὺ εἶχα ἀπόψε τὴν εὐφρόσυνον τιμὴν νὰ ἀντικρύσω».

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΑΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΗΤΕΙΑΣ

— ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΟΙΝ. ΚΩΔΙΚΑ —

(ΑΡΘΡΑ 407 - 410 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστ. Α' κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Ἔννοια ἐπαίτου - ἀλήτου. Προϋποθέσεις ἐπιβολῆς ποινικῶν κυρώσεων.
II. Εἰδικωτέρα ἀνάλυσις τῶν στοιχείων τῆς πράξεως.
III. Τινὰ περὶ τῶν κατασταλτικῶν κατὰ τῆς ἐπαιτείας μέτρων.
IV. Προκριτέα ἄποψις.

* * *

I. Ἔννοια ἐπαίτου - ἀλήτου. Προϋποθέσεις ἐπιβολῆς ποινικῶν κυρώσεων.

Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς καὶ μοναδικὸς ἑρμηνευτὴς ὁλοκλήρου τοῦ Ποινικοῦ μας Δικαίου, Κων/νος Κωστῆς, ὡς **ἐπαίτας** χαρακτηρίζει «τοὺς ἐπὶ ἀληθεῖ ἢ προσπεποιημένῃ προφάσει ἐνδείας τῶν πρὸς ζωάρκειαν ἑαυτῶν ἢ τῶν οἰκείων των, ἐκλιπαροῦντας, λόγῳ φιλανθρωπίας, βοήθειαν, παρ' οἱουδήποτε προστυγχάνοντος αὐτοῖς προσώπου», ὡς «**ἀλήτας** δὲ (ἀγύρτας) τοὺς μὴ ἔχοντας ρητὴν ἢ μόνιμον κατοικίαν, οὔτε ἀσχολίαν τινὰ ἢ μέσα διατροφῆς καὶ περιελαύνοντας ἀνὰ τὴν χώραν» (1).

Ἄλλοι «ὡς ἐπαιτείαν» χαρακτηρίζουν «τὴν ἐκ φυγοπονίας πρὸς ἴδιον ὄφελος ἐπίκλησιν τῆς κοινωνικῆς εὐσπλαχνίας, πρὸς χορήγησιν ἐλεημοσύνης» καὶ ὡς «ἀλητείαν» τὴν περιφορὰν ἄνευ ἰδίων πόρων καὶ τακτικῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἐπίτευξιν μιᾶς παρανόμου ζωῆς, εἰς βάρος τῶν ἄλλων». (2)

Ὁρισμὸν τῆς τε ἐπαιτείας καὶ τῆς ἀλητείας διαλαμβάνει καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ξένας νομοθεσίας, αἵτινες δὲν ὁμιλοῦν σχετικῶς, διότι ἐκρίθη ὅτι αἱ ἔννοιαι τῶν ὅρων «ἐπαίτης - ἀλήτης» εἶναι τοῖς πᾶσι γνωσταὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου περιττεύει οἱοσδήποτε νομοθετικός, περὶ αὐτῶν, ὁρισμός.

Κατὰ τὸν ἡμέτερον Κώδικα «ἐπαίτης εἶναι ὁ ἐκ φυγοπονίας ἢ φιλοχρηματίας ἢ κατὰ συνήθειαν ἐπαιτῶν (ἄρθρον 407), ἀλήτης δὲ ὁ στερούμενος τῶν μέσων συντηρήσεως ἐκ φυγοπονίας ἢ ἕνεκα ροπῆς πρὸς ἄτακτον βίον καὶ περιπλανώμενος ἀνὰ τὴν χώραν ἢ περιφερόμενος συνεχῶς ἔν τινι τόπῳ, χωρὶς νὰ ἔχῃ σταθερὸν κατάλυμα» (ἄρθρον 308).

Αἱ περὶ ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας διατάξεις δὲν ἦσαν ἀναγεγραμμέναι εἰς τὰ παλαιότερα σχέδια τοῦ Κώδικος. Σχετικῶς ὡμίλουν οἱ νόμοι 1681/19 καὶ 1682/19, τῶν ὁποίων ἀρχικῶς ὡς εἰδικῶν, ἐθεωρήθη σκόπιμος ἡ μὴ κατάργησις καὶ συνύφανσις τῶν διατάξεών των, εἰς τὰς τοιαύτας τοῦ Κώδικος.

Διὰ τῆς γενομένης ὅμως ἀναθεωρήσεως τοῦ σχεδίου τοῦ 1938, ὁ νομοθέτης περιέλαβε τὰς ὡς ἄνω διατάξεις εἰς τὸ κείμενον τοῦ Κώδικος, ἀκολουθήσας, ἐν προκειμένῳ, πολλὰς ξένας νομοθεσίας.

Αἱ ἐν λόγῳ διατάξεις ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Ἄρθρον 407

Ἐπαιτεία

Ὅστις ἐκ φυγοπονίας ἢ φιλοχρηματίας ἢ κατὰ συνήθειαν ἐπαιτεῖ, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν.

---

1. Ἴδε σχετικῶς Κωστῆ - Μπουροπούλου «Ἑρμηνεία τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ποινικοῦ Νόμου» Τόμ. Γ' 1929, σελ. 603, 605.
2. Ἴδε σχετικῶς Μ. Μπακατσούλα «Οἱ φυγόπονοι ἐπαῖται καὶ ἀλῆται» 1944, σελ. 46, 48.

Ἄρθρον 408

Ἀλητεία

Ὅστις στερούμενος τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως ἐκ φυγοπονίας ἢ ἕνεκα ροπῆς πρὸς τὸν ἄτακτον βίον, περιπλανᾶται εἰς τὴν χώραν ἢ περιφέρεται συνεχῶς ἔν τινι τόπῳ χωρὶς νὰ ἔχῃ μόνιμον κατάλυμα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν.

Ἄρθρον 409

Παραμέλησις ἀποτροπῆς ἀπὸ ἐπαιτείας ἢ ἀλητείας

Τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς:

α) Ὅστις ἐξωθεῖ πρὸς ἐπαιτείαν ἢ παραλείπει νὰ παρεμποδίσῃ ἀπὸ ταύτης ἢ ἀπὸ τῆς ἀλητείας πρόσωπα τελοῦντα ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ.

β) Ὅστις παραδίδει ἢ προμηθεύει εἰς ἄλλους πρόσωπα ἡλικίας κάτω τῶν 17 ἐτῶν ἢ ὑπερβάντα τὴν ἡλικίαν ταύτην, ἀλλὰ σωματικῶς ἢ διανοητικῶς ἀνάπηρα, ὅπως προκαλῶσι διὰ τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας των ἢ τῆς τυχὸν σωματικῆς ἢ διανοητικῆς νόσου ἢ ἀναπηρίας των τὸν οἶκτον ἢ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ, πρὸς ἴδιον ἢ ἀλλότριον χρηματισμόν.

Ἄρθρον 110

Γενικὴ διάταξις

Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 72 περὶ οἴκου ἐργασίας, ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 407—409.

Ἄρθρον 72

Παραπομπὴ εἰς κατάστημα ἐργασίας

1. Ἐὰν ἡ πρᾶξις, δι' ἣν ἐκηρύχθη τις ἔνοχος καὶ δι' ἣν τῷ ἐπεβλήθη φυλάκισις, δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν φυγοπονίαν ἢ τὴν πρὸς τὸν ἄτακτον βίον ροπὴν αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον, δύναται εἰς τὰς εἰδικῶς ἐν τῷ νόμῳ καθοριζομένας περιπτώσεις, πλὴν τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς, νὰ διατάξῃ τὴν παραπομπὴν αὐτοῦ εἰς ἐπανορθωτικὸν κατάστημα ἐργασίας.

2. Ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸ κατάστημα ἐργασίας ἐπακολουθεῖ τὴν ἀπότισιν τῆς ποινῆς, ἡ διάρκεια δὲ τῆς ἐν τῷ καταστήματι παραμονῆς, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ ἑνὸς ἔτους οὐδὲ ἀνωτέρα τῶν πέντε ἐτῶν.

3. Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου καὶ ἀκολούθως ἀνὰ πᾶν ἔτος τὸ δικαστήριον τῶν πλημ/κῶν, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν εὑρίσκεται τὸ κατάστημα, τῇ προτάσει τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, ἀποφαίνεται, ἂν ὁ κρατούμενος πρέπει ν' ἀπολυθῇ.

4. Ἐὰν ὁ καταδικασθεὶς εἶναι ὑπότροπος ἡ παραπομπὴ αὐτοῦ εἰς ἐπανορθωτικὸν κατάστημα εἶναι ὑποχρεωτική.

Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη παράγραφος (4) τοῦ ἄρθρου 72 ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, προκειμένου περὶ ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, καθ' ὅσον, κατὰ τὸ ἄρθρον 88 τοῦ Π.Κ., ὡς ὑπότροπος λογίζεται ὁ καταδικαζόμενος ἐκ νέου διὰ κακούργημα ἢ ἐκ δόλου πλημ/μα παρ' ὅ,τι κατεδικάσθη προηγουμένως εἰς ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας «ἀνωτέραν τῶν 3 μηνῶν». Ὡς εἰκὸς ὅμως ὁ ἐπαίτης ἢ ἀλήτης δὲν καταδικάζεται ποτὲ εἰς ποινὴν φυλακίσεως μεγαλυτέραν τῶν 3 μηνῶν καὶ κατὰ συνέπειαν νομικῶς εἶναι φύσει ἀδύνατον νὰ κριθῇ ὑπότροπος, ἔστω καὶ μετὰ 10 π.χ. καταδίκας.

II. Εἰδικωτέρα ἀνάλυσις τῶν στοιχείων τῆς πράξεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συνάγεται, ὅτι ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος δύναται νὰ καταστῇ πᾶς τις, ὅστις αἰτεῖ βοήθειαν παρ' οἱουδήποτε προστυγχάνοντος προσώπου. Ἡ τοιαύτη αἴτησις βοηθείας, δύναται νὰ γίνῃ οὐ μόνον προφορικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐγγράφως, ἔτι δὲ καὶ διὰ συμβολικῶν παραστάσεων. Δὲν πράττει ὅθεν ἐπαιτείαν ὁ παρὰ συγγενοῦς, οἰκείου ἢ φίλου ζητῶν βοήθειαν ἢ πρὸς τὴν ἀρχὴν ἢ

φιλανθρωπικὸν ἵδρυμα ὑποβάλλων αἴτησιν, πρὸς παροχὴν αὐτῷ βοηθείας (Κωστῆς op cit. § 237).

Περαιτέρω, ὡς ἐπαῖται χαρακτηρίζονται, κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον, οἱ καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα τοιοῦτοι καὶ οὐχὶ οἱ ἐξ ἀνάγκης τείνοντες τὴν χεῖρα, δηλ. οἱ ἐκ περιστάσεως καὶ ἐκ μεγάλης ἀνάγκης ζητοῦντες βοήθειαν. Οἱ εἰρημένοι, κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ νόμου μας, δέον νὰ μὴ τιμωρῶνται. Ἀντιθέτως οἱ ἄλλοι, οἱ ἐκ φυγοπονίας ἢ φιλοχρηματίας ἢ κατὰ συνήθειαν ἐπαιτοῦντες, τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀποτελοῦντες μίαν χρονίαν κοινωνικὴν πληγήν, οἵτινες καὶ πρέπει ν' ἀντιμετωπίζωνται κατὰ τρόπον αὐστηρόν, ὑπὸ τῆς πολιτείας. Ἀναζητοῦντες οὗτοι εὐκόλα μέσα βιοπορισμοῦ μεταπίπτουν εἰς τὰς τάξεις τῶν καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματιῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἐπιτακτική, ἡ δραστικωτέρα κοινωνικὴ κατ' αὐτῶν ἄμυνα.

Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὸ ἡμέτερον δίκαιον, διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς ἀλήτης, δέον νὰ συντρέχωσιν αἱ κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Στέρησις τῶν μέσων συντηρήσεως ὀφειλομένη εἰς φυγοπονίαν ἢ ροπὴν πρὸς ἄτακτον βίον, β) περιπλάνησις εἰς τὴν χώραν ἢ περιφορὰ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, γ) ἔλλειψις μονίμου καταλύματος.

Ἐλλείποντος ὅθεν τινὸς τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, περὶ ἀλητείας δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος.

Ὁ περιπλανώμενος λοιπὸν συνεχῶς εἰς τὴν χώραν, πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀλήτης.

Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον περιφερόμενος χωρὶς νὰ ἔχῃ σταθερὸν κατάλυμα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κριθῇ ὡς ἀλήτης, ἐὰν διαθέτῃ οἰκονομικὴν εὐπορίαν, ἔστω καὶ ἂν πράττῃ τοῦτο ἐκ ροπῆς πρὸς βίον ἄτακτον, ὡς καὶ ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀπαραιτήτων, εἴτε ἐξ ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν, εἴτε ἐξ οἱουδήποτε ἄλλου, δεδικαιολογημένου, λόγου.

III. Τινὰ περὶ τῶν κατασταλτικῶν κατὰ τῆς ἐπαιτείας μέτρων.

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Καθηγητὴς κ. Γαρδίκας (1) «οἱ φυγόπονοι ἐπαῖται καὶ ἀλῆται, ἕνεκα τῶν ἀρνητικῶν ἰδιοτήτων τῆς προσωπικότητός των, στερούμενοι τῆς ψυχικῆς δυνάμεως, ἵνα ἐμμείνωσιν εἰς ὅ,τι ἤρξαντο, οὐδὲν τακτικὸν ἐπάγγελμα ἀσκοῦσι· καθίστανται παθητικὰ παράσιτα τῆς κοινωνίας καὶ ἀποβαίνουσι καθ' ἕξιν ἐγκληματίαι, ὑποκύπτοντες εἰς τὸν πρῶτον πειρασμόν. Ἐκ τῆς ἐπανειλημμένης τελέσεως ἐγκλημάτων ἀποκτῶσι τὴν ἕξιν καὶ ἰσχυρὰν ροπὴν πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ἅτινα ἀσκοῦσι ὡς ἐπάγγελμα. Δι' ὃ πολλοὶ τῶν παθητικῶν τούτων παρασίτων σὺν τῷ χρόνῳ ἀποβαίνουσιν ἐνεργοὶ ἐγκληματίαι».

Περὶ τοῦ ὅτι οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἠθελημένως ἀπέχουν ἀπὸ πάσης συστηματικῆς καὶ νομίμου ἐργασίας καὶ ὅτι, ἰδίᾳ, οἱ πρῶτοι, ἀποτελοῦν σήμερον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ προπάντων τὴν πρωτεύουσαν, μίαν πραγματικὴν μάστιγα καὶ πληγὴν δυστυχῶς ἀθεράπευτον, οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, οὔτε καὶ πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκφεύγουσα τοῦ σκοποῦ τῆς παρούσης. Ἁπλῶς ἀρκούμεθα εἰς τὴν ἐξῆς παρατήρησιν· ὅτι τὸ πρόβλημα τῶν ἐπαιτῶν - ἀλητῶν, εἶναι γενικὸν κοινωνικὸν θέμα καὶ δέον ν' ἀντιμετωπίζεται, ὡς κοινωνικὸν πρωτίστως φαινόμενον, καὶ ὄχι ὡς νομικόν. «Ἡ παρασιτικὴ ζωὴ τὴν ὁποίαν, δαπάναις τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, διάγουν οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται, δύναται ὑπὸ ἰδιαζούσας συνθήκας, νὰ προσλάβῃ ἐκτάκτως ἐπικίνδυνον μορφὴν, διὰ τὴν ὁμαλὴν κοινωνικὴν λειτουργίαν».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης κ. Τσαχαγέας, εἰς ὑπόμνημά του πρὸς τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς χαρακτηρι-

1. Ἴδε σχετικῶς Κ. Γαρδίκα «Οἱ καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματίαι» Ποιν. Χρονικὰ Τόμος Α', σελ. 57 ἐπ.

στικὰ παραδείγματα περὶ τῆς ψυχοσυνθέσεως τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν παρασίτων. «Ὁ Paulian συνεφώνησε μὲ τὸν ἐν Παρισίοις ἑδρεύοντα σύλλογον κατὰ τῆς ἐπαιτείας, περιλαμβάνοντα καὶ πολλοὺς ἐμπόρους, νὰ παρασχεθῇ ἀμέσως ἐργασία, μὲ ἱκανοποιητικὸν ἡμερομίσθιον, εἰς ὅσους ἐπαίτας παρουσιάζοντο, εἰς τὰ καταστήματα, τὴν ἡμέραν τοῦ πειράματος.

Εἰς τοὺς 727 προσελθόντας προσεφέρθη ἐργασία. Ἐκ τούτων μόνον 312 ἐδέχθησαν τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν σύστασιν τοῦ ἐργοδότου καὶ ἐκ τούτων μόνον 174 παρουσιάσθησαν δι' ἀνάληψιν ἐργασίας. Ἐκ τῶν 174 ἀναλαβόντων ἐργασίαν, οἱ 37, εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἐζήτησαν 2 φράγκα, διὰ νὰ γευματίσουν ἐκεῖ πλησίον καί... δὲν ἐπανῆλθον, 68 εἰργάσθησαν ὡς τὸ βράδυ, ἐπληρώθησαν τὸ ἡμερομίσθιόν των καί... δὲν ἐπανῆλθον, 51 εἶχον τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ ἐργασθοῦν ἐπὶ 2 ἡμέρας καὶ 18 τελικῶς ἔμειναν μονίμως εἰς τὴν ἐργασίαν.

Εἰς ἓν ἄλλο πείραμα, ἐνεργηθὲν ὑπὸ τοῦ πάστορος Robin προσεφέρθη ὑπ' αὐτοῦ τροφὴ καὶ στέγη, εἰς ἀστέγους ἀλήτας, ἔναντι παροχῆς διώρου ἐλαφρᾶς ἐργασίας, ἡμερησίως. Ἐκ τῶν 700 ἐδέχθησαν 100, μετενόησαν μετὰ μίαν ἡμέραν οἱ 45 ἐκ τούτων καὶ ἐκ τῶν 55 δεχθέντων ἔμειναν 11, μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρας».

Τὸ θέμα δὲν ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον συζητήσεων, εἰς τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἀλλὰ καὶ τὴν Κοινωνίαν ἐν γένει ἀπησχόλησε καὶ ὡς τοιοῦτον κοινωνικὸν πρόβλημα σοβαρὰν ἐδημιούργησε συζήτησιν. Αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ θέματος διατυπωθεῖσαι καὶ ὑποστηριχθεῖσαι ἀπόψεις κατατάσσονται εἰς τρία συστήματα ἀκολουθούμενα ὑπὸ τῶν ἐπὶ μέρους νομοθεσιῶν, ἅτινα εἶναι τὰ κάτωθι:

α) Τὸ σύστημα τῆς κυρίας ποινῆς, καθ' ὃ ὁ ἔνοχος ἐπαιτείας ἢ ἀλητείας, ἐφ' ὅσον εἶναι ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν, εἰσάγεται ἀμέσως εἰς τὸ κατάστημα ἐργασίας, χωρὶς νὰ προηγηθῇ κράτησις ἢ φυλάκισις καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς εἰδικῆς τούτου μεταχειρίσεως. Ἡ τοιαύτη κράτησις παρατείνεται μέχρις ὅτου οἱ εἰρημένοι ἐπαῖται ἢ ἀλῆται καταστῶσιν ἀκίνδυνοι ἢ βελτιωθῶσιν.

2) Τὸ δυϊκὸν ἢ μεικτὸν σύστημα, καθ' ὃ ὁ ἐπαίτης ἢ ἀλήτης τιμωρεῖται διὰ ποινῆς καὶ μετὰ τὴν ἔκτισιν ταύτης ὑποβάλλεται, ὑπὸ προϋποθέσεις, εἰς πρόσθετον κάθειρξιν (μέτρον ἀσφαλείας) ἀορίστου διαρκείας.

3) Τὸ σύστημα τοῦ αὐτοτελοῦς μέτρου ἀσφαλείας, καθ' ὃ οἱ ὑπαίτιοι ἐπαιτείας ἢ ἀλητείας εἰσάγονται ἀμέσως εἰς κατάστημα ἐργασίας, ἐν ᾧ τυγχάνουσιν εἰδικῆς μεταχειρίσεως, συνισταμένης ἰδίᾳ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ἱκανῶν πρὸς ἐργασίαν ἐν αὐτῷ εἰσαγομένων ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ ὁρίζων, ὅτι κατὰ τὴν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν ἐπιβάλλεται ποινὴ καὶ ὑπὸ προϋποθέσεις, κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 72 διαλαμβανόμενα, τὸ ἀσφαλιστικὸν μέτρον τῆς παραπομπῆς των εἰς κατάστημα ἐργασίας, ἀκολουθεῖ τὸ β' τῶν ἀνωτέρω συστημάτων, διὰ τοὺς κάτωθι λόγους, οἵτινες διαλαμβάνονται εἰς τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τῆς Β' ἀναθεωρήσεως αὐτοῦ, ἐχούσης οὕτω:

«Αἱ εἰς Γερμανίαν γενόμεναι παρατηρήσεις τῶν εἰς οἶκον ἐργασίας παραπεμφθέντων ἀλητῶν καὶ ἐπαιτῶν ἀπέδειξαν ὅτι οὗτοι εἶναι ἄτομα μὴ ὄντα εἰς θέσιν νὰ κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, διὰ τακτικῆς ἐργασίας. Παρετηρήθη ὅτι ταῦτα, εὐθὺς ὡς ἀπολυθοῦν ἐκ τοῦ οἴκου ἐργασίας ἢ τοποθετηθοῦν εἰς ἐργασίαν τινα, ἐγκαταλείπουν καὶ στέγην καὶ ἐργασίαν καὶ περιπλανῶνται πάλιν ἀλητικῶς. Σημαντικὸς ἀριθμὸς τούτων ἀποτελεῖται ἐξ ἀτόμων ἀσθενοῦς θελήσεως ἢ διανοητικῶς κατωτέρων, ἅτινα, εἴτε διότι ὑπέστησαν οἰκονομικὸν πλῆγμα ἢ διότι εὑρέθησαν εἰς τὴν κοινωνίαν μόνα, σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέβαλον τὴν συνήθειαν, νὰ ὑπάγουν τὴν ζωήν των ὑπὸ συνθήκας τακτικὰς καὶ κεκανονισμένας.

Βεβαίως τὰ ἄτομα ταῦτα εἶναι περισσότερον ἐνοχλητικά, παρὰ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν κοινωνίαν. Τὸ ἀναμφισβήτητον ὅμως γεγονὸς ὅτι ἡ ἐπαιτεία καὶ ἡ ἀλητεία, ὅπως καὶ ἡ πορνεία, ἀποτελοῦν τὸ καταλληλότερον ἔδαφος βλαστήσεως τοῦ ἐγκλήματος,

εἰς τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ μετὰ καταπληκτικῆς εὐκολίας ὁ ἄτακτος βίος, ἡ φυγοπονία καὶ ἡ φιλοχρηματία, ἐξ ἀφαρμῆς τῶν ὁποίων κατέστησαν τὰ ἄτομα ταῦτα ἐπαΐται καὶ ἀλῆται, ἐπιβάλλει τὴν λῆψιν τοιούτων μέτρων, ὥστε νὰ παταχθῶσιν αἱ δύο αὗται κοινωνικαὶ πληγαί. Τὸ Γερμανικὸν σχέδιον τοῦ 1925, ἀπέφυγε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ ζήτημα διὰ τῆς ἐπιβολῆς ποινῆς, κρίνον, ὅτι κατὰ τῶν ἀντικοινωνικῶν τούτων ἀτόμων ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἀσφαλιστικὸν μέτρον τοῦ οἴκου ἐργασίας. Τὸ Γερμανικὸν ὅμως σχέδιον τοῦ 1927, ὁρμώμενον ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μέτρου τοῦ οἴκου ἐργασίας εἰς τοὺς πρώτους ὑποπίπτοντας εἰς τοιαῦτα παραπτώματα, εἶναι αὐστηρά, ἐνῷ ἐφ' ἑτέρου ἡ μὴ ὑποβολὴ ποινῆς φυλακίσεως ἐξασθενεῖ τὴν προστασίαν τῆς ὁλότητος, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κρατοῦν σήμερον ἐν Γερμανίᾳ σύστημα, θεωρῆσαν πρόωρον τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν περιπτώσεων τούτων, εἰς μόνα τὰ ἀσφαλιστικὰ μέσα καὶ τὴν κρατικὴν πρόνοιαν.

Τέλος τὸ σχέδιον τοῦ 1930, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ τὴν ἀντικοινωνικὴν διαγωγήν, ὑπάγει μόνον τὴν ἐπαιτείαν καὶ τὴν ἀλητείαν, καταλεῖπον εἰς εἰδικὸν νόμον τὴν ρύθμισιν τῶν περιπτώσεων τῆς πορνείας, ἐπιβάλλει ἠπιωτέρας ποινάς, ἀπὸ τὸ σχέδιον τοῦ 1927.

Ἡ ἡμετέρα ἐπιτροπὴ ἔκρινε σκόπιμον, μὴ παρεκκλίνουσα ἀπὸ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν, ἥτις καὶ παραμένει ἐν ἰσχύϊ, κατὰ τὰς εἰδικὰς αὐτῆς διατάξεις, σὺν τῇ ἐλαφρᾷ ποινῇ φυλακίσεως νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀσφαλιστικοῦ μέτρου τῆς παραπομπῆς εἰς οἶκον ἐργασίας, τὰ μάλα ἐνδεικνυομένου εἰς τοιαύτας περιπτώσεις».

Ἐρωτᾶται ἤδη· de la lege ferenda αἱ περὶ ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας διατάξεις τοῦ νέου Κώδικος εἶναι ἀρκούντως προστατευτικαὶ ἐναντι τοῦ συνόλου, ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν πληγὴν τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν; Περαιτέρω, μήπως καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἄλλων διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος δύνανται ν' ἀντιμετωπισθῶσιν κατὰ τρόπον ἀποτελεσματικώτερον οἱ ἀδιόρθωτοι οὗτοι ἐγκληματίαι; Νομίζομεν ὅτι καὶ ἐπὶ **ἀπάτῃ** δύνανται, ὑπὸ προϋποθέσεις, νὰ διωχθῶσιν οἱ εἰρημένοι, παρ' ὅ,τι ὑπό τινων ὑπεστηρίχθη, ὅτι ἡ καλουμένη **ἀπάτη ἐπαιτῶν** δὲν ἀποτελεῖ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 386 Π.Κ. Τοῦτο συμβαίνει, ἐν αἷς περιπτώσεων οἱ εἰρημένοι δὲν τείνουσιν ἁπλῶς χεῖρα πρὸς βοήθειαν, ἀλλὰ ψευδῶς παριστοῦν ἑαυτοὺς ἐνδεεῖς (τραυματίας, τυφλούς, ἀναπήρους κ.λ.π.). Ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς μας ζωῆς ἀναφέρομεν δύο χαρακτηριστικὰς πιριπτώσεις. Ἡ πρώτη, καθ' ἣν νέος εὐτραφέστατος καὶ ἐντελῶς ὑγιὴς ἐνεφανίζετο φέρων ὁλοκλήρους «γάζας» εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὴν χεῖρα, μᾶς ἀπησχόλησε, διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας μας εἰς τὸ Α' Ἄστυν. Τμῆμα Ἀθηνῶν. Ἡ ἑτέρα, καθ' ἣν ἄλλος, ἐπίσης νέος τὴν ἡλικίαν, καὶ ὑγιέστατος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἐνεφανίζετο ὡς τυφλός, ἀφοῦ ἔθεσε κολλώδη οὐσίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀπησχόλησε τελευταίως τὴν Ὑποδιεύθυνσιν Γεν. Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, (Α' Παρ/μα), ὡς μοὶ ἔλεγεν ὁ Προϊστάμενος τούτου.

Οἱ δίδοντες τὴν ἀποφασιστικὴν ἀπάντησιν, ὅτι δηλ. δέον νὰ στηρίζεται κατηγορία μόνον ἐπὶ ἐπαιτείᾳ, βασίζονται εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ δούς, οἰκείᾳ βουλήσει καὶ αὐθορμήτως προσέφερεν ὅ,τι ἔδωκε, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ψέγουν τοὺς πρώτους, ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι τὸ δοθὲν παρεσχέθη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς βοηθείας ἑνὸς ἐνδεοῦς καὶ πάσχοντος, ὅστις, μὴ ὢν τοιοῦτος, κριτέος ὡς ἀπατεών, ἀφοῦ παρέστησε ψευδῆ γεγονότα ὡς ἀληθῆ, διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του. Τὴν ἄποψιν ταύτην φαίνεται ἀποδεχόμενος ὁ καθηγητὴς κ. Γάφος ἐν τῇ σχετικῇ μελέτῃ του εἰς τὰ Ποινικὰ Χρονικὰ (Τόμος Α' σελ. 402), ὡς καὶ πλεῖστοι ἐκ τῶν ξένων συγγραφέων, ἐν οἷς καὶ ὁ Schöke, ὅστις ἀποχωρίζει μόνον τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ ἀπατώμενος δίδει, ὄχι διὰ νὰ βοηθήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα ἐνοχλητικὸν ἐπαίτην. (1)

Πέραν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 386 Π.Κ. περὶ ἀπάτης, οὐδεμία ἄλλη διάταξις τοῦ Κώδικος παρέχει τὸ δικαίωμα εἰς τὸν δικαστὴν νὰ καταγνώσῃ ποινὴν κατὰ

1. Ἴδε σχετικῶς Γάφου op cit.

τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, οὔτε καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 89 αὐτοῦ, καθ' ἣν «ἐπὶ τρίτης καὶ πάσης περαιτέρω ὑποτροπῆς, ἂν διὰ τὴν πρᾶξιν ἀπειλῆται ἐν τῷ νόμῳ ποινὴ φυλακίσεως μείζων τῶν ἓξ μηνῶν, τιμωρεῖται αὕτη διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν». Τοῦτο, ἐπειδὴ κατὰ τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας ἀπειλεῖται ποινὴ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν. Ὅθεν καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 90 προβλεπομένης καθείρξεως ἀορίστου διαρκείας, δὲν εἶναι δυνατή, παρ' ὅ,τι, οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἐπαΐται καὶ οἱ ἀλῆται ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν καθ' ἕξιν καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἐγκληματικῶν, περὶ ὧν τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον 90 τοῦ Κώδικος, διότι, ἵνα ἐπιβληθῇ αὕτη, ἀπαιτεῖται καταδίκη εἰς κάθειρξιν καὶ οὐχὶ φυλάκισιν.

Μόνον ἡ ἐπὶ ἀπάτῃ καταδίκη συνεπάγεται τὰς ὡς ἄνω κυρώσεις, ἀλλὰ ποῦ τοιαύτη τακτικὴ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης; (1)

Αἱ μόναι ἑπομένως διατάξεις, αἵτινες εὑρίσκουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πεδίον ἐφαρμογῆς, εἶναι αἱ τῶν ἄρθρων 407—410 καὶ 72 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Ἀνεξαρτήτως, τώρα, τοῦ ἂν αὗται εἶναι ἀρκεταὶ ἢ ὄχι, ὥστε νὰ πλήξουν τὸ κακὸν εἰς τὴν ρίζαν του (περὶ τούτου θὰ εἴπωμεν τινὰ ἀμέσως κατωτέρω), ἓν παραμένει γεγονός. Ὅτι τὰ δικαστήριά μας εἶναι ἄκρως ἐπιεικῆ, ἔναντι τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, τοὺς ὁποίους ἢ ἀπαλλάσσουν παντελῶς ἢ τιμωροῦν μὲ ἐλαφροτάτας ποινάς, σπανίως δὲ καὶ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις καταγιγνώσκουν καὶ τὸ ἀσφαλιστικὸν μέτρον τῆς παραπομπῆς των, εἰς κατάστημα ἐργασίας, ὅπερ καὶ τὸ πλέον τελεσφόρον.

Ἡ ὑπέρμετρος αὕτη ἐπιείκεια τῶν Ἑλληνικῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ὁδηγεῖ εἰς κάθε ἄλλο, παρὰ εἰς εὐχάριστα διὰ τὴν κοινωνίαν ἀποτελέσματα. Διότι, κατόπιν τῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν προσπαθειῶν, τὸ κακὸν ἔχει μετριασθῇ κατὰ πολύ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κέντρον καὶ μόνον τῆς πόλεως. Εἰς μικρὰν ὅμως ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἡ κατάστασις εἶναι ἀπογοητευτική. Ἀρκεῖ ἡ παραμονή, εἴς τι κέντρον, οἱουδήποτε πολίτου, ἐπ' ὀλίγον καὶ μόνον χρονικὸν διάστημα, ἵνα διαπιστώσῃ πόσον ἔχουν, οὐ μόνον πληθυνθῇ ἀλλὰ καὶ ἀποθρασυνθῇ οἱ φανεροὶ ἢ συγκεκαλυμμένοι ἐπαΐται, τὰ ἐπηζήμια αὐτὰ παράσιτα τῆς κοινωνίας.

Ἡ τοιαύτη τακτικὴ τῶν δικαστηρίων μας ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, γνωστὸν ἄλλως τε εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἀστυνομικούς· τὴν ὑφ' ὡρισμένων ἐξ αὐτῶν τέλεσιν ἀσημάντων ἐγκλημάτων, ἵνα καταδικαζόμενοι, ἐξασφαλίζουν τὸν χειμῶνα στέγην καὶ τροφὴν εἰς τὰς φυλακάς, ἀναλαμβάνουν δ' ἐκ νέου τὸ ἔργον των, ἅμα τῇ ἐξόδῳ των ἐκ τῶν φυλακῶν.

Ἀλλ' ἐὰν τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια δὲν ἐξαντλοῦν ὁπωσδήποτε τὴν αὐστηρότητά των ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ ἄκρως ἐπιεικοῦς νόμου μας, δὲν πρέπει νὰ παροραθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς ἄλλα Κράτη, ἀνεξαρτήτως τοῦ συστήματος, ὅπερ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἀποδέχεται, ἐπιδιώκεται ἡ αὐστηρὰ τούτων ἀντιμετώπισις.

Ἰδοὺ τὶ ἀναφέρει ὁ κ. Μπακατσούλας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς τὸ κατάστημα ἐργασίας παραμονῆς τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν καὶ ἄλλων φυγοπόνων καὶ ἀτάκτου βίου ἐγκληματιῶν, κατὰ τὰς διαφόρους νομοθεσίας. Π.Σ. Ferri 3—15 ἔτη, Γαλλικὸν Ν.Σ. Crupps 10 ἔτη, Βελγικὸς Νόμος 1891 ἑπτὰ ἔτη, Γερμανικὸς Ν. τοῦ 1933, ἀόριστος καταδίκη, ἄνευ οὐδενὸς χρονικοῦ ὁρίου κ.λ.π. (2)

Ὅθεν, de lege lata, ἡ ἐπιβολὴ βραχυχρονίων ποινῶν, ἄνευ παραπομπῆς εἰς κατάστημα ἐργασίας, εἰς οὐδὲν σχεδὸν ὠφελεῖ.

1. Συναφὴς εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 360 τοῦ Π.Κ., ἡ ὁμιλοῦσα περὶ παραμελήσεως τῆς ἐποπτείας ἀνηλίκου, καθ' ἣν τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους οἱ μὴ ἀσκοῦντες τὴν ἐνδεδειγμένην ἐποπτείαν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀνηλίκων, ἡλικίας κάτω τῶν 17 ἐτῶν, οὗτοι δὲ (οἱ ἀνήλικοι) τελοῦν ἀξιοποίνους πράξεις. Αἱ πράξεις αὗται εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι καὶ πταισματικαὶ (λ.χ. ἄσκησις ἐπαγγέλματος μικροπωλητοῦ ἄνευ ἀδείας). Ὡς εἰκὸς ἡ διάταξις αὕτη εἶναι εὐρυτέρα τῆς τοῦ ἄρθρου 409 Π.Κ., ἥτις ἐφαρμόζεται μόνον εἰς εἰδικὰς περιπτώσεις.

2. Ἴδε Μπακατσούλα op cit., σελ. 85 σημ. 2.

II. Προκριτέα ἄποψις.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα τὸ θέμα τῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ἐπαιτεί[illegible] καὶ ἀλητείας δὲν εἶναι ἁπλῶς ζήτημα ἀστυνομίας καὶ ἀστυνομικῆς ἐνεργείας. Εἶναι ζήτημα δικαιοσύνης, ζήτημα κοινωνικῆς προνοίας καὶ κρατικῆς μερίμνης. Πέραν δὲ τῶν ἄλλων τυχὸν ληφθησομένων μέτρων, πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ κακοῦ, ἐνδείκνυνται φρονοῦμεν, αἱ κάτωθι μεταρρυθμίσεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

1. Οἱ ἱκανοὶ πρὸς ἐργασίαν ἐπαῖται καὶ ἀλῆται δέον νὰ καταδικάζωνται εἰς κάθειρξιν ἀορίστου διαρκείας, ἧς τὸ κατώτατον ὅριον δέον νὰ εἶναι 1 ἔτος. Ἡ τοιαύτη ἰδιάζουσα κάθειρξις, καὶ τὴν ἀποκαλοῦμεν ἰδιάζουσαν, ὡς μὴ προβλεπομένην ὑπὸ τῶν νόμων μας, δέον νὰ ἐκτίεται εἰς ἰδιαίτερα τμήματα τῶν ἀγροτικῶν φυλακῶν καὶ μόνον αὐτῶν, ὡς λ.χ. τῶν τῆς Τίρυνθος, Λαρίσης, Ἀμφίσσης κ.λ.π. Βεβαίως θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀορίστου καθείρξεως, περὶ ἧς τὰ ἄρθρα 90 ἐπ. τοῦ Π.Κ. εἰς ἐγκληματίας, ὡς οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται, δὲν εἶναι ἐπιτρεπτή, ἀφ' οὗ πρόκειται περὶ παραβάσεων, ἥσσονος σημασίας. Δεδομένου ὅμως, ὅτι ἡ προσωπικότης αὐτῶν ἐγκυμονεῖ σοβαρὸν κοινωνικὸν κίνδυνον, πρέπει ν' ἀντιμετωπίζωνται οὗτοι μὲ ριζικώτερα μέτρα, οὐδὲν δὲ καταλληλότερον τῆς καθείρξεως ἐν ἀγροτικαῖς φυλακαῖς. Ἡ τοιαύτη ἀντιμετώπισις, εἶναι ἡ μόνη, ἥτις ἐπιδοκιμάζεται, νομίζομεν καὶ ὑπὸ τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐξάλειψις τῆς κοινωνικῆς πληγῆς τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, οὕτω δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ ὄχι μὲ ἡμίμετρα. Περαιτέρω, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν ἄρθροις 105 ἐπ. τοῦ Π.Κ. διαλαμβανόμενα, δέον ν' ἀπολύηται ὑφ' ὅρους, ὁ ἐκτίων ποινὴν ἀορίστου καθείρξεως, ἐπαίτης ἢ ἀλήτης, κατάδικος.

2. Διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος θέλουσι παραμείνει ὡς ἔχουσιν, ἐνδείκνυται ἡ κάτωθι μεταρρύθμισις. Ἡ παρεπομένη ποινὴ τῆς ἐκτοπίσεως εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν Ποινικὸν Κώδικα. Οὗτος ἀναγνωρίζει τὴν παρεπομένην ποινὴν τῆς ἀπαγορεύσεως διαμονῆς (ἄρθρον 73), ἥτις ὅμως διαφέρει τῆς ἐκτοπίσεως. Ἀλλ' ὡς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 466 τοῦ Κώδικος «παραμένουν ἐν ἰσχύϊ αἱ διατάξεις τῶν εἰδικῶν νόμων, δι' ὧν καθωρίζονται παρεπόμεναι ποιναὶ ἢ ἄλλαι συνέπειαι, πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος προβλεπομένων». Τοῦτο, ἐπειδὴ ἐκρίθη «ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ καταργηθοῦν αἱ παρεπόμεναι αὗται ποιναί, ἰδίᾳ, διότι εἰς τὰς εἰδικὰς περιπτώσεις, εἰς ἃς προβλέπονται αὗται ὑπὸ τῶν εἰδικῶν νόμων (π. χ. ζωοκλοπῆς, λαθρεμπορίας κ.λ.π.) ἀπέδωκαν, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, ἀποτελέσματα»(1). Δεδομένου, ὅμως, ὅτι ἡ ἐπαιτεία καὶ ἀλητεία δὲν ἀποτελοῦν ἤδη εἰδικὸν νόμον, θὰ πρέπει, εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ ταύτας καὶ τοὺς ἱκανοὺς πρὸς ἐργασίαν ἐπαίτας καὶ ἀλήτας, ὅσον καὶ ἂν ξενίζῃ ἡ ἄποψις, νὰ θεσπισθῇ, σὺν τῇ κυρίᾳ ποινῇ, καὶ ἡ παρεπομένη τῆς ἐκτοπίσεως, ἵνα οὕτως ἐπιτευχθῶσι τὰ προσδοκώμενα ἀποτελέσματα. Διότι ἂν εἶναι ἐπικίνδυνος ὁ ζωοκλέπτης ἢ λαθρέμπορος δὲν παύει νὰ εἶναι τοιοῦτος καὶ ὁ φιλοχρήματος καὶ ἐκ συστήματος ἐπαίτης.

3. Τὸ ὑπὸ τῆς Δ.Ε.Υ., τηρούμενον ποινικὸν μητρῷον τῶν ἀλητῶν καὶ ἐπαιτῶν, δέον νὰ ἐνημεροῦται πλήρως. Διότι, ὡς γνωστόν, πολλάκις δὲν ἀναγράφεται ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης τῶν εἰς τὸ δικαστήριον ὁδηγουμένων ἐπαιτῶν. Ἐπὶ τρίτης καὶ πάσης περαιτέρω ὑποτροπῆς ἡ ποινὴ δέον νὰ ἐπιτείνεται καὶ νὰ καθίσταται αὐστηρά.

4. Ὁ ὁλοκληρωθεὶς ἤδη, διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Κ.Π.Δ., θεσμὸς τῶν δικαστηρίων ἀνηλίκων ἐπέτυχεν ἐν τῇ πράξει, οὐδεμία δὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ περὶ τούτου ἀμφιβολία. Ἡ καθιέρωσις παρομοίου θεσμοῦ εἰδικῶν δικαστῶν διὰ τοὺς ἐπαίτας καὶ ἀλήτας ἐγκληματίας, θὰ ἔχῃ τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς προσωπικότητος ἐγκληματιῶν, ἡ ζωὴ τῶν ὁποίων δύναται ἐνίοτε νὰ προσλάβῃ ἐπικίνδυνον μορφήν, διὰ τὴν ὁμαλὴν κοινωνικὴν λειτουργίαν, παρ' εἰδικῶν δικαστῶν καὶ ἡ ἀνάλογος αὐτῶν ἀντιμετώπισις, καθίσταται ὁπωσδήποτε ἐπιβεβλημένη, ἰδίᾳ τώρα, ὅτε δὲν ἀντιμετωπίζομεν μεμονωμένα περιστατικά, ἀλλὰ ὁλόκληρον, ἐξ ἐπαγγέλματος δέ, τάξιν ἐγκληματιῶν.

1. Ἴδε εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν συνοδεύουσαν τὸν Κώδικα.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ - ΑΘΗΝΩΝ [1]

— ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ —

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου
κ. **ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἔδωσε ἄφθονο ὑλικὸ στοὺς ἀρχαίους μας δραματικοὺς ποιητάς. Πρῶτος ὁ Εὐριπίδης δραματίσθηκε τὴ θυσία τῆς Ἰφιγένειας στὴν Αὐλίδα, ὕστερα τὸν ἠθικὸ ξεπεσμὸ τῆς Ἑκάβης καὶ κατόπιν τὴν περιπλάνηση τοῦ Ὀδυσσέα μὲ τὸν «Κύκλωπα» τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβάλ. Στὴ συνέχεια, ὁ Αἰσχύλος μᾶς ἔδωσε ὅλο τὸ δρᾶμα, ποὺ ἔφερε ὁ δεκάχρονος χωρισμὸς ἀπὸ τὴν πατρικὴ γῆ, μὲ τὴν «Ὀρέστεια». Ὁ ἄλλος μεγάλος τραγικὸς τῆς ἐπικῆς τριάδας, ὁ Σοφοκλῆς ἔδωσε μὲ τὸν τρόπο του τὸ ἄγχος καὶ τὸ δρᾶμα τῶν βασιλέων τῶν Θηβῶν μὲ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο», τὴν «Ἀντιγόνη» καὶ τὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ» παίρνοντας ὡς ἀφορμὴ ἐσωτερικὰ καθαυτὸ γεγονότα καὶ ἀγνοῶντας αὐτὸς τὰ Τρωϊκά.

Πρόθεση στὰ κατατοπιστικὰ σημειώματα ποὺ θὰ δώσω εἶναι ἡ συνέχεια τῶν ἀναλύσεων-κριτικῶν τῆς ἀρχαίας δραματουργίας καὶ κωμῳδιογραφίας, μιᾶς κριτικοανάλυσης, ποὺ ἀπὸ τὸ ἔτος 1955 ἐπιχειροῦμε στὶς στῆλες αὐτὲς τοῦ περιοδικοῦ μας (2). Ὡς τώρα, μᾶλλον ὡς τὸν προπερσινὸ χρόνο, ἔχουμε μελετήσει τὴν «Ἑκάβη», τὸν «Ἱππόλυτο» καὶ τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι» τοῦ Εὐριπίδη. Ἔχουμε δῆ ἀκόμη τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο», τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τὶς «Ἐκκλησιάζουσες» καὶ τὴ «Λυσιστράτη» τοῦ Ἀριστοφάνους. Καὶ μόνον ὁ Αἰσχύλος, ὁ περισσότερο ψυχολογημένος τραγῳδὸς τῆς δραματικῆς τριάδος δὲν μᾶς ἀπασχόλησε, γιὰ νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τώρα μὲ τὸν κολοσσὸ «Ὀρέστεια» τοῦ Φεστιβὰλ 1959. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἐφέτος θὰ ἀσχοληθοῦμε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους τραγικοὺς ποὺ ἀνέφερα, ἀφοῦ στὸ ἐφετεινὸ φεστιβὰλ περιλαμβάνονται ὁ «Κύκλωψ» τοῦ Εὐριπίδη, ἡ «Ἀντιγόνη» καὶ ὁ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ» τοῦ Σοφοκλῆ. Ἀκόμα, γιὰ δεύτερη φορὰ θὰ δοῦμε τὸν Ἀριστοφάνη ἀφοῦ οἱ «Βάτραχοι» διδάσκονται μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβάλ.

Α'

ΟΡΕΣΤΕΙΑ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Τὸ θέμα τῆς «Ὀρέστειας» τὸ παίρνει ὁ Αἰσχύλος σὰν συνέχεια τῆς «Ἰφιγένειας ἐν Αὐλίδι» καὶ τῆς «Ἑκάβης» τοῦ Εὐριπίδη. Μὲ τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι», ἔφερε ὁ Εὐριπίδης τοὺς Ἀχαιοὺς ὡς τὴν Αὐλίδα καὶ μὲ τὴν «Ἑκάβη» τοὺς ἐγύρισε ὡς τὰ θρακικὰ παράλια. Καὶ τώρα, νὰ ποὺ ξανοίγεται θολωτὸς ὁρίζοντας πάνω ἀπὸ δυὸ μυτερὲς βουνοκορφὲς τῶν Μυκηνῶν. Στὶς κορφὲς αὐτές, πάνω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη τῶν Ἀτρειδῶν, πλανιέται ὁ φρουρὸς ποὺ θὰ ἀνάψῃ τὶς φωτιὲς σὰν ἰδῆ ὅτι οἱ Ἕλληνες φάνηκαν κάτω στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Μὲ ἀγωνία περιμένουν τὸ ἄγγελμα τῆς φωτιᾶς, κάτω στὰ ἀνάκτορα, ἡ Κλυταιμνήστρα καὶ ὁ λαός της, τόσα χρόνια τώρα. Καὶ ὁ φρουρός, ὁ ὡρισμένος νὰ ἐπισκοπῇ τὶς δύο βουνοκορφές, φιλοσοφεῖ περιμένοντας τὸ ἄγγελμα. Ἀναπολεῖ τὰ περασμένα τοῦ Βασιλικοῦ οἴκου τῶν Ἀτρειδῶν, φέρνει στὴ θύμηση φριχτὲς ἡμέρες, μὲ τὰ ἀνατριχιαστικὰ ἐκεῖνα ««κουροβόρα» δεῖπνα ποὺ ὁ Ἀτρέας ἔσφαξε τὰ παιδιὰ τοῦ Θυέστη κι' ἔδωσε στὸν πατέρα τους

(1) Τὰ ἴδια ἔργα τοῦ Φεστιβὰλ Ἐπιδαύρου διδάσκονται ὁλόκληρο τὸν Αὔγουστο καὶ μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ Σεπτέμβρη στὸ Θέατρο Ἡρῴδου τοῦ Ἀττικοῦ, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ «Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν 1959».

(2) Βλέπε σχετικῶς στὰ τεύχη 51, 53, 54 καὶ 104 τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

νὰ γευθῇ ἀπὸ τὶς σάρκες των. Ἀναπολεῖ καὶ τὰ γεγονότα ποὺ ὡδήγησαν στὸν πόλεμο, ὥσπου οἱ φωτιὲς ἀνάβουν ἔξαφνα. Γεμᾶτος χαρά, ἀλλὰ καὶ ἀγωνία, τρέχει στὴν Κλυταιμνήστρα γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα, ἐνῷ ὁ χορὸς τῶν γερόντων ἀναπολεῖ καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὰ δεινὰ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

Ὅσα ἐπακολουθοῦν τώρα εἶναι καθαρὰ δημιουργήματα τοῦ Αἰσχύλου. Πρέπει νὰ ποῦμε ἐδῶ, ὅτι ὁ μῦθος τῆς «Ὀρέστειας» ἦταν δημιουργημένος ἀπὸ πρίν, ἰδίως ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, ποὺ στὴν «Ὀδύσσεια» (Γ′ 262—314 καὶ Λ′ 405—434) ἱστορεῖ τὴ δολοφονία τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τὴν τιμωρία τῶν δολοφόνων του ἀπὸ τὸν Ὀρέστη. Ὁ Αἰσχύλος λοιπὸν διεμόρφωσε ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἔλευσης τοῦ Ἀγαμέμνονα τὸν μῦθο, σύμφωνα μὲ τοὺς ἠθικοὺς σκοπούς, ποὺ ἐπεδίωκε. Ὁ Αἰσχύλος ἀνακαίνισε τὸν μῦθο καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ σφραγῖδα τῆς πραγματικὰ μεγάλης τέχνης. Θὰ δοῦμε λοιπὸν τὴν Κλυταιμνήστρα νὰ ὑποδύεται ἄριστα στὸν ὑποκριτικὸ της ρόλο γιὰ τὴ δῆθεν χαρά ποὺ δοκιμάζει μὲ τὴν ἄφιξη τοῦ ἀνδρός της. Τοῦτο τὸ διαισθάνεται ἀόριστα ὁ χορὸς καὶ οἱ εὐχάριστες προετοιμασίες ποὺ γίνονται μπροστὰ του γιὰ θυσίες δὲν κατορθώνουν νὰ ἐξαλείψουν τὸ αἴσθημα τῆς ἀγωνίας ποὺ τὸν συνέχει. Ἀναθυμᾶται ὁ χορὸς τὸ τὶ εἶχε προμαντέψει ὁ Κάλχας, πὼς κι' ἄλλες συμφορὲς ἀπομένουν νὰ ξεσπάσουν πάνω στὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀτρειδῶν. Ἀναθυμᾶται πὼς φοβερὸ ἦταν τὸ μῖσος ποὺ χώριζε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοὺς δύο γυιοὺς τοῦ Πέλοπα, τὸν Ἀτρέα καὶ τὸ Θυέστη, γιὰ λόγους συγγενικῆς τιμῆς καὶ ἐξουσίας, πὼς τὸ μῖσος ἐκεῖνο εἶχε ὁδηγήσει στὰ «κουροβόρα» δεῖπνα, δηλαδὴ τὰ τεκνοφαγικά. Μεγάλη κατάρα ἔπεσε τότε στὸ ἀνάκτορο τῶν Ἀτρειδῶν καὶ ἡ τρομερὴ Ἐρινύδα, ἐγκατεστάθηκε μόνιμα ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ ἐξαπολύσῃ τὰ δεινά της: Θυσία τῆς Ἰφιγένειας στὴν Αὐλίδα, φοβερὲς περιπέτειες στὴν Τροία καὶ τώρα τὸ μελλούμενο ξεκλήρισμα τοῦ οἴκου τῶν Ἀτρειδῶν, ἀφοῦ ἡ Κλυταιμνήστρα προδίδει τὴ συζυγικὴ πίστη μὲ τὸν ἐξάδελφο τοῦ ἀνδρός της Αἴγισθο καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ἔχει ἐρωμένη του τὴν βασιλοπούλα Κασσάνδρα...

Ὅπως καὶ νἄναι, ὁ Ἀγαμέμνων γυρίζει νικητὴς τώρα. Ἡ Κλυταιμνήστρα τοῦ στρώνει πορφύρες νὰ πατήσῃ, σὰν θὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἅρμα του, καὶ μὲ ὑποκριτικὴ χαρὰ προσπαθεῖ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀγάπη της, μιὰν ἀγάπη ποὺ ὁ δεκάχρονος χωρισμὸς τὴ στερέωσε πιὸ πολὺ στὴν καρδιά της, ὅπως προσπαθῇ νὰ πείσῃ τὸ χορὸ καὶ τὸν νικητὴ βασιλιᾶ της. Ὅσο κι' ἂν διστάζῃ ἐκεῖνος νὰ πατήσῃ στὶς χρυσὲς πορφύρες, μὴ τυχὸν μιὰ τέτοια ἀλαζονία ἐξοργίσει τοὺς θεούς, στὸ τέλος πείθεται καὶ κατεβαίνει γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἔτσι τὸ φοβερὸ δρόμο της καταστροφῆς του.

Εἶναι ὅμως καὶ ἡ Κασσάνδρα στὸ ἅρμα τοῦ Ἀγαμέμνονα, ἡ τραγικὴ κόρη τοῦ Πριάμου ποὺ πνίγεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Θεῖο δῶρο, σταλμένο ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα, τῆς ἔχει δώσει τὴν δυνατότητα νὰ προμαντεύῃ τὰ ἐγκλήματα ποὺ θ' ἀκολουθήσουν. Ἡ Κασσάνδρα θ' ἀρνηθῇ νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ἅρμα καὶ νὰ μπῇ στὸ φονικὸ παλάτι, θὰ ἀπειληθῇ ἀπὸ τὴ Κλυταιμνήστρα καὶ θὰ ξεσπάσῃ κατόπιν σὲ μεγάλο θρῆνο. Κλαίει τὴ χαμένη εὐτυχία της, τὸ χαμὸ τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ τὴ δική της ἀπώλεια, μὰ προμαντεύει γιὰ τὴν ἐκδίκηση τοῦ Ὀρέστη. Ὕστερα ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου. Τὰ προφητικά της λόγια ἐπαληθεύονται σὲ λίγο ἀπὸ τὶς ἐπιθανάτιες κραυγὲς τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα προβάλλει φοβερὴ γιὰ νὰ δείξῃ τὸ διπλό της ἔγκλημα. Μὲ κυνικὴ ἔπαρση θὰ ἀφηγηθῇ τὸ πῶς ἔκανε τὸ διπλὸ ἔγκλημα καὶ θὰ ἀφίσῃ νὰ ξεσπάσῃ ὁ ἀβάσταχτος πόνος γιὰ τὴν κόρη της Ἰφιγένεια, ποὺ θυσίασε ὁ νεκρὸς βασιληᾶς στὴν Αὐλίδα. Ἀκόμα θὰ περιγράψῃ τὸ μῖσος γι' αὐτὸν ποὺ ἔφερε καὶ μέσα στὸ παλάτι ἀκόμα τὴν ἐρωμένη του Κασσάνδρα, γιὰ νὰ μοιράζεται μ' αὐτὴ τὶς ἐρωτικὲς του στιγμές.

Φοβερὸ τὸ ἔγκλημα ἀλλὰ καὶ φοβερὴ ἡ δικαιολογία. Κίνητρα γιὰ τὸ φονικό, ἡ θυσία τῆς κόρης Ἰφιγένειας καὶ ἡ προδοσία τῆς συζυγικῆς τιμῆς μὲ τὴν κόρη τοῦ Πριάμου. Ὁ πόνος τῆς μάννας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ της, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ μῖσος γιὰ τὰ ἐρωτικὰ χάδια ποὺ ὁ ἄπιστος θὰ ἐξακολουθοῦσε καὶ μέσα

στὰ συζυγικὰ διαμερίσματα. Ἐγκλήματα πάθους καὶ ψυχικῆς ὀργῆς, ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση ὁ Αἴγισθος, ποὺ πρῶτος ἐμόλυνε τὴ συζυγικὴ τιμὴ τοῦ καταραμένου ζεύγους. Θὰ χαρῇ γιὰ τὸ διπλὸ φονικὸ ὁ Αἴγισθος, θὰ θριαμβολογήσῃ καὶ θὰ ξεσπάσῃ σὲ ἀπειλὲς στὸν ἐξωργισμένο χορὸ τῶν γερόντων, ποὺ ἐπικαλεῖται τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἐκδικητῆ Ὀρέστη (Α΄ Μέρος τῆς τριλογίας).

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

Θάρθῃ ὁ Ὀρέστης ἐκδικητὴς ἀπὸ τὴ Φωκίδα, ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο τοῦ θείου του βασιληᾶ Στρόφιου, ποὺ εἶχε καταφύγει διωγμένος ἀπὸ τὴ μητέρα του Κλυταιμνήστρα. Μαζὶ μὲ τὸν Ὀρέστη θἄναι καὶ ὁ Πυλάδης, ὁ ἐξάδελφος ποὺ θὰ βοηθήσῃ στὴν ἐκδίκηση. Ἀνηφορίζουν τώρα τὸ λόφο, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ μνῆμα τοῦ Ἀγαμέμνονα ὅπου καὶ θὰ προσκυνήσουν πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ δέκα χρόνια τοῦ φόνου. Ὁ Ὀρέστης κόβει μιὰ πλεξίδα ἀπὸ τὰ μαλλιά του, γιὰ νὰ τὴν ἀφιερώσῃ στὸν τάφο τοῦ πατέρα του καὶ ὕστερα ἀποτραβιέται νὰ κρυφθῇ ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ ἀνεβαίνουν ἀκολουθῶντας τὴν Ἠλέκτρα.

Ἡ Ἄννα Συνοδινοῦ ὡς Κλυταιμνήστρα.

Εἶναι οἱ «Χοηφόροι» αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ ἦρθαν στὸν τύμβο. Φέρνουν «χοὲς» ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήστρα καὶ δέονται γιὰ τὴ ψυχὴ τοῦ βασιληᾶ, διώχνοντας ἔτσι τὰ κακὰ πνεύματα ποὺ πλανιῶνται στὸν τάφο. Ὅμως, ἡ Ἠλέκτρα δὲν θὰ ἀφίσῃ νὰ προσφέρουν χοὲς ἀπὸ μέρους τῆς γυναίκας ποὺ δολοφόνησε τὸν πατέρα της. Συμβουλεμένη ἀπὸ τοὺς γέροντες, προσεύχεται γιὰ τοὺς φίλους τοῦ πατέρα της καὶ γιὰ ἐκεῖνον ποὺ θὰ πάρῃ πίσω τὴν ἐκδίκηση. Στὴν ἀνταύγεια τοῦ δειλινοῦ καὶ στὰ θρηνητικὰ μοιρολόγια θὰ παρουσιασθῇ τώρα ὁ Ὀρέστης ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του. Ἔχει πολλὰ σημάδια ποὺ θὰ δείξῃ στὴν ἀδελφή του, γιὰ νὰ πεισθῇ ἐκείνη πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ ἐκδικητής, σταλμένος μὲ τὴ μοῖρα του ἀπὸ τὴ Φωκίδα καὶ ἀκολουθῶντας ἐπιτακτικὸ χρησμὸ τοῦ Ἀπόλλωνα γιὰ τὴν ἐκδίκηση.

Ἀγκαλιάζονται ἔτσι τὰ δύο ἀδέλφια καὶ θρηνοῦν τὸν Ἀγαμέμνονα. Τὸ σχέδιο καταστρώνεται καὶ μπαίνει σ' ἐφαρμογή. Ὁ Πυλάδης θὰ τοὺς βοηθήσῃ καὶ ἡ ἀφοσιωμένη παραμάννα τοῦ Ὀρέστη θὰ κάμῃ ὅτι μπορεῖ γιὰ χάρη του, σὰν φτάσουν στὸ παλάτι. Κατηφορίζουν τὸ λόφο καὶ μπαίνουν στὸ ἀνάκτορο σὰν ξένοι ἀπὸ τὴ Φωκίδα καὶ μὲ καλὸ ἄγγελμα γιὰ τὴν Κλυταιμνήστρα: Ὁ Ὀρέστης, ὁ γυιός της, πέθανε κάπου στὶς Δελφικὲς ἐρημιές. Ἀπηλλαγμένη ἐκείνη ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη τοῦ ἐκδικητή, τοὺς ὑποδέχεται καὶ ζητάει περισσότερες πληροφορίες, ἐνῷ ἡ παραμάννα τοῦ Ὀρέστη εἰδοποιεῖ τὸν Αἴγισθο νὰ ἔρθῃ ἀφρούρητος πλέον τώρα. Θὰ πέσῃ ἔτσι ὁ Αἴγισθος, μόλις μπεῖ στὸ παλάτι, χτυπημένος ἀπὸ τὸν Ὀρέστη καὶ πάνω του θὰ σωριασθῇ ἡ Κλυταιμνήστρα, σκοτωμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ γυιό της...

Πάρθηκε ἡ ἐκδίκηση γιὰ τὸ φόνο τοῦ Ἀγαμέμνονα, μὰ ὁ φονηᾶς γυιὸς νοιώθει νὰ σαλεύῃ τὸ λογικό του. Μπροστά του παρουσιάζονται τώρα οἱ φοβερὲς Ἐρινύες, οἱ ἀδυσώπητες κόρες τῆς νύχτας, ποὺ μὲ τὰ νύχια τους ζητᾶνε νὰ πιοῦν τὸ αἷμα τοῦ Ὀρέστη. Σταλμένες οἱ φοβερὲς θεότητες ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο, ψάχνουν καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν συγγενῶν τους. Ὁ τόπος δὲν χωράει τώρα τὸ μητροκτόνο. Φεύγει ἔξαλλος γιὰ τοὺς Δελφοὺς καὶ οἱ Ἐρινύες τὸν καταδιώκουν, ὥσπου νὰ προσπέσῃ ἱκέτης στὸν Ἀπόλλωνα στὸ Δελφικὸ ἱερό. (Β΄ Μέρος τῆς Τριλογίας).

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Ἀπὸ τὴν προφήτισσα τοῦ μαντείου θ' ἀκούσουμε τὴν ἱστορία τοῦ Δελφικοῦ ἱεροῦ τώρα. Ὄρθια, στητὴ ἡ προφήτισσα ἐξιστορεῖ, ἐνῷ ξάφνου βλέπει στὸ ἄδυτο τοῦ ναοῦ ἕνα νέο καὶ γύρω του συναγμένες γυναῖκες μὲ ἀπαίσια μορφή. Εἶναι οἱ Ἐρινύες, οἱ θεότητες ποὺ ἔχουν περιστοιχίσει τὸν Ὀρέστη καὶ κοιμῶνται. Παρουσιάζεται ὁ Ἀπόλλων καὶ ξυπνᾷ τὶς Ἐρινύες, δηλώνοντας στὸν Ὀρέστη πὼς δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Πρέπει ὅμως νὰ φύγῃ αὐτὸς μακρυὰ ὅσο μπορεῖ καὶ νὰ καταλήξῃ μιὰ μέρα στὸ ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου καὶ θὰ δικασθῇ. Ἀποτραβιέται ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ὀρέστης ἀρχίζει τὴν περιπλάνησή του.

Ἐδῶ ἡ τραγῳδία παίρνει καινούργια μορφή. Προβαίνει τὸ φάντασμα τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ ζητάει ἐκδίκηση ἀπὸ τὶς Ἐρινύες. Ἐκεῖνες ἐξαγριώνονται, μὰ ὁ Ἀπόλλων ποὺ ξαναπαρουσιάζεται τὶς διώχνει ἀπὸ τὸ ναό του. Φεύγουν οἱ Ἐρινύες καὶ καταδιώκουν τὸν Ὀρέστη, ὥσπου τὸν συναντᾶνε στὴν Ἀττικὴ καὶ ἱκέτη στὰ πόδια τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς. Θὰ στήσουν ἐδῶ τὸ μαγικό τους χορὸ γιὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν, μὰ ἡ θεὰ τῆς Σοφίας, θὰ ἐπιτύχῃ ἀνακωχὴ ἀνάμεσά των μὲ τὴν δήλωση ὅτι αὐτὴ θὰ δικάσῃ τὸ φονηὰ ἀδέσμευτη ἀπὸ φιλίες καὶ μίση. Γι' αὐτὸ καὶ σωπαίνουν οἱ κραυγὲς τῶν Ἐρινύων καὶ ὁ θρῆνος τοῦ Ὀρέστη. Ἀρχίζει ἡ δίκη, μὰ ἡ Ἀθηνᾶ βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση. Οἱ δικαιολογίες τοῦ Ὀρέστη τὴ συγκινοῦν, ἀλλὰ καὶ οἱ κατηγορίες τῶν Ἐρινύων τὴν ἐξοργίζουν. Καὶ ἐδῶ ἡ ἀγωνία τοῦ θεατῆ φτάνει στὸ κατακόρυφο, βλέποντας τὴν Ἀθηνᾶ νὰ δηλώνῃ ἀδυναμία νὰ συνεχίσῃ τὴ δίκη καὶ ἀκούγοντας νὰ φωνάζῃ πὼς θὰ καλέσῃ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὸ ὁρκωτὸ δικαστήριο τῶν Ἀθηναίων, τὸν Ἄρειο Πάγο. Ἀποσύρεται λοιπὸν ἡ Ἀθηνᾶ καὶ οἱ Ἐρινύες ἀφίνουν τὴν ὀργή τους νὰ ξεσπάσῃ, λέγοντας πὼς ἡ παληὰ ἔννομη τάξη, ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπ' αὐτές, πάει νὰ καταργηθῇ τώρα κάνοντας τόπο στὴν ἀναρχία.

Ὁ Θάνος Κωτσόπουλος στὸ ρόλο τοῦ Ὀρέστη.

Τὰ μεγάλα νομικὰ προβλήματα τοῦ καιροῦ τοῦ Αἰσχύλου, ἀλλὰ καὶ τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, φτάνουν στὸ κατακόρυφο μὲ τὴν ἐπανάληψη τῆς δίκης ἀπὸ τὸν Ἄρειο Πάγο. Ἔρχεται ὁ Ἀπόλλων καὶ δηλώνει πὼς θὰ συνηγορήσῃ γιὰ τὴν ἀθώωση τοῦ Ὀρέστη. Ἔτσι ἡ δίκη προχωρεῖ καὶ οἱ δύο ἀντίδικοι, οἱ Ἐρινύες καὶ ὁ Ὀρέστης, ἐκθέτουν τὶς ἀπόψεις των καὶ προβάλλουν τὰ ἐπιχειρήματα. Τέλος, τὸ δικαστήριο ψηφίζει καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπιτυγχάνει τὴν ἰσοψηφία μὲ τὴν ψῆφο της. Ἀκαταμάχητο νομικὸ ἀξίωμα εἶναι ὅτι ἡ ἰσοψηφία ἰσχύει ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, ὅπως ὑποστηρίζει ἡ Ἀθηνᾶ. Ὁ Ὀρέστης ἀθῳώνεται ἔτσι καὶ φεύγει γιὰ τὴν πατρίδα του, μὰ οἱ Ἐρινύες, ἐξαγριωμένες ἀπὸ τὴν ἀπόφαση ἀπειλοῦν πὼς θὰ ρίξουν μεγάλες συμφορὲς στὴν πόλη ποὺ τὶς ἔχει ἔτσι προσβάλλει. Μὲ τὴ σοφία της ἡ Ἀθηνᾶ κατορθώνει νὰ τὶς ἐξευμενίσῃ σιγὰ - σιγά, δίνοντας τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ καθιερώσῃ στὴν Ἀθήνα εἰδικὴ λατρεία γι' αὐτές. Ἀκόμα, τοὺς ὑπόσχεται, πὼς θὰ τοὺς χτίσουν πολλὰ ἱερὰ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ θὰ τοὺς ἀπονέμουν ἐξαιρετικὲς τιμὲς κάθε χρόνο, ἂν θελήσουν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν πόλη τους σὰν ἀγαθοποιὲς θεότητες τοῦ ἐπάνω κόσμου. Οἱ ὑποσχέσεις καταπραΰνουν ἔτσι τὶς Ἐρινύες, ποὺ παραιτοῦνται ἀπὸ τὴν ὀργή τους. Οἱ ἄγριες κόρες τῆς νύχτας δὲν θὰ εἶναι πιὰ στὸ μέλλον ἐκδικήτριες καὶ πρόξενοι

συμφορῶν, ἀλλὰ χορηγοὶ εὐημερίας. Μὲ τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς των θὰ αὐξάνουν τὶς σοδειές, τὰ κοπάδια θὰ γεννοῦν καὶ οἱ μητέρες τῆς 'Αθήνας θὰ κάνουν πολλὰ παιδιά. Κοντὰ σ' αὐτά, ἀντὶ ἀρῶν θὰ προφέρουν εὐχὲς, ποὺ στὸ στόμα των θὰ γίνονται προφητεῖες καλοδεχάμενες γιὰ τὸ μέλλον. Μεταβάλλονται ἔτσι ἀπὸ 'Ερινύες σὲ «Εὐμενίδες» καὶ μία πομπὴ σχηματίζεται, μὲ τὴν 'Αθηνᾶ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὸ λαὸ ποὺ ἀκολουθεῖ, γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν οἱ Εὐμενίδες στὴ νέα τους κατοικία, κάπου κοντὰ στὸν Κολωνό... (Γ' Μέρος τῆς τριλογίας).

***

Μὲ τὶς «Εὐμενίδες» κλείνει ἡ τριλογία τοῦ Αἰσχύλου «'Ορέστεια» σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα θρησκευτικῆς περισυλλογῆς καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἰσορροπίας. Τὸ σατυρικὸ δρᾶμα «Πρωτεύς» ποὺ ἦταν τὸ τέταρτο μέρος τῆς ὅλης τετραλογίας, δυστυχῶς δὲν σώζεται. Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι μὲ τὴν τετραλογία αὐτὴ ὁ Αἰσχύλος νίκησε στὸν δραματικὸ ἀγῶνα τοῦ 458 π.Χ., ἀλλὰ καὶ ὅτι μὲ τὴν τετραλογία αὐτὴ ἔκλεισε τὴν ποιητική του σταδιοδρομία. Δυσαρεστημένος ὁ Αἰσχύλος ἀπὸ τοὺς "Αρχοντες τῆς 'Αθήνας καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν Περικλῆ, κατέφυγε καὶ πάλι στὴν αὐλὴ τοῦ 'Ιέρωνος τῶν Συρακουσῶν, ἐνῷ μετὰ δύο χρόνια πέθανε στὴ Γέλα τῆς Σικελίας βαθειὰ πικραμένος. Λέγεται ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τῆς πίκρας του γιὰ τοὺς 'Αθηναίους ὠφείλετο στὸ ὅτι κατὰ τὸ 468, ἤτοι δέκα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσίαση τῆς «'Ορέστειας» στὴν σκηνή, νικήθηκε στὸ δραματικὸ ἀγῶνα ἀπὸ τὸν νεωτερίζοντα Σοφοκλῆ, ποὺ οἱ 'Αθηναῖοι τὸν ἔφεραν πρῶτο ποιητή.

'Οπωσδήποτε, ὁ Αἰσχύλος θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους πατὴρ τῆς τραγῳδίας. Τὸ γεμᾶτο μεγαλοπρέπεια μνημεῖο στὰ 'Ελληνικὰ γράμματα «'Ορέστεια», εἶναι ὅ,τι τὸ καλύτερο μποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ ἡ 'Ελληνικὴ φαντασία ὕστερα ἀπὸ τὴν «'Ιλιάδα» καὶ τὴν «'Οδύσσεια» τοῦ 'Ομήρου. 'Η μεγαλοπρέπεια καὶ τὸ ἠθικὸ σθένος τῶν τραγῳδιῶν του, πολὺ δίκαια ἔκαμαν τοὺς συγχρόνους του νὰ εἰποῦνε ὅτι «μεθύων ἐποίει τὰ δέοντα». 'Απὸ τὰ ἐνενήντα δύο δράματα ποὺ ἔγραψε συνολικά, σώζονται μόνον τὰ ἑπτά, ἤτοι «Προμηθεὺς Δεσμώτης», «'Επτὰ ἐπὶ Θήβαις», «Πέρσαι», «'Ικέτιδες» καὶ τὰ τρία τῆς «'Ορέστειας», ποὺ ἀπετέλεσαν τὸ ἐναρκτήριο ἔργο τοῦ μεγαλειώδους ἐφετεινοῦ Φεστιβὰλ τῆς 'Επιδαύρου.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀμφίσσης.

Ἀδιέξοδος τῆς ὁδοῦ Παλαμηδίου 33, στὸ Κολωνό.

Ἡ Ἄμφισσα ἢ τὰ γνωστὰ σ' ὅλους Σάλωνα, εἶναι πόλις ἀρχαιοτάτη, μία δὲ ἀπὸ τὶς κυριώτερες πόλεις τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν. Στὴν ἀρχαιότητα εἶχε περὶ τὶς 70.000 κατοίκους.

Ἐτυμολογικὰ ἡ λέξις Ἄμφισσα, παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα ἀμφιέννυμι (περιδύομαι), ἐπειδὴ ἡ πόλις περιειδύετο ἀπὸ πολλὰ ὑψώματα τῆς Γκιώνας καὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Κατὰ τὴν μυθολογία, ὀφείλει τ' ὄνομά της στὴν Ἄμφισσα, κόρη τοῦ Μάκαρος, γυιοῦ τοῦ Αἰόλου. Κατ' ἄλλην ἐκδοχήν, κτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἀνδραίμονα, γυιὸ τοῦ Ὀξύλου.

Στὴν Ἄμφισσα ὑπάρχει ἀκόμη σήμερα ἡ ἀρχαία ἀκρόπολις, τὸ γνωστὸ «κάστρο τῆς Ὡργιᾶς». Ἐκεῖ ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, τῶν Διοσκούρων καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὡς πρῶτοι κάτοικοί της, φέρονται οἱ Κύκλωπες. Στὸν ἀγώνα τοῦ 1821, ἡ Ἄμφισσα προσέφερε ἀρκετά. Ἔνδοξοι γόνοι της, ὅπως οἱ Γιαντζῆς, Πανουργιᾶς, Καραπλαῖοι κ.ἄ., ἔγιναν γνωστοὶ γιὰ τὰ ἡρωϊκά των κατορθώματα.

Σήμερα εἶναι πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ Φωκίδος. Στὴν πλατεῖα Ἡσαΐου, βρίσκεται ὁ ἀνδριὰς τοῦ Ἐθνομάρτυρος Ἐπισκόπου Σαλώνων Ἡσαΐου. (Σκοτώθηκε, μαχόμενος ἡρωϊκὰ στὰ Χαλκόματα, πιὸ πάνω ἀπὸ τὶς Θερμοπύλες).

Ἀμφιτρίτης.

Πάροδος Φαιδριαδῶν 105, στὴ Κυψέλη.

Ἡ Ἀμφιτρίτη, μιὰ ἀπὸ τὶς (50) Νηρηΐδες, ἦτο σύζυγος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα. Κατ' ἄλλην ἐκδοχήν, ἦτο μία ἀπὸ τὶς Ὠκεανίδες.

Στὸ μουσεῖο τοῦ Μονάχου, σώζεται ἀνάγλυφο ποὺ παριστάνει τοὺς γάμους τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

Ἀμφιτρύωνος.

Πάροδος Φυλασίων 27, στὰ Κάτω Πετράλωνα.

Ὁ Ἀμφιτρύων, γυιὸς τοῦ Ἀλκαίου, βασιλέως τῆς Τίρυνθος, ἦτο ἐγγονὸς τοῦ

Περσέως. Ἡ σύζυγός του Ἀλκμήνη, κόρη τοῦ Ἠλεκτρύονος, ἀπάτησε τὸν σύζυγόν της μὲ τὸν Δία (κατόπιν δόλου τοῦ Διός). Ἔτσι γεννήθηκαν, κατὰ τὴν μυθολογία πάντοτε, ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ἰφικλῆς.

Ἀναβρυτῆς.

Πάροδος τῆς ἀρχῆς τῆς ὁδοῦ Κοκκινάκη, στὸν Ἅγ. Ἐλευθέριο Ἀχαρνῶν.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασίας της, στὴ γνωστὴ βιομηχανικὴ κωμόπολι τῆς ἐπαρχίας Λακεδαίμονος, ποὺ βρίσκεται στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ Ταϋγέτου, δέκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Σπάρτη. Κοντὰ στὴν Ἀναβρυτή, ὑπῆρχε ναὸς τῆς Δήμητρας. (Τὴν ἴδια ὀνομασία φέρει καὶ χωριὸ τῆς Ναυπακτίας ποὖναι γνωστὸ καὶ ὡς Βετοψέστα).

Ἀναγεννήσεως.

Πάροδος Φιλολάου 179, στὸν Ὑμηττό.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὴ γνωστὴ κοσμοϊστορική, πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ κίνησι, ἡ ὁποία ἐξεδηλώθη τὸ πρῶτον στὴν Ἰταλία τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνος καὶ διήρκεσε περίπου τρεῖς αἰῶνες. Ἡ Ἀναγέννησις, θεωρεῖται σὰν μιὰ ἀφύπνισις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς καὶ ἀναμφισβήτητα ἐπέδρασε σημαντικὰ στὴν ὅλη κατοπινὴ ἐξέλιξι τῶν γραμμάτων, τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ γενικώτερα. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀνεδείχθησαν ἐξαίρετοι ἀντιπρόσωποι τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων, ποὺ τὸ πέρασμά τους ἀπετέλεσε σταθμὸ στὴν παγκόσμια ἱστορία.

Ἀναγνωσταρᾶ.

Πάροδος Ἀμφείας 32, στὸ Γκύζη.

Ὁ Χρῖστος Ἀναγνωσταρᾶς, Πελοποννήσιος ἀγωνιστὴς τοῦ 21, γεννήθηκε στὸ χωριὸ Ἀγρίλος τῆς Ν. Ἀρκαδίας τὸ 1760, ἀπὸ πατέρα ἱερέα. Τὸ πραγματικό του ὄνομα ἦτο Χρῖστος Παπαγεωργίου, πῆρε ὅμως τ' ὄνομα Ἀναγνώστης, ἐπειδὴ βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὸ ψαλτήρι τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἀναγνωσταρᾶς, ἐξ αἰτίας τῆς σωματικῆς του διαπλάσεως.

Ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἄξιους δημιουργοὺς τῆς Ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως. Διετέλεσε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀκολουθῶντας τὴν πολιτικὴ μερίδα τοῦ Κωλέττη καὶ Κουντουριώτη, ἔγινε διώκτης τῶν Κολοκοτρώνη, Ζαΐμη, Λόντου κ.ἄ. Αὐτὲς του ὅμως τὶς πολιτικὲς παρεκτροπές, ξέπλυνε μὲ τὸν ἡρωϊκό του θάνατο στὴ μάχη τῆς Σφακτηρίας (26 Ἀπριλίου 1825).

Ἀναγνωστοπούλου.

Ἀπὸ πλατεῖα Κολωνακίου 7, στὸ Κολωνάκι.

Ὁ Παναγιώτης Ἀναγνωστόπουλος, ἀπὸ τὰ πρῶτα μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καθὼς καὶ συναρχηγὸς αὐτῆς μαζὶ μὲ τὸν Σκουφᾶ, Ξάνθο καὶ Τσακάλωφ, ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανέστερους ἄνδρες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Γεννήθηκε, μᾶλλον, στὴν Ἀνδρίτσαινα. Κατεῖχετο ἀπὸ ἄδολο ἰδεαλισμό, ἀγνὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα καὶ ἄκαμπτη Ἐθνικὴ συνείδησι. Ἄτεγκτος, καθὼς ἦτο, σ' ὅλες του τὶς ἐκδηλώσεις, προκάλεσε τὸ φθόνο πολλῶν.

Πῆρε μέρος στὴν πολιορκία τῆς Τριπόλεως, τῆς Ἀκροκορίνθου, στὴν ἔφοδο τοῦ Ναυπλίου κ.ἄ. καὶ ἐπέδειξε ἡρωϊσμὸ καὶ πολεμικὸ σθένος.

Τὸ 1828, διωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Καποδίστρια, νομάρχης Ἠλείας. Ὑπηρέτησεν ἐπίσης ὡς νομάρχης, στὴν Εὔβοια, Λακωνία κ.ἀ. Πέθανε τὸ 1854, προσβληθεὶς ἀπὸ χολέρα, πτωχὸς μὲν ἀλλ' ἀθάνατος στὴν ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος

Ἀναγνώστου

Πάροδος Ἀμφείας 20, στοῦ Γκύζη.

Ὁ Ἀναγνώστου Ἀθανάσιος ἢ Ἀθανασούλας ἀγωνιστὴς τοῦ 21 ἀπὸ τ' Ἄγραφα, πληγώθηκε στὴ μάχη τοῦ Χαϊδαρίου, πολεμῶντας τοὺς Τούρκους.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

.....

—«Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του;..».

—«Στὴ ζωή του!!!».

Ὁ Κύριος Προβίνς ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος, κι' ὕστερα εἶπε μαλακὰ στὸν Ἀλλὲν Ρομπέρ:

—«Σ' εὐχαριστῶ πολύ, παιδί μου!!!».

...Στὶς ἔντεκα ἡ ὥρα ἡ περίπολος τηλεφώνησε. Κανένα ἴχνος τοῦ παιδιοῦ στὴ Μελούν... μά, μπορεῖ νὰ εἶχε ἀνέβει στὸ Παρίσι, μ' ἕνα ἀπὸ τὰ περαστικὰ αὐτοκίνητα... Γι' αὐτὸ εἰδοποιήθηκεν ἀμέσως ἡ Δικαστικὴ Ἀστυνομία...

...Λίγο πρὶν τὸ μεσημέρι, ὁ κύριος Προβίνς εἶδε νὰ φθάνῃ ὁ Κλεμανσὼ μὲ μπότες, μὲ μανδύα, μὲ τὸ μπαστούνι του στὸ χέρι.

—«Κύριε Προβίνς, οἱ χωροφύλακες ἔχουν βέβαια ἀστυνομικοὺς σκύλους; Ἔτσι δὲν εἶναι;...».

—«Ἐδῶ δὲν ἔχουν· ἀλλὰ στὴ Μελοὺς ἀσφαλῶς. Γιατί;».

—«Θὰ μποροῦσαν νὰ μᾶς δανείσουν ἕνα ζευγάρι;».

—«Ἀλλά...».

Κανένα «ἀλλὰ» δὲν ἐκλόνισε τὸ γέρο... Ἐχρειάσθηκε στὸ τέλος νὰ τοῦ κάνουν τὴ χάρη... Ἔτσι ἐτηλεφώνησε στὴν Χωροφυλακή, πήγανε νὰ βροῦν τοὺς σκύλους, τοὺς ἔφεραν... Μά, ὁ χωροφύλακας προειδοποίησε τὸν Κλεμανσώ :

—«Ἂν αὐτὸ τὸ θέλετε γιὰ ν' ἀκολουθήσετε τὰ ἴχνη τοῦ παιδιοῦ, ἄχρηστο!!! Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ὅλα εἶναι χιονισμένα... ποῦ να βρεθοῦν ἴχνη πάνω στὸ χιόνι, ἀφοῦ ἡ δραπέτευση ἔγινε πρὶν νὰ χιονίσῃ!.. Κι' ἔπειτα δὲν ἔχουμε καὶ κανένα προσωπικὸ ἀντικείμενο τοῦ παιδιοῦ μαζί μας... θὰ τὸ δίναμε στὰ σκυλιὰ νὰ τὸ μυρίσουν, καὶ τότε θἄχουμε ἐλπίδες ἐνῷ τώρα... ποῦ πᾶμε;...».

Ὅλοι σώπασαν... Ὁ χωροφύλακας εἶχε δίκηο... Ὁ Ὀλὰφ δὲν ἄφισε πίσω του τίποτε δικό του... Τὰ εἶχε πάρει ὅλα μαζί του... Δηλαδὴ δὲν εἶχε πάρει τίποτε... Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν ἡ μόνη του περιουσία...

Μά, ὁ Κλεμανσὼ διέκοψε τὴ σιωπή... Καὶ εἶπε κοκκινίζοντας...

—«...Ἔχω... ἔχω σπίτι μου ἕνα... ἕνα ζιλέ... τοῦ τὸν δάνειζα ὅταν τέλειωνε τὴ δουλειὰ στὸν κῆπο... Ἀφίστε με λοιπὸν νὰ δοκιμάσω!!! Τί ἄλλο καλύτερο ἔχουν νὰ κάνουν αὐτὰ τὰ σκυλιά;.. Κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, τί ἄλλο καλύτερο ἔχουμε νὰ κάνουμε;.. Πᾶμε λοιπόν;..».

...Ξεκίνησαν τέσσαρες... Ὁ χωροφύλακας μπροστά, μὲ τοὺς σκύλους... Ὁ Προβίνς... ὁ «Ἄσπρο Δόντι»... καὶ ὁ γέρος, ποὺ βάδιζε κοντὰ στὸ χωροφύλακα, κτυπῶντας τοὺς θάμνους μὲ τὸ ρόπαλό του... Εἶχε ξαναρχίσει νὰ πέφτῃ τὸ χιόνι ἀσυγκίνητο... Ὁ Κλεμανσώ, κάτω ἀπ' τὴν κουκούλα του, ἔμοιαζε μὲ τὸν Ἄη Βασίλη τῆς Πρωτοχρονιᾶς... Στοὺς σκύλους ἔδιναν κάθε τόσο καὶ λιγάκι νὰ μυρίσουν τὸ

τρυπημένο μάλλινο ζιλέ... Κι' αὐτοὶ ξεκινοῦσαν... Μά, σὲ λίγο ξαναγύριζαν πάλι μὲ κατεβασμένα τ' αὐτιά...

Ὁ Κλεμανσὼ μουρμούριζε ἀκατανόητες λέξεις... Ἀλλά, λίγο-λίγο, ξεχνῶντας τὴν παρουσία τῶν ἄλλων ποὺ ἡ ἀγωνία καθιστοῦσε ἐντελῶς σιωπηλούς ἄρχισε νὰ μιλᾷ δυματά... Ὁλοένα καὶ πιὸ δυνατά... ὥσπου ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

—«Γυϊόκα! Γυϊόκα! Γυϊόκα μου!... ποῦ εἶσαι;... Ἀπάντησέ μου μικρέ μου!!! Εἶμαι ὁ μπαμπάς σου!!! Καὶ σὲ ζητάω!.. Εἶμαι ἐδῶ, γυϊέ μου! Εἶμαι ἐδῶ!!!...».

...Οἱ σπαρακτικὲς φωνές του ἀντηχοῦσαν κατὰ τρόπο σχεδὸν μακάβριο μέσα σ' αὐτὸ τὸ νεκρὸ δάσος. Καμμιὰ φορὰ ἕνα κομμάτι χιόνι ἔπεφτε μαλακὰ ἀπὸ ἕνα κλαδί... Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση στὰ παράπονά του... μιὰ ἀπάντηση αὐθάδης καὶ ὑβριστική... Σὰν τὰ δέντρα νὰ ἔφτυναν πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀσυνήθιστο ἐπισκέπτη...

...Ἕνα ἀπέραντο νεκροταφεῖο ἦταν τὸ δάσος... ἕνα μουσεῖο σκεπασμένο μὲ λευκὰ καλύμματα... μιὰ παγίδα καλὰ καμουφλαρισμένη...

Ὅταν ὁ Κλεμανσὼ σιωποῦσε δὲν ἀκούγονταν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα τῶν σκύλων.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ χωροφύλακας ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του... Πέρασε κι' ὅλας μιὰ ὥρα... μιὰ ὥρα χαμένη...

—«Φοβοῦμαι πολὺ...» ἄρχισε νὰ λέῃ... Ἀλλὰ ὁ «Ἄσπρο Δόντι» τοῦ ἔνευσε νὰ σωπάσῃ... Ἔπρεπε νὰ συνεχίσουν τὴν ἔρευνα... Ἦταν τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν... Δέκα βήματα πιὸ 'κεῖ, ὁ γέρος ξανάρχισε τὴ μελῳδία του : —«Ἀπάντησέ μου, γυϊόκα μου... Γυϊόκα μου!!!...».

Ἐπλησίαζαν στὸ βάλτο... Ὁ Προβίνς καὶ ὁ «Ἄσπρο Δόντι» ἔκαναν τὴν ἴδια σκέψη χωρὶς νὰ τὴν ἐξωτερικεύσουν. Μονάχα τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν: «Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ ἦταν παγωμένος ὁ βάλτος!» συλλογίστηκαν...

Μικρὰ κλαδιὰ ξεπρόβαλλαν ἀπὸ τὸ βάλτο, ὅμοια μὲ χέρια ποὺ ζητοῦν βοήθεια.

—«Μικρέ μου!» φώναξεν ὁ Κλεμανσὼ «μικρέ μου!». Καὶ ξαφνικὰ τὰ δυὸ σκυλιὰ ἐγαύγισαν σὰν πληγωμένα ζῶα... Τὰ εἶδαν νὰ ρίχνωνται μέσα σὲ μιὰ συστάδα δέντρων νὰ ξετινάζουν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ χιόνι, νὰ ξύνουν τὸ ἔδαφος μὲ τὰ νύχια τους, νὰ βγαίνουν πάλι κλαψουρίζοντας, νὰ μπαίνουν πάλι μέσα.. Ὁ γέρος καὶ ὁ «Ἄσπρο Δόντι» ὥρμησαν ἀπὸ πίσω τους, ἀπομακρύνοντας τὰ χαμηλὰ κλαδιὰ ποὺ τοὺς κτυποῦσαν καθὼς πέρναγαν...

«Μαρώ! Ταράρ! Ἐδῶ...Ψίτ! Ψίτ! Μαρώ, εἶπα! Ταράρ! Ἐδῶ! Ἐλᾶτε ἐδῶ..». Ἄδικα προσπαθοῦσεν ὁ χωροφύλακας νὰ φέρῃ πίσω τὰ σκυλιά του, φωνάζοντάς τα... Ἐκεῖνα δὲν ὑπάκουγαν αὐτὴν τὴν στιγμή...

Ἀφοῦ ἔφτασαν πρὶν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, ἐμύριζαν μὲ φρίκη καὶ ἀνυπομονησία μιὰ ἄκαμπτη μάζα ἀπὸ καστανὸ ὑλικὸ καὶ ἕνα βαθὺ ἰῶδες πρόσωπο... Ἦταν ὁ Ὀλάφ, ἀναίσθητος...

Ὁ «Ἄσπρο Δόρτι» θέλησε νὰ τὸν ἁρπάξῃ...

—«Ὄχι! Ἐγώ. Δική μου εἶναι αὐτὴ ἡ δουλειὰ» φώναξε ἀπότομα ὁ γέρος, καὶ μετέφερε στὴν ἀγγαλιά του τὸ σῶμα...

Ἔβγαλε καὶ πέταξε ἀπ' τ' αὐτί του λίγο βαμβάκι, ποὺ ἔμενε ἐκεῖ ἀπὸ μῆνες καὶ κόλλησε αὐτὸ τ' αὐτὶ πάνω στὸ παγωμένο στῆθος τοῦ παιδιοῦ....

Ἡ ἀγωνία καὶ τὸ κρύο τοῦ εἶχαν κάνει πέτρινο τὸ πρόσωπό του... ἀλλὰ οἱ ἄλλοι εἶδαν αὐτὸ τὸ γέρικο πρόσωπο νὰ ξανανειώνῃ σὲ μιὰ στιγμὴ κατὰ εἴκοσι χρόνια... Τὸν κυρίευσε μιὰ χαρὰ ὑπεράνθρωπη, παντοδύναμη, ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ γνώριζε πιά...

—«Ζῇ!...» ἐκραύγασε μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία. «Ζῇ!».

(Συνεχίζεται)

ΔΕΛΤΙΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

(4897/26/13/1/20-6-59)

«Περὶ ἐφοδιασμοῦ τῶν πολιτῶν διὰ δελτίου ταυτότητος νέου τύπου»

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 87/45 «περὶ ὑποχρεωτικοῦ ἐφοδιασμοῦ διὰ δελτίων ταυτότητος», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ Α.Ν. 550/1945 καὶ Ν.Δ. 179/1946, ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον 1

Ὑπόχρεοι πρὸς ἐφοδιασμὸν διὰ δελτίου.

1. Πάντες οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. 87/45 ὑπόχρεοι πρὸς ἐφοδιασμὸν διὰ δελτίου ταυτότητος, ὀφείλουσι νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ νέου δελτίου ταυτότητος, κατὰ τὰ κατωτέρω λεπτομερῶς καθοριζόμενα.

2. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικοὺς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἀρκεῖ τὸ ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας των χορηγούμενον δελτίον ταυτότητος, ἐφ' ὅσον χρόνον οὗτοι διατελοῦν ἐν ἐνεργείᾳ.

3. Αἱ προθεσμίαι ἐντὸς τῶν ὁποίων δέον νὰ γίνῃ ὁ ἐφοδιασμὸς διὰ δελτίων ταυτότητος τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποχρέων πρὸς τοῦτο, καθορίζονται γενικῶς ἢ κατὰ περιφερείας τοῦ Κράτους διὰ διαταγῆς ἡμῶν.

4. Τὰ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ἐκδιδόμενα δελτία, ἀνανεοῦνται ἀνὰ δεκαετίαν.

Ἄρθρον 2

Ἁρμόδιαι πρὸς ἔκδοσιν ἀρχαί.

1. Εἰς ἃς πόλεις ἰσχύει ὁ θεσμὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἁρμόδιαι ἀρχαὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν δελτίων ταυτότητος εἶναι, διὰ μὲν τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τὰ οἰκεῖα Παραρτήματα Ἀσφαλείας, διὰ δὲ τὰς Πάτρας καὶ Κέρκυραν, τὰ εἰς τὰς πόλεις ταύτας Τμήματα Γεν. Ἀσφαλείας.

2. Εἰς τὴν λοιπὴν Χώραν, τὴν ἀστυνομευομένην ὑπὸ τῆς Β. Χωροφυλακῆς, ἁρμόδιαι ἀρχαὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν δελτίων ταυτότητος εἶναι τὰ οἰκεῖα Τμήματα Γεν. Ἀσφαλείας, ὅπου δὲν δὲ ὑπάρχουσι τοιαῦτα, Ἀστυνομικὰ Τμήματα ἢ Ὑποδιοικήσεις Χωρ/κῆς (διὰ τὴν Ὕπαιθρον), ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Δ/σεως Χωρ/κῆς. Διὰ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης ἁρμόδια διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν δελτίων ταυτότητος καθίστανται τὰ Ἀστυν. Τμήματα, ἕκαστον διὰ τὴν περιφέρειάν του.

Τὰ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας ἐκδιδόμενα δελτία ταυτότητος, ὡς ἀνωτέρω ἐν ἐδαφίοις 1 καὶ 2 καθορίζεται, ὑπόκεινται εἰς τελικὸν ἔλεγχον καὶ ἐπικύρωσιν ὑπὸ προϊσταμένων κλιμακίων, ὡς τοιαῦτα δὲ ὁρίζονται αἱ οἰκεῖαι Ὑποδ/νσεις Γεν. Ἀσφαλείας διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ, αἱ οἰκεῖαι Ἀστυν. Δ/νσεις διὰ τὰς Πάτρας καὶ Κέρκυραν, ἡ Ὑποδ/σις Γεν. Ἀσφαλείας διὰ τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης καὶ αἱ οἰκεῖαι Δ/σεις Χωρ/κῆς διὰ τὴν λοιπὴν Χώραν.

Ἄρθρον 3

Δικαιολογητικὰ πρὸς ἔκδοσιν.

1. Διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ δελτίου ταυτότητος, ὑποβάλλεται αὐτοπροσώπως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου τῆς μονίμου κατοικίας του, ἔντυπος αἴτησις (καρτέλλα) εἰς τριπλοῦν, ὡς τὸ κατωτέρω ὑπόδειγμα, χορηγουμένη ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας ἥτις συμπληροῦται καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐνδείξεις, χειρογράφως, δι' ἀνεξιτήλου μελάνης, ὑπὸ τῆς δεχομένης τὴν αἴτησιν ἀρχῆς.

2. Μετὰ τῆς ἐντύπου αἰτήσεως συνυποβάλλονται:

α) Πιστοποιητικὸν Δήμου ἢ Κοινότητος, προσφάτου ἐκδόσεως, χορηγούμενον δωρεάν, ἐξ οὗ νὰ προκύπτῃ ὅτι ὁ αἰτῶν ἢ ἡ αἰτοῦσα εἶναι ἐγγεγραμμένη εἰς τὰ Δημοτολόγια, διὰ δὲ τοὺς ἄρρενας καὶ εἰς τὰ Μητρῷα ἀρρένων Δήμου ἢ Κοινότητος τοῦ Κράτους, προσδιοριζομένων καὶ τῶν ἀντιστοίχων ἀριθμῶν, ὑφ' οὓς φέρονται ἐγγεγραμμένοι.

Τὰ πρὸς αὐτὸν τὸν σκοπὸν κατατεθειμένα εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἁρμοδίας ὑπηρεσίας ἐκδόσεως δελτίου ταυτότητος, ἀπὸ 1-1-1950 καὶ ἐντεῦθεν ἐκδοθέντα πιστοποιητικὰ Δήμου ἢ Κοινότητος καὶ περιέχοντα τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα, ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἐφ' ὅσον τοιαῦτα ὑπάρχουσι παρ' αὐταῖς.

Προκειμένου περὶ γυναικῶν μὴ ἐγγεγραμμένων εἰς τὰ Δημοτολόγια ἢ τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία, ἡ ἔλλειψις πιστοποιητικοῦ ἢ ἀντιγράφου ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, θ' ἀναπληροῦται ἐπὶ μὲν τῶν περιπτώσεων ἀγάμων, δι' ἐνόρκου βεβαιώσεως δύο μαρτύρων ἐνώπιον τῆς δεχομένης τὴν αἴτησιν ἀρχῆς, ἐπὶ δὲ τῶν ἐγγάμων διὰ πιστοποιητικοῦ ἐγγραφῆς τοῦ συζύγου αὐτῶν εἰς μητρῷα Δήμου ἢ Κοινότητος τοῦ Κράτους καὶ ἀντιγράφου ληξιαρχικῆς πράξεως τελέσεως γάμου.

β) Τέσσαρες φωτογραφίαι προσφάτου ἐκδόσεως διαυγεῖς καὶ ἐπὶ λευκοῦ χάρτου, πορώδους τύπου ΜΑΤ, διαστάσεων 0,04 × 0,04 αἵτινες ν' ἀπεικονίζωσι τὴν ἐνεστῶσαν μορφὴν τοῦ κατόχου μέχρι τοῦ στήθους (μπούστο) μόνον κατὰ μέτωπον (ΦΑΣ) καὶ ἀσκεπῆ.

Πρώτη ὄψις τῆς (καρτέλλας)

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

ΑΙΤΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Γενικὸς Ἀριθμὸς

Δ

Ἐπώνυμον

Ὄνομα

Γεννηθεὶς τὴν

Εἰς

Κατοικία

Ὄνομα πατρὸς

Ὄνομα μητρὸς

Τὸ γένος

Ὄνομα συζύγου

Τὸ γένος

Ἐπάγγελμα

Ὑπηκοότης

Θρήσκευμα

Δημότης — A. M.

Μητρ. ἀρρένων — A.

Πρὸς

Βάσει τῶν ὡς ἄνω δηλουμένων στοιχείων μου, παρακαλῶ ὅπως μοὶ χορηγηθῇ δελτίον ταυτότητος.

Ἐν _____ τῇ _____ 19___

Ὁ Αἰτῶν—Δηλῶν

Ὁ Παραλαβὼν

ΑΛΛΑΓΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

Ἀριθμὸς Α.Ε.Β.Τ.

Κ.Υ.Α.Τ.

Ἀνάστημα

Σχῆμα προσώπου

Χρῶμα ὀφθαλμῶν

Δελτία ταυτότητος νέου τύπου

7265

Δευτέρα ὄψις αἰτήσεως (καρτέλλας)

ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ : Οἱ ὑπογεγραμμένοι μάρτυρες :

1ος) _____ ἐτῶν

_____ _____

ἐπαγγέλματος κάτοικος

2ος) _____ ἐτῶν

_____ _____

ἐπαγγέλματος κάτοικος

Βεβαιοῦμεν τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ αἰτοῦντος καὶ ἔναντι εἰκονιζομένου προσώπου τ___

_____

Ὑπογραφὴ 1ου μάρτυρος | Ὑπογραφὴ 2ου μάρτυρος

Φωτογραφία τοῦ αἰτοῦντος καὶ σφραγὶς ἐλέγχου

Ἀποτύπωμα δείκτου δεξιᾶς

Ἠλέγχθη καὶ βεβαιοῦται τὸ ἀκριβὲς τῶν ἐν τῇ παρούσῃ δηλώσει στοιχείων.

A.B.T._____

ΥΠΗΡΕΣΙΑ : _____

Ὁ δεχθεὶς καὶ ἐλέγξας τὰ δικαιολογητικὰ Ὁ Διοικητὴς

Τὴν _____ ἠτήσατο ἀντίγραφον Δελτίου ἕνεκεν

_____

Τὴν _____ ἐχορηγήθη νέον ὑπ' ἀριθ.

_____

Θέσις χαρτοσήμου ἀκυροῦται διὰ διατρήσεως

7266

Δελτία ταυτότητος νέου τύπου

3. Αἱ κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευρὰς τῆς ἀνωτέρω αἰτήσεως (καρτέλλας) ἔντυποι ἐνδείξεις συμπληροῦνται χειρογράφως δι' ἀνεξιτήλου μελάνης, ὑπὸ τῆς δεχομένης τὴν αἴτησιν ἀρχῆς. Τὸ δελτίον ταυτότητος συμπληροῦται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας πρὸς ἔκδοσιν τούτου ἀρχῆς.

4. Ἐπὶ τοῦ δελτίου ταυτότητος καὶ ἐπὶ ἑκάστης καρτέλλας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ὡς ἄνω καὶ τὴν ὑπογραφὴν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος, τίθεται εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν ἀνὰ μία ἀποτύπωσις τοῦ δείκτου τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρός, ἁπλῆ καὶ οὐχὶ κυλινδρική.

Ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας ἀποτυπώσεως τοῦ δεξιοῦ δείκτου, λόγῳ ἐλλείψεως ἢ φθορᾶς, λαμβάνεται ἀποτύπωμα τοῦ ἀριστεροῦ δείκτου, ὁπότε ἐπὶ τῆς ἐνδείξεως «ἀποτύπωμα δεξιοῦ δείκτου» διαγράφεται ἡ λέξις «δεξιοῦ» καὶ ἀντ' αὐτοῦ τίθεται ἡ λέξις «ἀριστεροῦ».

5. Ἐκ τῶν τριῶν καρτελλῶν, ἡ μία διατηρεῖται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς ἐκδιδούσης τὸ δελτίον ἀρχῆς, ἡ δευτέρα ὑποβάλλεται εἰς τὴν ἁρμοδίαν πρὸς ἐπικύρωσιν αὐτοῦ τοιαύτην καὶ ἡ τρίτη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν πρὸς κατάρτισιν τοῦ κεντρικοῦ ἀρχείου ταυτοτήτων.

Ἄρθρον 4

Τύπος δελτίου ταυτότητος.

Ι. Ἐφ' ἑκάστου ἐντύπου δελτίου ταυτότητος, ἐπὶ εἰδικοῦ λεπτοῦ χάρτου φέρονται:

α) Ὑδατογράφησις ἀπεικονίζουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

β) Κάθετος γραμμὴ ἐντὸς τῆς μάζης τοῦ χάρτου, ἐκ μεταλλικοῦ νήματος, ἥτις ἐν διαφανοσκοπήσει αὐτοῦ εἰκονίζεται μέλανος χρώματος.

γ) Ἔγχρωμοι παραστάσεις ὡς ἑξῆς:

1. Ἐπὶ τῆς προσθίας ὄψεως τίτλον «ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ».

ι) Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας, πλὴν τοῦ χώρου τῆς ὑδατογραφήσεως, δάπεδον ἀσφαλείας διὰ κυανοῦ ἀνοικτοῦ χρώματος, διαστάσεων 5 × 7 χιλιοστῶν τοῦ μέτρου.

ιι) Δεξιὰ τῆς ἐπιφανείας ἐπίσης διὰ κυανοῦ χρώματος πλαίσιον ἐκ γραμμώσεων λεπτοῦ ἀσφαλιστικοῦ πλέγματος, περιβάλλον τὴν ἔκτασιν τῆς ἐν ὑδατογραφήσει εἰκόνος τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀπόλλωνος.

ιιι) Πλαίσια καὶ κείμενα ἐνδείξεων διὰ βαθέος κυανοῦ - κυανομέλανος χρώματος.

2. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τίτλον «ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ».

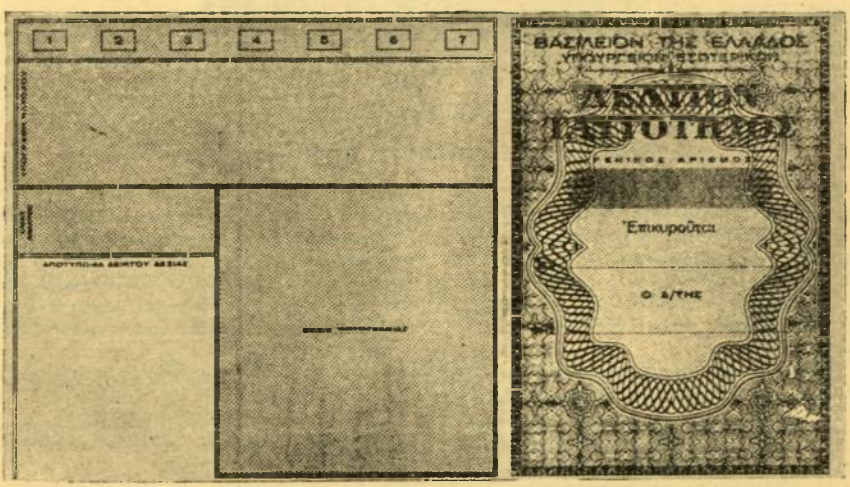
ι) Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας ἀσφαλιστικὸν δάπεδον δύο χρωμάτων τὰ ὁποῖα ἀποδίδουν κατὰ γενικὴν εἰκόνα τὴν ἐντύπωσιν κυανῆς ὄψεως.

ιι) Κατὰ τὸ κάτω τμῆμα ἐνετυπώθη πλαίσιον ἀσφαλιστικοῦ κοσμήματος, διὰ συμπλεκομένων γραμμῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπεικονίζεται τὸ Βασιλικὸν Στέμμα, κυανοῦ ἐπίσης χρώματος.

ιιι) Ἐν καθέτῳ σειρᾷ ἐνετάχθησαν διὰ κεφαλαίων στοιχείων αἱ πρὸς συμπλήρωσιν ἐνδείξεις ταυτότητος, διὰ βαθέος κυανοῦ χρώματος.

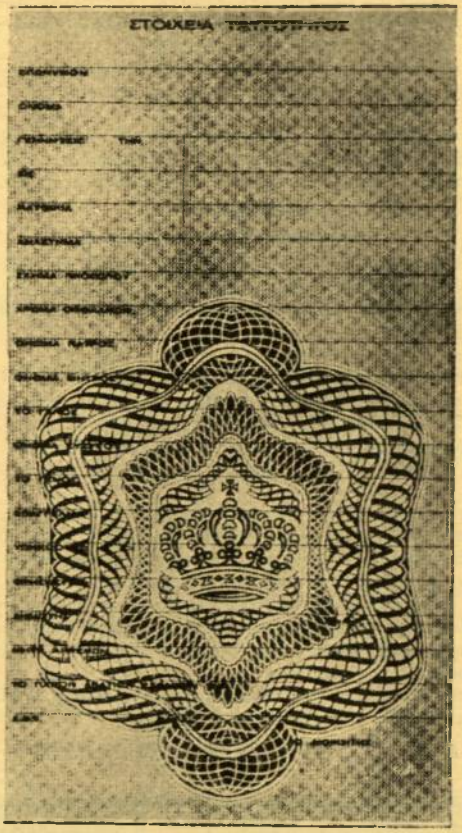
ΙΙ. Τὸ δελτίον ταυτότητος εἶναι διαστάσεων χάρτου 0,068 × 0,117 καὶ φέρει ἐφ' ἑκάστης τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, ἐνδείξεις ὡς τὸ κατωτέρω ὑπόδειγμα.

Πρώτη ὄψις «ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ»

Οἱ ἐντὸς τετραγωνιδίου ἀριθμοὶ 1 μέχρι καὶ 7 ἀποτελοῦσιν ἐνδείξεις, αἵτινες θέλουσι χρησιμοποιηθῆ κατὰ τὰ δι' εἰδικῆς διαταγῆς ἡμῶν καθοριοθησόμενα ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸν τρόπον.

Δευτέρα ὄψις «ΔΕΛΤΙΟΥ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ»

Ἄρθρον 5

Ἁρμοδιότης ὑπογραφῆς καὶ ἐπικυρώσεως.

1. Ἡ δεχομένη τὰ δικαιολογητικὰ ἀρχή, ἐφ' ὅσον δὲν εἶναι ἁρμοδία πρὸς ἔκδοσιν: α) ἐλέγχει ταῦτα ὡς πρὸς τὴν ἀκρίβειαν τῶν στοιχείων καὶ τὴν ταυτοπροσωπείαν, β) συμπληροῖ τὴν μίαν τῶν καρτελλῶν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐνδείξεις, γ) μεριμνᾷ διὰ τὴν ὑπογραφὴν ὑπὸ τοῦ αἰτοῦντος καὶ τῶν δύο ἑτέρων καρτελλῶν καὶ δελτίου ταυτότητος εἰς τὰς οἰκείας ἐνδείξεις, τὴν ἐπίθεσιν τοῦ δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος ἐπί τε τοῦ δελτίου καὶ τῶν τριῶν καρτελλῶν, ὡς ἀνωτέρω ὁρίζεται καὶ τὴν ἐπικόλλησιν ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἐντύπων τῶν τεσσάρων φωτογραφιῶν ἄνευ ἄλλης τινὸς ἐπ' αὐτῶν ἐγγραφῆς καὶ δ) ὑποβάλλει ταῦτα εἰς τὴν ἁρμοδίαν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ δελτίου ταυτότητος ἀρχήν.

Ἐὰν ἡ δεχομένη τὰ δικαιολογητικὰ ἀρχὴ εἶναι καὶ ἁρμοδία πρὸς ἔκδοσιν ἐνεργεῖ ὡς εἰς τὸ προηγούμενον ἐδάφιον καθορίζεται.

2. Ἡ ἁρμοδία πρὸς ἔκδοσιν ἀρχὴ τόσον ἐπὶ τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ ὑφισταμένης ἀρχῆς δικαιολογητικῶν, ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἀπ' εὐθείας παραλαμβανομένων προβαίνει εἰς τὰς ἀκολούθους ἐνεργείας:

α) Ἐλέγχει ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῆς ἀνωτέρω 1ης παραγράφου, β) συμπληροῖ τὰς ἐνδείξεις ἐπί τε τῶν δύο καρτελλῶν καὶ τοῦ δελτίου ταυτότητος, γ) ὑπογράφει καὶ σφραγίζει τὸ δελτίον ταυτότητος καὶ τὰς τρεῖς καρτέλλας, δ) διατηρεῖ εἰς ἴδιον ἀρχεῖον (εὑρετήριον) τὴν μίαν καρτέλλαν

μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν καὶ ἀκολούθως ὑποβάλλει τὰς δύο ἑτέρας καρτέλλας μετὰ τοῦ δελτίου ταυτότητος εἰς τὴν ἁρμοδίαν πρὸς ἐπικύρωσιν ἀρχήν.

3. Ἡ ἁρμοδία πρὸς ἐπικύρωσιν ἀρχή, δεχομένη τὰ ἀνωτέρω ἔντυπα, μετὰ σχετικὸν ἔλεγχον: α) ἐπικυροῖ τὸ δελτίον ταυτότητος, διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐπὶ τῆς οἰκείας ἐνδείξεως καὶ σφραγίζει τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν δύο καρτελλῶν, β) μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐνσωμάτωσιν τοῦ δελτίου ταυτότητος ἐντὸς φύλλων πλαστικῆς ὕλης, ὡς διὰ διαταγῆς ἡμῶν θέλει καθορισθῆ, γ) διατηρεῖ εἰς ἴδιον ἀρχεῖον τὴν μίαν τῶν καρτελλῶν, δ) ἐπιστρέφει τὸ ἐνσωματωμένον δελτίον ταυτότητος εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχήν, πρὸς ἐπιδόσιν εἰς τὸν δικαιοῦχον καὶ ε) ὑποβάλλει τὴν τρίτην καρτέλλαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν.

Ἄρθρον 6

Ἀχρήστευσις Δελτίων.

α) Τὰ ἔντυπα δελτίου καὶ καρτελλῶν, ἐκτυπωθέντα ὑπὸ εἰδικὰς τεχνικὰς ἐγγυήσεις παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἀποτελοῦσι περιουσίαν αὐτοῦ.

β) Ὁ παραλαμβάνων καὶ διαχειριζόμενος ταῦτα, καθίσταται ὑπόλογος ἐπὶ τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἀπολύτου χρήσεως αὐτῶν, διὰ τὸν ἐν τῇ παρούσῃ ὁριζόμενον σκοπόν.

Οἱαδήποτε φθορὰ τινὸς ἐκ τούτων θὰ ἀναφέρηται λεπτομερῶς, θὰ ἐπιβάλλωνται δὲ κυρώσεις διὰ πᾶσαν ἀδικαιολόγητον τοιαύτην. Οὐδεμία περίπτωσις ἀπωλείας δελτίου συγχωρεῖται. Ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τοιούτου, θὰ ἐνεργῆται ἐξέτασις διοικητικὴ ἢ ποινική, κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις, κατὰ παντὸς ὑπαιτίου ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος αὐτοῦ.

γ) Τὰ ἔντυπα ταῦτα φέρουσι βασικῶς Γενικὸν Ἀριθμὸν ἀνὰ τέσσαρα, ἤτοι ἐπὶ ἑκάστου δελτίου καὶ τριῶν καρτελλῶν τὸν αὐτὸν ἀριθμόν.

δ) Γραφικὸν σφάλμα ἐπὶ τοῦ δελτίου, κατὰ τὴν συμπλήρωσιν, καθιστᾷ αὐτὸ αὐτομάτως ἄχρηστον, μὴ ἐπιτρεπομένης οὐδεμιᾶς ἀπολύτως δι' οἱουδήποτε μέσου ἢ τρόπου—τριβῆς, ξέσεως, πλύσεως, ἐπανεγγραφῆς, προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως—προσπαθείας πρὸς ἀποκατάστασιν ἢ ἀπόκρυψιν τοῦ γενομένου σφάλματος.

ε) Εἰς τοιαύτην τινα περίπτωσιν τὸ ὑποστὰν τὴν βλάβην ἔντυπον τοῦ δελτίου μετὰ τῶν ἀντιστοίχων αὐτοῦ καρτελλῶν, ὑποβάλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν δι' εἰδικῆς ἀναφορᾶς, χρησιμοποιουμένου ἑτέρου ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρᾷ δελτίου εἰς τὴν θέσιν τοῦ βλαβέντος.

στ) Τὰ δελτία ταυτότητος ἀντικαθίστανται ἕνεκεν ἀλλαγῆς ἐπωνύμου, συνεπείᾳ γάμου, διαζυγίου, υἱοθεσίας, ἄλλης νομίμου αἰτίας ἢ ἀλλαγῆς τόπου διαμονῆς εἰς νέαν πόλιν, χωρίον ἢ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, εἰς νέον Δῆμον ἢ Κοινότητα. Τὰ ἀρχικὰ δελτία τῶν οὕτω ἀντικαθιστωμένων καὶ τῶν θνησκόντων προσώπων ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν, δι' εἰδικῆς λεπτομεροῦς ἀναφορᾶς, κοινοποιουμένης εἰς τὴν ἐκδόσασαν ἀρχήν, διὰ τὴν δέουσαν μεταβολήν. Τὰ ἄχρηστα δὲ ταῦτα δελτία καταστρέφονται διὰ πυρὸς συντασσομένου σχετικοῦ πρακτικοῦ.

ζ) Τὰ δικαιολογητικὰ ἀντικαθιστωμένου δελτίου, ἕνεκα νομίμου λόγου, διαβιβάζονται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς περιοχῆς τῆς μονίμου κατοικίας του.

η) Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων ἀλλαγῆς κατοικίας ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ὑποβάλλονται δηλώσεις τῶν ἐνδιαφερομένων, ἐπαληθεύεται τὸ ἀκριβὲς αὐτῶν καὶ χορηγεῖται βεβαίωσις περὶ τῆς ἐνεστώσης διαμονῆς ἐπὶ ἐντύπου καρτέλλας, κατὰ τὰ διὰ διαταγῆς ἡμῶν καθορισθησόμενα. Αἰτήσει δὲ τῶν ἀναφερομένων μόνον, δύνανται ν' ἀντικατασταθῆ τὸ Δ.Τ.

Ἄρθρον 7

Ἔκδοσις διαταγῶν καὶ ἐγκυκλίων διὰ τὴν ἐφαρμογήν.

Παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἐκδίδονται αἱ ἀναγκαῖαι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης ἐγκύκλιοι διαταγαί, ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων περιπτώσεων.

Πάντως ἡ φροντὶς πρὸς ἔκδοσιν τῶν ταυτοτήτων βαρύνει τὰ ὄργανα τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, εἰς τὴν εὐθύνην τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται κυρίως ἡ πλήρης διευκόλυνσις τῶν πολιτῶν πρὸς ἄνετον ἀπόκτησιν τῆς νέας ταυτότητος.

Ἄρθρον 8

Κυρώσεις.

Οἱ παραβάται τῆς παρούσης τιμωροῦνται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 87/1955.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1959

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΕΥΑΓΓ. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Μουρελᾶτος Διονύσιος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφύλακες: Μαρκάκης Σταῦρος, Μεσσήνης 'Ιωάννης, Κουτσογιάννης Φώτιος καὶ Μάκκος 'Ελευθέριος.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Διὰ Β. Δ/τος, ἐκδοθέντος βάσει τῶν διατάξεων τοῦ κωδ. Ν. 2468/53 «περὶ 'Οργανισμοῦ τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων», προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1959, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' Τάξεως, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, οἱ κάτωθι 'Υπαστυνόμοι Β' τάξεως.

Α' Κατ' ἐκλογήν:

κ.κ. Βασίλειος Πέππας, 'Ηλίας Ψυχογυιός, Βασίλειος Ραυτογιάννης, Κων/νος Κουβέλης, Σπυρίδων Βασιλάκης, Γεώργιος Φωτάκης, 'Ιωάννης Σταθαρᾶς, Βασίλειος Μπούσιος, Μιχαὴλ Λαός, Γεώργιος Πεππές, Σάβας Σχοινᾶς, Γεώργιος Παπαγιαννόπουλος, 'Ιωάννης 'Ορφανάκης, 'Αλέξανδρος 'Αλεξόπουλος, 'Ηλίας Πατρινάκος, Παναγιώτης Μουρελᾶτος, Νικόλαος Βολιώτης, 'Ιωάννης Ράϊκος, Νικόλαος Μπέλμπας, Φανούριος Τατάκης, Δημήτριος Τζίνης, Στυλιανὸς 'Αβραάμ, Στυλιανὸς 'Αριδᾶς, Χρῆστος Κολώνιας, Γεώργιος Συλλιγάρδας καὶ Δημήτριος Λακαφώσης.

Β' Κατ' ἀρχαιότητα :

κ.κ. 'Εμμανουὴλ Κονδυλάκης, Κων/νος Βόγκας, Δημήτριος Γκίκας, 'Αλέξανδρος Σάμψων, Κων/νος Νιάσκος, Βασίλειος Γάλλος, Κων/νος Κοντογιάννης, Εὐστάθιος Ποῦλος, Παναγιώτης Μουτζουρίδης, Γεώργιος Τοτώνης, Περικλῆς Ρερὲς, Κων/νος Βαμβούκας, Γεώργιος Μπέβας, Θεόδωρος Γεωργαντᾶς, Κων/νος Παπασωτηρίου, 'Αντώνιος Κουρῆς καὶ Χρῆστος Παπατριανταφύλλου.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα, στὶς χιλιάδες τῶν φίλων της διαλεχτὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα, πλημμυρισμένα ἀνθρωπισμό, εὐγένεια καὶ ἀγάπη. Τὰ προγράμματα αὐτὰ τῆς 'Αστυνομικῆς 'Εκπομπῆς, σὲ ἄψογο λογοτεχνικὸ στὺλ καὶ ποικιλία ρυθμῶν καὶ ἤχων, ἐνθουσιάζουν, συγκινοῦν καὶ προκαλοῦν τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια τοῦ κοινοῦ

*

—Μὲ σκίτσα ἀπ' τὴ φύση καὶ τὸ καλοκαιριάτικο δειλινὸ καὶ μὲ ὑπέροχη μουσικὴ τοῦ Γκέρσουϊν, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε ἡ ἐκπομπὴ τῆς 15/7/59, ποὺ ξεχωριστὰ ἄρεσε καὶ εὐχαρίστησε. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὸ 'Ελληνικὸ χωριὸ καὶ στὶς φυσικὲς καλλονὲς τῆς πατρίδος μας, μετεδόθησαν δημοτικὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια, καὶ τουριστικὰ συνθήματα καὶ περιγραφικὰ ταξίδια ἀπ' τὴν 'Ελληνικὴ ζωὴ τοῦ βουνοῦ καὶ τῆς θάλασσας.

*

—'Απὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα ἀστυνομικὰ προγράμματα ἦταν καὶ τῆς 22/7/59, στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ἡ 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, τὸ Τρίο Μπελκάντο, καὶ δημοτικὰ καὶ νησιώτικα συγκροτήματα, καὶ κατὰ τὸ ὁποῖο μετεδόθησαν ἐνεΐδει μουσικῆς ὑποκρούσεως ἐξ διαφορετικοὶ κινηματογραφικοὶ ρυθμοί. Πρωτότυπη, εὐχάριστη, εὔθυμη, ἐπίκαιρη κι' ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ παρουσίασε, ὑπὸ μορφὴν ἀστυνομικῶν ἐπικαίρων, διεθνεῖς ἀστυνομικὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Γαλλία, 'Αγγλία, 'Αμερική, 'Ιταλία καὶ Βέλγιο.

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

—'Επὶ τῇ δεκάτῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς συντριβῆς τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ ἐν 'Ελλάδι καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐφέδρου πολεμιστοῦ, κατηρτίσθη ἐνιαῖον πρόγραμμα σειρᾶς σεμνῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, ἀρχῆς γεννησομένης ἀπὸ 28-8-59, εἰς τὸ πλαίσιον τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται: Βασιλικὸν καὶ Πρωθυπουργικὸν Διάγγελμα, σημαιοστολισμός, φωταγώγησις, ὁμιλίαι ἐπισήμων, ἔκδοσις ἡμερησίων διαταγῶν, δοξολογίαι, κατάθεσις στεφάνων, ἐπιμνημόσυνοι δεήσεις, στρατιωτικαὶ παρατάξεις, ἀναπαραστάσεις ἐγχειρημάτων καὶ πολεμικῶν ἐπεισοδίων, ὀργάνωσις τελετῆς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Γράμμου, πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις, τελεταὶ ὀργανώσεων, ἔκδοσις εἰδικοῦ ἀναμνηστικοῦ γραμματοσήμου, θεατρικαὶ παραστάσεις, ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, δεξιώσεις, ψυχαγωγικαὶ συγκεντρώσεις, ἐκθέσεις, ἀρθρογραφία τύπου, κυκλοφορία διαφωτιστικῶν πινάκων καὶ ἐντύπων, ραδιοφωνικοὶ πανηγυρισμοί, προβολαὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν, ρίψεις στεφάνων ἐκ δάφνης εἰς 100 περίπου ἱστορικοὺς χώρους κ.λ.π.

Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τὸ ἑορταστικὸν πρόγραμμα περιλαμβάνει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καί:

1. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν σύνθεσιν ἐμβατηρίου τῆς Νίκης, κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

2. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν σύνταξιν καλυτέρας ἐκθέσεως μεταξὺ μαθητῶν τῶν δύο τελευταίων τάξεων τοῦ Γυμνασίου μὲ θέμα τὴν 'Αντίστασιν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

3. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν συγγραφὴν λογοτεχνικοῦ διηγήματος μὲ θέμα τὴν πολεμικὴν 'Αρετὴν τῶν 'Ελλήνων.

4. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν φιλοτέχνησιν ζωγραφικοῦ Πίνακος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν Νίκην τοῦ Ἔθνους κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

5. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν καλυτέραν ἀφήγησιν μετασχόντος πολεμιστοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

6. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν σύνταξιν συγκριτικῆς μελέτης ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων ἐλευθεριῶν τοῦ ἀτόμου ἐν 'Ελλάδι καὶ εἰς χώρας τοῦ παραπετάσματος.

7. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν σύνταξιν σεναρίου κινηματογραφικῆς ταινίας, ἀπὸ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

8. Προκήρυξιν διαγωνισμοῦ διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς καλυτέρας ραδιοφωνικῆς ὁμιλίας ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς 10ης ἐπετείου, καὶ

9. Δημοσίευσιν εἰς ἀθηναϊκὸν καὶ ἐπαρχιακὸν τύπον φωτογραφιῶν καὶ ἄρθρων ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς Νίκης τῆς 'Ελλάδος κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ὠμοτήτων αὐτοῦ. 'Ομοίως δημοσίευσιν ἄρθρων ἐξαιρόντων τὴν σημασίαν τῆς 'Ημέρας τοῦ 'Εφέδρου—Πολεμιστοῦ καὶ πολεμικῆς 'Αρετῆς τῶν 'Ελλήνων.

—Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιθυμοῦν νὰ συμμετάσχουν εἰς τοὺς προκηρυχθέντας ὡς ἄνω διαγωνισμοὺς ἂς ἀποταθοῦν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, διὰ τὴν ἐνημέρωσίν των.